

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН ВОЙНАТА НА ПАЯЦИТЕ

Част 8 от „Черити“

Превод от немски: Тончо Стаменов, 2003

chitanka.info

1.

От трансмитера се изстреля стометров остър пламък, последван от буря светлосини, почти прозрачни лъчи, които като опипващи пръсти от светлина на големи противосамолетни прожектори се плъзнаха във въздуха и по покрива на халето.

Където се натъкнеха на съпротива, унищожаваша я. Нямаше експлозия, нямаше пламъци, нямаше топящо се желязо, синята светлина превръщаше безшумно в прах всичко, до което се докоснеше. Тук и там изскачаха искри, щом като зловещото сияние прерязваше проводник или предизвикваше късо съединение, а само преди минутки поредица от тежки експлозии бе разтърсила огромното хале, когато в синьото сияние бе навлязла и бе разрушена цяла ескадрила сребристи летящи чинии. Задната третина от огромното хале беше в пламъци и на някои места аленееха металният под и стените. От този момент нататък никакви планери не се осмеляваха да навлязат в огромния железен купол. Въпреки това битката ставаше все по-ожесточена.

С крайчеца на окото си Хартман забеляза сянка, хвърли се настрана и още по време на полета си видя как Кайл се обърна и сграбчи един морон, който се бе появил зад някакъв отломък и искаше да се нахвърли върху него и Нет. Воинът насекомо удари със страшните си нокти Кайл и му причини обилно кървяща рана на рамото. Въпреки това Кайл сграбчи огромната твар, стисна я за секунда с неумолима сила и съпротивата на морона се стопи. За миг мравката воин остана като замаяна, после се обърна и отново се хвърли в битката, макар и вече на страната на другите — като машина, която е препрограмирана и сега се обръща срещу легитимния си господар. През последните минути Хартман бе виждал тази картина стотици пъти и въпреки това все още го плашеше като първия път.

„Всичко ли е наред?“ Кайл се обърна изцяло към него и Хартман кимна автоматично. Раната, която моронът бе нанесъл на мегабоеца, стигаше до костта и би убила нормален човек на място. Но не и Кайл. Пред очите на Хартман спря само преди миг обилно струящата кръв и

разкъсаното месо започна да се възстановява — като във филм, който се върти обратно. Хартман вече не знаеше колко пъти е бил улучван Кайл. Два или три пъти мегабоецът се бе хвърлял пред него и Нет, за да ги предпази, и бе поемал с тялото си изстрелите, предназначени за тях. И също толкова често бе атакуван от две или три мравки, които, изглежда, виждаха в тъмнокосия, строен млад мъж най-опасния си противник и се опитваха да го елиминират, преди да пусне в действие чудовищната си сила и да ги превърне във врагове на самите себе си. Никоя от тях не успя.

Хартман кимна в отговор на Кайл и отказа да поеме протегнатата му ръка, когато отново се изправяше. Погледът му потърси Нет. Пустинничката стоеше до него, но имаше съвсем изтощен вид. От якето ѝ висяха парцали, лицето и ръцете ѝ бяха облени в кръв и дишаше тежко и неравномерно. Господарите на Черната крепост хвърляха в битката все повече и повече бойци, за да отблъснат настъпващите нападатели, но сякаш се опитваха да гасят огън с масло. Всеки морон, когото Кайл докоснеше, изведнъж променяше начина си на мислене и се изправяше срещу собствените си братя. Същото ставаше с всяка мравка, която се допреше до променените си братя. Ако Хартман имаше време да помисли, щеше да разбере, че това е математическа прогресия. Мигове оставаха до момента, когато противниците им вече не ще можеха да хвърлят толкова бойци в битката, колкото в същото време преминаваха на страната на Кайл. Между сините ивици светлина, които все още излизаха от пръстена на трансмитера, блесваха непрекъснато ослепителните светкавици на лазерните оръдия.

— Какво е това? — дишайки тежко Хартман посочи трансмитера.

Погледът на Кайл проследи жеста му.

— Не знам — каза той. — Гласът му прозвуча угрижено, макар че направи усилие да прикрие чувствата си.

Хартман понечи да попита още нещо, но в същия миг нещо експлодира близо до тях. Нет и той инстинктивно се наведоха, когато над тях се изсипа градушка от нагорещени до бяло отломки. Кайл използва момента просто да ги сграбчи и грубо да ги дръпне. Приближаваха се на зигзаг към строя на атакуващите морони. Настъплението им започна да секва, защото сега защитниците

хвърляха в битката толкова много мравки, че прииждащите отзад просто тласкаха пред себе си намиращите се на най-предната линия бойци. Непрекъснато припламваха големите лазерни оръдия отляво и отдясно на трансмитера и прогаряха алени ями в сражаващите се маси, но празнините се затваряха също така бързо, както се и появяваха. Това бе битка, която се водеше по-стремително и ожесточено от всичко, което Хартман би могъл да си представи.

— Накъде?

Кайл бе спрял за момент и се огледаше на всички страни. Не отговори на въпроса на Хартман, но изразът на лицето му показваше ясно, че търси нещо точно определено. Накрая вдигна ръка и посочи мястото, на което Хартман и при най-добро желание не можеше да види нищо друго, освен хиляди морони, по-голямата част от които се биеха едни с други с голи ръце. Мегабоецът продължи да върви, а Хартман и Нет го следваха.

Хартман поглеждаше все по-нервно нагоре, докато се приближаваха до трансмитерния блок. От огромния метален пръстен вече не изскачаха пламъци, но синьото сияние, изглежда, беше станало по-интензивно. Повечето светлинни лъчи се разпадаха и угасваха, преди да достигнат пода или тавана, но някои от тях попадаха в целта и Хартман видя, че толкова безобидната на пръв поглед синя светлина прорязваше без усилие дебелия един метър стомана. На покрива на халето вече се бяха появили десетки дупки с различна големина и в зловещия зелен сумрак, който изпълваше вътрешността на Черната крепост, проникваха ярките лъчи на полярното слънце и снежните вихри. Каквото и да се бе случило, Хартман изведнъж разбра, че цялото хале ще се сгромоляса, ако мороните не успеят да овладеят контрола над трансмитера.

Стигнаха до един от високите колкото къща, причудливо оформени машинни блокове, които покриваха пода на огромното хале. Кайл даде знак на Хартман и Нет да останат отзад и започна колкото бързо, толкова и сръчно да се катери по предната част на машината, но нито Хартман, нито пустинничката мислеха да му се подчинят. Закатериха се подире му, не дори и наполовина елегантно като него, но също толкова бързо. Оттук нататък Кайл не се и опитваше да ги накара да се върнат, но се катереше малко по-бавно, за да могат да го настигнат.

Изведнъж Нет изкрещя. Хартман обърна уплашено глава и видя, че един от сините светещи лъчи бе насочен към тях. Парализирани от ужас, те наблюдаваха как зловещата светлина докосна машината и поглади стоманата непосредствено над тях. Той очакваше трус или гореща вълна, която да се стовари върху тях, но не се случи нищо такова. Където странното сияние допреше метала, стоманата просто изчезваше. По повърхността на машината оставаше само зееща цепнатина, чиито ръбове бяха толкова гладки, сякаш бяха изрязани с прецизен инструмент.

Потокът смъртоносна светлина угасна така внезапно, както бе и пламнал и Кайл даде знак да продължат да се изкачват. След малко стигнаха до горната страна на машината. С мощно движение Кайл се метна отгоре, изтегли първо Нет, а после и Хартман и падна на колене. За първи път, откакто беше започнала странната битка, свали пушката от рамото си и сложи предпазителя. Хартман и Нет сториха същото.

От високата си позиция можеха да видят голяма част от халето. И изведнъж Хартман разбра откъде идват почти неизчерпаемите подкрепления на мороните.

Създадената от нищо армия на Кайл бе завзела почти половината от Черната крепост и продължаваше да напредва, но откъм задната страна на халето се хвърляха все повече и повече морони — насекоми воители, които в истинския смисъл на думата изникваха от Нищото, защото зад огромния блок на водещия към звездите трансмитер се издигаше почти безкрайна редица от малки уреди — триметрови блещукащи пръстени от метал, които исипваха хиляди и хиляди мравки.

Хартман вдигна пушката си и се прицели в един от пръстените, но Кайл натисна оръжието му надолу и енергично поклати глава. Не каза нищо, но посочи едно от големите лазерни оръдия близо до тях, което бълваше непрекъсната поредица от ярки светкавици и на Хартман му стана ясно. Но не разбираше защо въобще се бяха изкачили тук.

„Там!“, Кайл посочи една точка, може би на четирийсет или петдесет метра от тях. „Ето ги. Поне единият от тях.“

Хартман не можеше да различи нищо друго, освен почти безкрайния брой лъскави черни тела с по шест крайника, но Кайл бе се изправил отново на крака и тичаше наведен към отсрещния край на

машинния блок, където стръмно надолу се спускаше тясна стълба без парапет. Жестикулирайки разпалено, даде знак на Хартман и Нет да слизат, после внезапно вдигна пушката си и даде три бързи последователни изстрела към лазерното оръдие, което преди бе показал на Хартман. Оръдието избухна в ярко огнено кълбо. Почти веднага второ лазерно оръдие отвърна на огъня, но Кайл вече беше отминал пет-шест стъпала надолу и бе на сигурно място. Мощният машинен блок се разтърси от ударите на ярките светкавици и Хартман почувства как го забърсва вълна от задавяща горещина, но огромният им предпазен щит издържа. Стигнаха невредими до края на стълбата.

И тук битката бушуваше с неотслабваща сила. Кайл повали двама-трима морони, които след кратък миг на замаяност отново се изправиха и сега се биеха на негова страна. В първоначалния момент Хартман и Нет също трябваше ожесточено да се отбраняват, докато в непосредствената им близост настъпи странната промяна у всички мравки.

„Натам!“, каза Кайл, дишайки тежко. Сочеше наляво. „Бързо!“

Продължи да тича така стремително, че с мъка го следваха. За момент боят около тях спря, но те почти не помръднаха от мястото си. След няколко минути Хартман видя защо бе станало така. Пред тях се бе образувал кръг от десетки, може би хиляди морони, които безмълвно и явно парализирани от ужас наблюдаваха нещо, което Хартман не можеше да различи. Кайл трябваше почти насила да избути насекомите воители настрана, за да проправи път на себе си и на двамата си придружители.

Мороните образуваха кръг с диаметър петнайсет или двайсет метра около голямо, тъмно Нещо, което лежеше на пода в огромна кървава локва. Хартман видя, че тук е бушувала ожесточена битка. Подът беше покрит от десетки мъртви морони, някои от които — направо разкъсани на парчета. Едва когато Кайл се прехвърли със скок над тези странни фигури, Хартман разбра какво лежеше на пода.

Плъх. Един от мутиралите гигантски плъхове, стотина от които бяха взели със себе си.

Хартман се спря уплашено, още веднъж се огледа и видя десетки от гигантските гризачи, които в по-голямата си част бяха мъртви или така тежко ранени, че нямаше да оживеят. Някои от тях и в смъртта си бяха впили зъби в мравките, които бяха ги убили, но повечето,

изглежда, се бяха нахвърлили върху безформената сянка, над която сега се беше надвесил Кайл. Хартман продължи да върви колебливо и отново се спря. Все още не можеше да разбере какво е това, което плъховете бяха убили. Макар и да беше на по-малко от пет метра от него, виждаше само неопределени сенки и контури, сякаш погледът му се плъзва като ръка по гладка като огледало повърхност. Усещаше някакъв вселяващ страх дискомфорт.

Бърз поглед встрани му показва, че същото става и с Нет. И тя се бе втренчила в Нещото, до което стоеше Кайл, а изразът на лицето ѝ се колебаеше между отвращение и силен страх. Какво ли, за Бога, бе това?

Накрая Хартман преодоля отвращението си и с три-четири крачки отиде при Кайл. Наведе се ужасен над онова, което лежеше на пода пред мегабоеца. Просто да полудееш — на практика стоеше пред злоещото Нещо, но все още не можеше истински да го проумее. Пред Нещото лежеше мъртъв плъх. Гръбнакът му бе прекършен и тялото му бе покрито с десетина рани, само погледът от които накара стомахът на Хартман да се обърне. Ноктите и дългите почти колкото пръст кучешки зъби на плъха бяха забити в тялото на врага му и очите на Хартман не пропуснаха нито един, дори незначителен детайл от трупа на плъха, но не и на съществото, което беше убил!

— Какво... какво е това? — мърмореше той безпомощно. Вдигна очи и погледна Кайл, но в първия миг не видя по лицето му нищо друго, освен объркване и безпомощност. Мина секунда, докато мегабоецът забележи, че Хартман е казал нещо.

— Това е един от тях — каза той.

— От тях? — повтори Хартман. Изведнъж се стресна. — Имате предвид... един от...

— ... от Господарите на Черната крепост — прекъсна го Кайл. Лицето му помръкна. — Спипали са го. Но другият е избягал.

— Другият?

— Винаги са по двама — рече Кайл. Стисна устни и удари с юмрук лявата си длан. — По дяволите! Това не биваше да се случва. Ако той се измъкне, всичко е било напразно!

Изведнъж се сепна и започна да жестикулира и да дава заповеди на мороните така диво и нервно, както Хартман никога преди не бе го

виждал. Досега бе вярвал, че наистина не съществува нещо, което може да смути спокойствието на мегабоеца. Но е било заблуда.

Сред мороните настъпи раздвижване. Мравките бойци трескаво се втурнаха оттам. И макар по каменните им лица да не се забелязваше и най-малко вълнение, Хартман знаеше, че се радват да се махнат от това страховито същество.

Почти против волята си той се обърна отново и пак опита да идентифицира безформената маса пред краката си. Изглеждаше, че съществото и в смъртта си помръдва, макар Хартман да беше наясно, че е напълно неподвижно. Имаше беглото впечатление за огромни, многократно сегментирани пипала и филигранни^[1] крайници, за покрит с броня мощен корпус, който не приличаше на нищо, което някога бе виждал.

Ужасен, Хартман отстъпи крачка назад и отново се уплаши, когато кракът му се блъсна в трупа на плъха. „Как тъй плъхове?“, промърмори той.

Не очакваше отговор, но Кайл отговори:

— Би трябвало да го знаете по-добре от мен, Хартман. Вие бяхте тези, които отглеждаха тези животни — с единствената цел да унищожат мороните.

Хартман бе объркан. Мислеше си, че укорният тон в гласа на Кайл не е само въображаем.

— Те бяха единствените, които можеха да го сторят — продължи мегабоецът. Сега гласът му звучеше отново сдържано, почти наставнически. — Те чувстват нашата близост, както ние тяхната. А вие и мъжете ви не бихте имали никакъв шанс да се доближите дори и на миля до тях. Но аз знаех, че те няма да категоризират тези животни като опасни.

— Изглежда сметката ви е излязла вярна — каза Хартман.

Кайл поклати глава:

— За съжаление не напълно — рече той. — Трябва да заловим другия. Ако разруши трансмитера, всичко е било напразно.

Хартман вирна глава и загледа с присвити очи нагоре към огромния метален пръстен, който все още бълваше синкав огън. Заблуждаваше ли се или блеете — нето наистина бе поотслабнало?

— Не знам какво още има за разрушаване — промърмори той.

— Ще издържи — каза Кайл и повдигна рамене. — Енергията беше мощна, но мрежата е достатъчно голяма. Временно прекъсване, нищо повече.

— Енергия? Каква енергия?

— Ще ти обясня по-късно — каза Кайл. — Трябва да намерим другия и да го елиминираме. — Той даде с ръка знак на Нет и Хартман да го следват и се затича.

[1] Филигранен — от фини метални нишки. — Бел.прев. ↑

2.

Последното нещо, което бе видяла, бе вълна от ослепително бяла, непоносимо ярка светлина, която се бе появила внезапно там, където преди това се бе въртяла огромната гира, светлина с такава невъобразима интензивност, че стените на планера изглеждаха прозирни. Сякаш целият Космос се бе подпалил, светлина като ядрото на експлодираща супернова, което бясно се бе приближило към тях. И гласът на Скудър: „О, Господи! Той експлодира!“

После... тишина. Безкрайно плъзгане през черно, меко, топло, празно Нищо, в което секундите се превръщаха в години, а еоните в мигове, в което времето и пространството не означаваха същото като в света, в който бяха родени и отраснали, и накрая — първата разумна мисъл, колкото банална, толкова и близка до ума, защото би се появила в ума на всеки в тяхното положение: Това смъртта ли беше?

Естествено, че не.

Тя знаеше какво е това. Не за пръв път пребиваваше в този чужд, зловещ континуум, пространство, което не беше нито тихо, нито празно, нито тъмно, нито ненаселено, но толкова различно, че сетивата ѝ не проумяваха нищо от онова, което я заобикаляше.

Бомбата бе експлодирала.

Но как така беше още жива?

Беше ли още жива?

„Добър въпрос“, помисли си Черити. Бомбата бе експлодирала, поне това бе сигурно. Не бяха се справили. Не успяха да обезвредят моронските вестители на смъртта. Орбиталният град и главната квартира на флоти на мороните вече не съществуваха, а може би вече я нямаше и Земята.

При тази мисъл би трябвало да изпитва яд, ужас, поне тъга — но тя не чувстваше нищо такова. Може би в това пространство между световите нямаше място за чувства. Може би просто ужасът бе толкова голям, че нещо у нея бе прегоряло като претоварен бушон. Беше се

борила... и загубила. Беше минало, и всичко, което изпитваше, беше дълбоко чувство за окончателност.

Мина ѝ съвсем беглата мисъл, че това може би все пак е била смъртта, а голямата, черна празнота наоколо не е нищо друго, освен ада, през който вечно ще се носи, без тяло, без чувства, с нищо друго, освен с категоричното знание за нейната несполука и за цената, която бяха заплатили приятелите ѝ, и в последна сметка — целият неин свят. Но същевременно някак си знаеше, че това не е вярно. Много пъти е бивала тук и макар че допреди миг сама не го е съзнавала, спомни си всеки отделен път, сякаш спомените през цялото време са били налице, но грижливо скрити и недостъпни за съзнателен достъп до тях. Намираше се във вътрешността на трансмитера. Това беше черната пустота, която цареше зад среброто на трансмитерните пръстени, лишеният от време вървеж през пространството, който не беше извън времето и не минаваше през пространството, а през... нещо друго. Нещо, за което нямаше думи.

Постепенно мракът започна да се разсейва. Може би е напуснала този странен космос, може би постепенно и тя се е превърнала в частица от това чуждо пространство — не знаеше, но онова, което виждаше, я омайваше и не ѝ позволяваше да откъсне очи от него.

Беше така невъобразимо чуждо и ужасяващо, че и милион думи не биха стигнали да се опише, но с една почти хипнотична омая. Нещо докосна душата ѝ и отприщи в нея нещо, за които не знаеше какво представляват. И изведнъж разбра опасността, която идваше от тази намеса. Още няколко секунди само и тази картина би я лишила завинаги от възможността някога да отвърне поглед от нея, някога да помисли за нещо друго, освен за безтелесното люлеене и плъзгане, би я изсмукало, изгорило и би оставило само празна обвивка, която никога вече не би могла да направи нещо друго, освен да се взира в този чужд космос, който бе същевременно ад и рай.

Но как човек да си затвори очите, като няма клепачи, как да отвърне поглед, ако не вижда?

Тя се опита. Черните вихри зад и пред челото ѝ се завъртяха побързо, разкъсваха се, подреждаха се отново... непрекъснато, непрекъснато...

Тогава...

... почувства нещо.

Гласове, които безмълвно шепнеха, крещяха, плачеха, викаха, смееха се...

Чувства. Страх, объркване, радост, любопитство, ужас, любов и омраза, топлина, студ...

Другите.

И това беше като предишния път, когато бе ползвала трансмитера: Чувстваше, че не е сама, че има и други, които бяха преминали през вратата към другия космос, но нещо бе по-различно.

Чувстваше не само присъствието им.

Чувстваше тях.

Ето го Скудър, едър и силен и изпълнен със спокойствие и себеувереност, но същевременно и с ранимост и нежност, каквито никога не бе предполагала у него. Тя го чувстваше, тя бе той, знаеше всичките му мисли, чувства и спомени, както и той в същия момент бе тя, сякаш в същия миг се бяха разтворили завинаги един в друг и душите им се допираха.

Бе прекрасно. Нямаше нищо воайорско в това да се запознае с най-интимните му тайни. Нямаше нищо неловко, никакви тайни, защото това не бе шпиониране, а споделяне, защото в този момент бяха едно. За първи път разбра какви чувства наистина изпитваше Скудър към нея и че тя още в първия момент му е отвърщала със същото, но не бе си позволила да го признае дори и пред самата себе си.

Но там не беше само Скудър.

Толкова ясно, колкото и него, чувстваше близостта и на другите: Стоун, за когото изведнъж знаеше, че не е предател, а слаб, достоен за съжаление човек, който бе допускал грешки, защото бе попаднал в ситуация, с която не можеше да се справи. Също и Френч и Старк бяха около нея, а и другите, които може би за пръв път и живота си не се страхуваха...

Освен тези близки, познати същества тя чувстваше близостта на други твари и мина известно време, докато разбере, че това не бяха никакви жители на този чужд космос, а Киас и Гурк. И в същия момент, когато се обърна към тези двамата, превърна се и в част от тях и изведнъж вече знаеше кои бяха наистина Киас джеърдът и Гурк.

И тогава позна ужаса.

Макар Хартман да не вярваше, че въобще е възможни, през последните минути битката стана още по-ожесточена. Въпреки това нямаше никакво съмнение относно изхода ѝ. Мороните вкарваха през трансмитерите си все нови и нови бойци, но моментът, който Хартман бе предвидил, отдавна бе настъпил — защитниците на Черната крепост бяха обръщани и превръщани във врагове на самите себе си по-бързо, отколкото можеха да се придвижват напред, фронтът на променените морони настъпи нататък към редиците на трансмитерната станция и Хартман вече съвсем не разбираше защо защитниците хвърлят все нови сили в битката.

— За да печелят време — каза Кайл, който очевидно бе отгатнал въпроса на Хартман.

Кайл посочи трансмитерната станция:

— Той е още тук. Нужно му е време, за да подготви бягството си.

Отговорът на Хартман се изгуби в трясъка на нова експлозия и за секунда гигантското хале се озари от отражението на синьо-бялото огнено кълбо, в което изгоря и последното все още действащо лазерно оръдие. Той инстинктивно се наведе, но очакваната гореща вълна не последва. Макар че защитниците ги обсипваха с яростния огън на лазерните си пушки и пистолети, бойците на Кайл се отказаха да използват оръжията си, а просто продължаваха да атакуват и се опитваха да сграбчат враговете си с голи ръце и да ги сразят. Пред тях бушуваше див ръкопашен бой и мнозина, независимо дали са врагове или приятели, намираха смъртта си, просто прегазени от прииждащите отзад войски. От тайнствения господар на Черната крепост нямаше и следа.

Продължиха да се придвижват бавно напред. Макар че всичко в него се опълчваше дори срещу самата мисъл за това, Хартман също беше изключил оръжието си и го използваше от време на време да отбива някое нападение с удар на приклада, което, разбира се, се случваше доста рядко. Макар че на практика се намираха на най-предната линия, Кайл и почти десетината мравки бойци, които придружаваха мегабоеца, ги предпазваха от всички нападения. „Ето го!“ — изкрещя Кайл изведнъж. Протегнатата му ръка сочеше наредените трансмитери, които бълваха моронски бойци толкова бързо, че самите те създаваха крайно заплетена блъсканица. Хартман напрегна взор, за да разбере какво е открил Кайл. Но видя само черна,

лъскава бъркотия от бронирани тела, тънки крайници и опулени фасетни очи. Разбира се не бе и сигурен дали ще познае господаря на Черната крепост, дори и да не е заслонен от стотици свои бойци насекоми.

Както Кайл бе открил противника си всред бъркотията, изглеждаше, че и господарят на Черната крепост е насочил вниманието си към Кайл. Цели залпове от ярки лазерни светкавици пробуждаха въздуха в тяхна посока и внезапно мравките ги атакуваха отвсякъде. Войските на Кайл също получиха подкрепления и обърнатите морони сега използваха за пръв път оръжията си. Халето изведнъж се изпълни с огън и дим. Изскачаха миниатюрни гейзери от зачервен стопен метал на местата, където светкавиците пропускаха целта си, и попадаха в пода.

За момент Хартман бе почти сляп. Едва дишаше и не виждаше нищо, освен огън и пушек и черни, ъгловати фигури, които напиреха натам-насам с отсечени движения. И в същия, незначителен промеждутък от време Хартман изведнъж вече не бе така сигурен, че ще успеят. Това беше мощна, последна съпротива, в която мороните събраха още веднъж всичките си сили, за да защитят господаря си. Настъплението им бе така стремително, че в определени мигове войските на Кайл не само бяха спирани, но дори и отхвърляни назад. Хартман вдигна пушката си, огледа се за малко и напразно за Кайл и даде почти неориентиран изстрел.

Смарагдовият светлинен лъч веднага улучи три или четири мравки, но изглеждаше, че на мястото на всеки нападател, когото елиминираше, трансмитерите бълваха веднага по трима нови.

Нет изкрещя нещо. Хартман не разбра думите, но обърна глава, видя я разпалено да жестикулира и с крайчеца на очите си забеляза някакво движение. Рязко отскочи назад, протегна крак и с приклада си нанесе удар в рамото на канещия се да го нападне морон, когато той се препъна пред него. Мравката се преобърна несръчно напред и попадна направо в обятията на друго насекомо воин. Съпротивата ѝ угасна след няколко минути и изведнъж Хартман се зарадва, че не я е наранил по-тежко, защото сега тя бе един воин повече на тяхна страна.

Да се побъркаш, мислеше си Хартман. Преди миг тази твар бе смъртният му враг. Той се запита дали трикът функционира и в

обратна посока, но не размисля дълго, а предпочете да отблъсне тази мисъл.

Нет все още жестикулираше, но след малко ѝ стана ясно, че той не я разбира. Тя повдигна рамене, вдигна оръжието си и даде изстрел с продължителност почти секунда и половина. Макар линията на нападащите морони да не бе отдалечена и на десет метра от нея, за изненада на Хартман зеленият лъч светлина пропусна целта си.

Едва след няколко секунди разбра, че тя не се е целила в мравките. Енергийният лъч попадна в един от трансмитерните пръстени, накара сребристия метал да пламне като яркочервена жарава и да се изпари. За части от секундата пробитият пръстен все още висеше в безтегловност, после внезапно пламна, превърна се в огнен кръг и се разпадна на прах. Трансмитерното поле угасна. Хартман наблюдаваше ужасен как двете горни третини на един морон политнаха из разпадналото се поле и се строполиха неподвижно на пода. Остатъкът от тялото му бе така чисто отделен, сякаш бе разрязан със скалпел.

Нет обърна оръжието си и стреля по друг трансмитер, най-сетне и Хартман се пробуди от вцепенението си и даде изстрел към един от уредите.

Подкреплението на мороните спря. Междувременно и другите мравки концентрираха огъня си върху трансмитерните пръстени. За нула време превърнаха в нажежен куп развалини повече от десетина от вибриращите врати към измеренията, а след още малко време атаката на войните насекоми се провали напълно. Сега войските на Кайл напредваха толкова бързо, че увлякоха със себе си Хартман и Нет.

И за малко да спечелят битката за Черната крепост.

Случи се напълно безшумно и без всякакво предупреждение. Не видяха нищо. Не чуха нищо. Но усетиха, че нещо става, нещо чуждо и опасно и ужасно мощно, което взривяваше границите на техните представни възможности.

Хартман просто се бе спрял като Нет. Основната маса от бойците насекоми продължи да се движи още малко напред като голяма, неповратлива машина, увлечена от собствената си инерция, но боят бе внезапно прекратен. И също така внезапно отново се появи Кайл — едра, тъмнокоса фигура с разкъсани на парцали дрехи, с десетина кървящи рани, и която дишаше бързо и на пресекулки. Хартман

искаше да го заговори, но в този момент видя, че Кайл е вперил поглед в огромния трансмитерен пръстен над тях. Хартман също погледна нагоре...

... и се втрещи.

Гигантската конструкция бе престанала да бълва син огън, но не беше празна. Вместо задната част на халето Хартман забеляза някакво движение. Привидения. Очертания, каквито всъщност не бяха. Хаотично гъмжащи, плъзгащи се форми, които изглеждаха едновременно и органични, и кристални, форми, за които изглеждаше невъзможно да бъдат наистина идентифицирани, едновременно ужасяващ и омагьосващ конгломерат от зелен огън и багри, каквито човешкото око никога досега не бе зървало.

— Не гледайте в него! — каза Кайл уплашено.

Хартман чу думите му и нещо в него твърде добре разбра колко сериозно бе предупреждението. Но не можеше да откъсне очи. Погледът му бе прикован в трийсетметровия сребрист пръстен, в чиято вътрешност се сътворяваше омайващата пагубност на един чужд космос и той почувства как нещо в него отвърна на мамещия зов на този чужд свят, започна да се променя и... Кайл го сграбчи за рамото и така грубо го обърна, че той загуби равновесие и падна на пода и в същия миг нещо в него се скъса. Омаята на чуждото, която не беше нищо друго, освен примамката на смъртта, угасна и остана единствено пустота и чувство за загуба, които бяха толкова дълбоки, че му идеше да закрещи.

С мъка повдигна глава и видя, че Кайл беше грабнал и обърнал също и Нет. Загубила ума и дума, тя стоеше на колене и, изглежда, ѝ бе трудно да се върне към действителността. Беше бледа и трепереше с цялото си тяло и той, макар дори и да не бе погледнал, знаеше, че насмалко е щяла да бъде сразена от съблазънта на това чуждо Нещо. Приглушен вой накара Хартман да погледне. През огромната отворена врата в противоположния край на халето като фъртуна се приближаваше рояк сребърни светкавици, които Хартман след миг идентифицира като формация дископодобни планери, които веднага откриха огън по мороните. Очевидно бяха чакали само трансмитерът отново да се успокои, за да се включат в битката. Ярка буря от бели и оранжеви светкавици заваля върху огромната армия насекоми и сееше в редиците ѝ смърт и пламъци.

Само за една-единствена секунда.

Тогава... нещо излезе от трансмитера и докосна корабите.

Отначало изглеждаше като трептене на горещ въздух, почти недоловимо плъзгане и вълнение, което обгърна контурите на планерите и ги заличи. За кратък миг Хартман имаше впечатлението, че наблюдава приближаващите с бясна скорост летящи чинии като през завеса от нежно раздвигана, прозрачна като стъкло вода. Тогава тази завеса рязко се превърна в безшумно бушуващ водопад. Тресящи се вълни от чисто движение пробягваха по повърхността на планерите, обезобразяваха, изкривяваха ги по невъзможен начин, без да ги разрушават. Продължи може би секунда, вероятно обаче много помалко, но в този малък промеждутък от време стана чудовищна промяна в почти двайсетината планера. Те се деформираха по невъобразим начин, докато се превърнаха в безформени буци от врящ сребрист метал... и изчезнаха.

Но не се свърши с това.

Трептенето и вълнението спря, но огромният въздушен простор, който, изглежда, вреше от незабележима горещина, бавно, но непрекъснато се разширяваше.

— О, Боже! — прошепна Кайл. — Той се разкъсва!

Гласът му бе почти беззвучен и когато Хартман погледна към него, видя, че лицето му бе загубило цвят. Ръцете му трепереха.

— Кой се разкъсва? — попита Нет.

Не получиха отговор. Кайл продължи още за секунда да гледа втренчено нагоре към мястото на блещукащата пустота, която продължи да се разстила лениво като маслен воал във вода, после рязко се обърна, вдигна Нет и Хартман и така ги тласна, че залитнаха.

— Да се махаме! — изръмжа той. — Да се махаме оттук!

Ожесточената битка, която бе бушувала само преди миг в Черната крепост, се превърна в паническо бягство. Всяка враждебност между двете моронски армии бе забравена. Воините насекоми бягаха през глава, за да бъдат по-далеч от трептящото Нещо, което поглъщаше действителността.

Кайл тласкаше Хартман и пустинничката все по-бързо пред себе си. Повече залитайки, отколкото тичайки, те се приближиха до частично разрушените трансмитери. Висящите сребърни пръстени

отдавна вече не бълваха бойци, а ги поглъщаха, когато морони в дивата си паника избираха и този път, за да избягат от халето.

По време на своя бяг Хартман обърна глава. Сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите, като видя колко много се бе разпростряло полето на вибриращата пустота само за един кратък миг. Движението изглеждаше бавно и тромаво, но не беше така.

— По-бързо! — изкрещя Кайл. — За Бога, тичайте!

Хартман откъсна поглед от страховитото явление... и се уплаши отново и още по-силно, когато видя трансмитерите пред себе си.

Те угасваха един след друг. Вибриращото Нищо на дематериализиращите полета стана прозрачно и угасна и внезапно триметровите пръстени от сребристия метал се превърнаха в трептящи, празни кръгове, в които се виждаше задната част на халето. Не угасваха едновременно. Сякаш наблюдаваше редица събарящи се една след друга плочки за домино, които падаха все по-бързо след всяка следваща.

Въпреки това успяха.

Трансмитерите се изключваха един след друг, но те се приближаваха до редиците по-бързо, отколкото уредите угасваха. За части от секундата Хартман го обзе страх от онова, което можеше да ги очаква от другата страна, но същевременно разбра, че едва ли би могло да е по-лошо от безшумната смърт, която ги следваше тук. Преди да се препънат в трансмитера, той още веднъж обърна глава и онова, което видя, го накара да изкрещи от ужас.

В центъра на излезлия от контрол трансмитер се бе появило нагорещено до бяло, пламтящо нещо — като адско око, което гледаше към хаоса надолу, който бе залял крепостта на мороните. Лъчи от ослепителна светлина излизаха от огненото кълбо и където попаднеше, караха метала и камъка да се изпаряват, а зад това нагорещено до бяло, пламтящо око на геената, изглежда, нещо напираше откъм вътрешността на трансмитерния пръстен, нещо безформено и страховито, което можеше да те убие, само да го погледнеш.

Хартман почти не го видя. Ужасяващият ефект бе се разпрострял върху цялата Черна крепост. Стените, покривът и подът се вълнуваха и тресяха, извиваха се и се деформираха по невъзможен начин. Светкавици се стрелваха безшумно насам-натам като малки, светещи

животни и той почувства как нещо невидимо, ужасно могъщо и невъобразимо опасно посягаше към него и към другите.

— Велики Боже! Кайл, какво е това? — прошепна той.

— Бомбата — отговори Кайл, докато още се обръщаше и тикаше Нет и Хартман пред себе си в трансмитера. — Енергията трябва да е била много по-голяма, отколкото мислехме. Хиперпространството се разкъсва!

3.

„О, Господи!“, прошепна Скудър. „Тя експлодира!“ Черити закри уплашено очите си с ръце, но нямаше никаква полза — над екрана нахлуваше вълна от непоносима, ослепителна яркост. Светлина с такава невъобразима интензивност, сякаш стените на планера бяха станали прозрачни и тя можеше да вижда през ръцете си! Сякаш целият Космос се беше подпалил, блясък като ядрото на експлодираща супернова, който бясно се носеше към тях...

... и угасна.

За миг отмина. Стана твърде бързо, но за неизмерим период от време Черити помисли... че е усетила тласък, трус на действителността, чувство, сякаш гледа филм с не съвсем чист монтаж, така че сцената продължава нататък без преход, но въпреки това човек има чувството, че нещо липсва. Да полудееш.

Черити отхвърли обърканата мисъл, вдигна ръка към лицето си и прокара кокалчетата на пръстите си върху очите си. Ярки светли точки грейнаха по ретината ѝ и в първия момент се страхуваше да не е сляпа. Блясъкът на експлодиралата бомба бе достатъчно интензивен. Но тогава в трептящата пелена пред погледа си започна да различава привидения... и една сцена, която беше твърде странна, за да е фантазиране в смъртта или трескаво бълнуване.

Видя Гурк, който се нахвърли върху Киас с пронизителен писък.

Гледката беше направо смехотворна. Мравката беше почти три пъти по-голяма от джуджето и въпреки това тласъкът на Гурк бе така стремителен, че Киас залитна с половин крачка назад и за малко не падна на колене. Гурк здраво се вкопчи в него, непрекъснато крещеше и пищеше и удряше с двата си юмука по бронирания череп на огромното създание. Минаха секунди, докато на Киас изобщо му хрумне да се отбранява.

Естествено тогава борбата свърши набързо.

Моронът нанесе на Гурк удар, който би бил достатъчен да откъсне главата от раменете му, ако бе използвал всичката си сила. Но

и така джуджето бе запратено напъряко през командната кабина на планера до отсрещната стена, където се строполи. С мъка се съвзе отново и със силата на побеснял човек скочи и се опита с протегнати ръце отново да се нахвърли върху Киас. Скудър му препречи пътя и протегна ръка да го задържи, но Гурк просто отби ръката му настрана и му нанесе удар, който накара гиганта да залитне с вик на слисване и да се бори да запази равновесие. В следващия миг той за втори път се сблъска с морона и окончателно го извади от равновесие. Киас залитна. С три от четирите си ръце се вкопчи за контролния пулт на планера, а с останалата се опитваше да сграбчи беснеещото джудже за яката и да го държи на разстояние.

Гурк се измъкна от хватката му, за трети път се блъсна в насекомото и окончателно го отлепи от пода. Киас се преобърна гърбом върху командния пулт. Диво размахващите му се ръце минаха със стържещ звук по метала, докоснаха ключове и лостове и оставиха дълбоки с милиметри драскотини по метала. Планерът осезаемо потрепна и започна да се олюлява. Някъде под краката им виеше претовареният двигател.

Черити най-сетне преодоля изненадата си, с две-три крачки стигна до Киас и Гурк и се опита да откъсне освирепялото джудже от гърдите на морона. Но Гурк крачеше като побеснял наляво и надясно. Отхвърли и нея назад и продължи да обработва с юмруци и ритници гърдите и лицето на морона.

Черити размени бърз, напълно объркан поглед със Скудър, посегна да улови за втори път Гурк и безпомощно се стовари назад, когато планерът внезапно легна на една страна и запарашутира с виещи машини. Равният преди миг под се превърна в гладка като огледало пързалка. Тя се плъзна към стената до шлюза и инстинктивно вдигна ръце пред лицето си, за да се предпази, но очакваният удар не последва, защото планерът в последния момент зае хоризонтално положение. Тя рязко се преобърна и се опита да се изправи на крака, но успя едва при третия или четвъртия опит, защото планерът продължаваше да се клати. Палубата под краката им се повдигаше и потъваше като малък кораб, попаднал в тайфун. Страхотен тътен и скърцане изтезаваше ушите ѝ и внезапно командната кабина се изпълни с ослепителна, невъобразимо интензивна светлина, с

нагорещено до бяло зарево, което почти не отстъпваше по блясък на експлодиралата супербомба.

Черити изкрещя от ужас и болка, сложи ръце пред лицето си и се опита да избегне бремето на мъчителната светлина, но не успя — светлината идваше едновременно отвсякъде, сякаш се намираха в стъклен кораб в сърцето на слънцето. За части от секундата преди да я заслепи, угасна. Остана само постепенно заглъхващата болка и буря от ярки, зелени и оранжевочервени светкавици, които още за няколко минути просветваха в ретината на Черити.

Тя внимателно свали ръцете си. Не виждаше ясно. Нямаше цветове, а фигурите на останалите бяха като изрязани с ножица силуети от черна хартия, които се движеха по напълно неестествен начин. Подът под нея се тресеше все още и скърцането на претоварените машини изобщо не беше спряло, само беше стигнало до предел, при който не можеше да го чува, но го усещаше — болезнени вибрации и разтърсване, като ням вик, който караше да потръпват всички фибри на тялото ѝ.

Стенейки, тя се опита да се изправи, но в този момент през кораба премина друг, страхотен тласък. Черити загуби опора под краката си, политна, премятайки се през централата, и се блъсна в Стоун, който с болезнен вик падна на пода. Полузашеметена, тя се свлече върху него, опипа слепешката наоколо и отвори очи.

Погледът ѝ попадна на екрана. Като по чудо уредът бе устоял на светлинния поток, така че разбра — планерът вече не се намираше в откритото пространство. Онова, което не можеше да види, беше, къде се намират.

Около кораба вилнееше невъобразим хаос. Ослепителни светкавици трепваха на монитора, пламъци, ярки експлозии и излъчващи блуждаещи светлини... неща, които по някакъв злокобен начин ѝ напомняха за нещо, без да може да каже точно какво. Тя и не намери подходяща възможност за размишления, защото изглеждаше, че хаосът едва сега започваше истински. Корабът залиташе, въртеше се по надлъжната си ос и за някаква ужасяваща секунда политаше гърбом, докато автоматиката отново го насочеше по курса му. Нещо улучи корпуса и се заби в него. Черити чу страхотното скърцане от разкъсващия се метал и хор от пронизителни писъци, без в първия момент да разбере кой крещи.

С ревящи двигатели, оставяйки след себе си було от палещ огън, планерът се приближаваше към земята, подскачаше като водоравно подхвърлен камък отново нагоре и се удари за втори път с още по-голяма сила.

Този път амортизьорите не смогнаха да смекчат удара.

Невидим юмрук улучи Черити и я притисна към Стоун. Викът му наподобяваше повече на сподавено изпръхтяване. Тя го усети как отмаля под нея, а за момент и сама загуби съзнание.

Но трябва да е било само за миг, защото корабът все още не беше се успокоил, когато отново дойде на себе си. На монитора изглеждаше, че към тях се носят отломки, пушек и ярки пламъци и изведнъж видя огромна черна сянка, която сякаш методично обгръщаше кораба. Напълно несъзнателно, с инстинктивно движение, което не можеше да потисне, тя закри лицето си с ръце и се напрегна.

Сблъсъкът беше страхотен. Металът се разпука. Мониторът се счупи и вместо картини, изобразяващи пламъци, лумна истински огън от стената над командния пулт. Тя напълно усещаше как корабът под тях се деформира. Нещо експлодира и за секунда светлината угасна и бе заменена от странното жълто сияние на аварийното осветление.

И от секунда на секунда ставаше все по-тихо.

След адския шум, който бе измъчил ушите ѝ, тишината почти ѝ причиняваше болка. Черити видя пламъците, които излизаха от строшения монитор, но не чуваше пращенето им, виждаше как непосредствено до нея стройна фигура с твърде много крайници и неестествени движения се опитваше да се изправи и тогава погледът ѝ се плъзна по лицето на Скудър. Устните му се движеха, но тя не чуваше нищо.

Онова, което не бе успяла да направи страхотната светлина, стори го шумът — тя не беше сляпа, а глуха.

Имаше опасност да изпадне в паника, но успя да се овладее. Замаяна, тя се изправи и отново си спомни, че при сблъсъка си със Стоун бе го съборила на пода. Погледна го и с облекчение установи, че не изглеждаше да е зле контузен. Лицето му бе наранено. Кървеше и устните му се движеха, като че ли казваше нещо, но Черити не го разбираше. Все още не чуваше абсолютно нищо.

За сметка на това в следващия момент видя нещо, което бе толкова странно, че в първия миг просто не повярва.

Киас се бе изправил до нея на три от своите шест крайника и се опитваше да допълзи до командния пулт, но не успяваше. На десния му крак висеше обляното в кръв джудже, което с едната си ръка се бе вкопчило в крака му, а с другата непрекъснато удряше по тънкия крак на насекомото. Лицето на Гурк бе наранено и сега наистина имаше на устата си пяна, обагрена в светлорозово.

Черити стана, изненадана, бори се един миг да запази равновесие, когато малко позакъсна да разбере, че подът на командната кабина вече не е равен, а се бе превърнал в наклонена рампа. После откъсна Гурк от морона, не толкова да помогне на Киас. Съмняваше се, че огромното насекомо изобщо усеща ударите на гнома. Но Киас бе също така замаян като нея и Стоун. Ако се опиташе съвсем инстинктивно да се защити, това би означавало смърт за Гурк.

Не, това не би могло да стане. Гурк не би умрял, той не може да умре, независимо какво би станало с нея...

Мисълта ѝ се прекъсна така рязко, сякаш някой дръпна някакъв шалтер зад челото ѝ и Черити остана с чувството за дълбоко объркване. Какво беше това? За момент бе имала чувството, като че ли в мислите ѝ се бе отворила някаква врата, за да ѝ позволи поглед в паметта, който обикновено беше винаги закрит.

Гурк използва краткия момент, през който тя се бе отклонила, за да се освободи — и отново да се нахвърли на морона. Устните му се движеха. „Мрежата! Ще се разпадне! Вие сте луди!“

Тя четеше думите по устните му. Бяха същите, които бе изкрещал, преди хаосът да се разрази над малкия кораб и екипажа му. Напълно обезумял, той непрекъснато удряше и риташе по хитиновата броня на огромното насекомо. Киас се опитваше, доколкото може, да избягва ударите му, но за облекчение на Черити се отказа да се брани, така че тя накрая успя да откъсне джуджето от гигантската мравка, общо взето, ненаранено. Предупредена от първата си грешка, този път хвана здраво. След миг джуджето преустанови съпротивата си.

С ъгъла на очите си забеляза някакво движение и видя, че и Скудър отново се бе изправил. Той залиташе и когато натовари левия си крак, лицето му се изкриви от болка. Но успя да стане със собствени сили.

Тя видя как се движат устните му, сви рамене в отговор и със свободната си ръка докосна ухото си. „Съжалявам — каза тя. — Но

нищо не чувам.“

Странно — тя вече дори нямаше представа за собствения си глас.

Скудър смръщи чело, наклони глава настрана и я погледна въпросително. Устните му отново се раздвижиха и изведнъж на лицето му се изписа изражение на уплаха. Каза нещо. Тя видя, че той крещи.

Черити не чуваше нищо, но съвсем неочаквано ѝ стана ясно, че и Скудър не чува собствения си глас!

С тласък се обърна към Стоун. Бившият губернатор на Земята се бе изправил и гледаше ту нея, ту Скудър и на неговото лице се четеше същият безкраен ужас, както и по лицето на индианеца хопи. Погледна я втренчено, после вдигна ръце пред лицето си и плесна с ръце. На Черити дори не ѝ бе необходимо да види уплахата в очите му, за да разбере, че и той не чува нищо.

Тя внимателно пусна Ел Гурк да застане на крака. Изглежда, джуджето бе разбрало посланието, защото вече не се опита да се нахвърли срещу морона. Черити докосна с пръсти ухото си и погледна въпросително. Гурк поклати отрицателно глава. И той не чуваше нищо. По принцип това можеше да означава само едно нещо, помисли си Черити ужасена — и четиримата да бяха внезапно оглушали беше повече от невероятно. Навярно напълно побърканото обяснение бе, че вече не съществуваха никакви шумове!

Тя се обърна, втренчи се в екрана и не видя нищо друго, освен пламъци и стъкло, разпръснато по командния пулт. Мазна течност капеше от пукнатина в стената и се стичаше по пулта. Металът трябва да бе нагорещен до червено, но тя не чувстваше никаква топлина...

Черити си помисли, че нещо не е наред. И не само с този кораб. А може би въобще не с кораба. Може би... с тях.

Тя се завъртя на токовете си, просто помъкна Гурк със себе си и по наклонения под се затича към вратата. Изведнъж доби сигурното чувство, че по възможност най-бързо трябва да напуснат планера.

Стоун и Скудър я последваха, без да има нужда от втора покана, само Киас стоеше при разрушения си команден пулт. Погледът на огромните му фасетни очи блуждаеше над попуканите скали и монитори и макар до този момент да бе смятала това за невъзможно, помисли си, че в тях се забелязва нещо като паника.

Киас трепереше. Какво, за Бога, бе видял джеърдът, което те не бяха видели?!

— Киас! — изкрещя тя. — Идвай най-сетне!

Джеърдът не реагира. Черити бе сигурна, че не би го сторил, дори и да чуеше гласа ѝ. Стоун се втурна покрай нея и изчезна зад завоя на стръмния коридор, а Скудър сграбчи раменете ѝ и се опита да я дръпне със себе си.

За секунда Черити се поколеба какво да прави. Почти бе готова да се върне и да изтича до Киас, за да го откъсне насила от командната кабина. Тогава разбра колко безразсъдна е тази идея. Киас беше много по-силен от нея. Тя се обърна и побърза да последва Скудър.

Нещо се случи, когато безшумно се спускаха по коридора. Стените пред тях се деформираха и започнаха да вдигат шум, но както и преди тя не усещаше и най-нищожна топлина в командната кабина. Светлината се промени от жълта в синя и после в цвят, за който тя нямаше дори и дума, и за нищожен, лишен от продължителност момент ѝ се стори като че ли в коридора пред тях се носеше мъгла от нереално, сиво нищо, картина, която бе същевременно странна и всеяваща страх.

И която ѝ бе позната! Тя някога бе виждала това зашеметяващо, носещо се на вълни нещо, когато...

Изглежда и този път нещо препречи мисълта ѝ, преди да я довърши докрай, и този път не ѝ остана време да помисли за онова, което ставаше зад челото ѝ.

Стана по-лошо:

Корабът вече не трепереше, той беснееше. Три пъти Черити трябваше да се подпира на стените, за да не загуби равновесие и да не падне, и последния път ръката ѝ потъна непосредствено пред невярващите ѝ очи до ставата в привидно масивната стомана на планера. Не усети никакво съпротивление, а безплатно засмукване и придърпване, сякаш бе всмукана в невидима пропаст. В последния момент се дръпна назад, отново възстанови равновесието си и продължи да залита.

Очите ѝ започнаха да я мамят с по-различен свят от този на сетивата ѝ — по-нататък имаше впечатлението, че се спуска надолу по коридора, но чувството ѝ за равновесие настояваше, че се изкачва. Всяка крачка ѝ струваше повече усилия от предишната и изглеждаше, че собственото ѝ тяло е започнало да тежи с тонове. Въздухът се

изпълни с горчив, неприятен вкус, ушите ѝ пицяха и в първия момент тя го взе за шум, докато ѝ стана ясно, че само така го чувства.

Тя се носеше по коридора непосредствено след Скудър... и рязко спря. Къде ли бяха Френч и хората му.

Беше повече от объркана. Може би Космосът около тях се разбиваше на парчета, но как би могла просто да забрави Старк и Френч и другите родени в орбита?

Тя се огледа безпомощно и забеляза, че и Скудър се бе спрял и гледаше почти отчаяно към нея. Коридорът почти не приличаше на семплия метален проход, по който се бяха качили. Стените бяха деформирани по неописуем начин и очите ѝ я мамеха с неща, за които изобщо не искаше да знае дали са реалност или въображение. Но поне можеше да разбере, че се намира непосредствено пред отклонението за товарния отсек на кораба. Може би Старк е завел семейството си там, когато настъпи хаосът.

Тя жестикулираше към Скудър и блъсна Гурк, така че той се намери в обятията на индианеца. Тогава се обърна и изтича в разклоняващия се коридор, за да стигне до товарния отсек. Вратата се отвори още когато бе на три крачки разстояние и Стоун идваше към нея. В мислите си Черити се извиняваше, че бе го смятала за страхливец, когато пръв избяга от командната кабина. Стоун казваше нещо и същевременно клатеше отрицателно глава и ако Черити не разбираше думите му, много добре разбра значението на ужаса, който се бе изписал на лицето му. Нещо страшно трябва да се е случило с Френч и хората му.

Стоун се опита да я задържи за раменете, но Черити отблъсна ръката му настрана, промъкна се покрай него и удари с юмрук бутона, който отваряше вратата. Тя се готвеше за най-лошото, докато тежката бронирана херметизираща врата изнервящо бавно се плъзна настрана.

Въпреки това не бе подготвена за картината, която се откри пред нея.

Товарният отсек вече го нямаше.

Не бе разрушен или откъснат от кораба. Вече не съществуваше.

За секунди Чарити се спря неподвижно, парализирана от смесица от потрес и ужас, които прочете и по лицето на Стоун. Тя познаваше тези кораби и знаеше, че по принцип не са нищо друго, освен летящи товарни помещения, един вид свръхголеми контейнери с

двигатели и командна кабина. Но където трябваше да бъде трийсетметровият товарен отсек, се намираше само ивица блещукащ метал, зад който започваше задната стена на отсека. Колкото и налудничав да й се видя мисълта, но корабът просто се бе смалил.

Стоун докосна рамото ѝ. Тя се обърна, втренчи се в него и видя как устните му се движеха. Не се опита да отговори, а с кимане му даде знак, че е разбрала и побягна.

Скудър, Гурк и Киас вече бяха напуснали планера, когато Стоун и тя, един до друг, стигнаха до шлюзовата камера. Тя видя, че индианецът хопи все още здраво държеше Гурк. Махна ѝ със свободната си ръка да побърза. Устата му бе отворена за ням вик.

Корабът се изправи. По пода премина безшумна, светкавично бърза вълна и за малко не ги събори. И сякаш изведнъж стените станаха прозрачни. Като че невидим вятър я шибна внезапно в лицето и изведнъж почувства отново това ужасяващо, почти неустойимо всмукване. Удвои усилията си, блъсна Стоун така грубо, че той почти политна от шлюза и сама го последва с отчаян скок.

„... Бога, побързай!“, прониза слуха ѝ гласът на Скудър. Същевременно над тях се разрази направо адски шум: викове, пукот на огнени езици, пращане на електричество с необикновена сила на звука, непрекъснато разпукване и разпадане на отломки и глух тътен, сякаш някъде се събаря цяла планина.

Устремът на собственото ѝ движение я увлече напред и отново би паднала, ако Киас не бе посегнал и не бе я хванал с една от измамно тънките си ръце. Черити му благодари с автоматично кимване с глава, освободи се и отново се обърна към планера.

Картината секна дъха ѝ.

Корабът тлееше в някакъв студен вътрешен огън. Бяла светлина проникваше през металните стени, така че те като на някаква странна рентгенова снимка можеха да наблюдават вътрешността на малкия кораб... и фигурите, които се движеха в него!

Бяха черни, нарисувани с груби щрихи контури, които се извиваха назад, мятаха се наоколо и тичаха, без да помръдват от място, отчаяно вдигаха ръце, блъскаха се в стените...

„Френч“, помисли си тя. Това бяха Френч и хората му! Но това е невъзможно! Коридорът беше празен!

Но сега бяха там. Там, където ги бяха оставили, в малката шлюзова камера пред командната кабина, през която преди секунди бяха тичали Скудър и Стоун и тя самата!

Тя почувства как Скудър пристъпи към нея и каза нещо и този път тя чу гласа му. Но ѝ беше невъзможно да се концентрира върху думите му. Смаяна и уплашена до смърт, гледаше втрещено очертанятията на родените в орбита, които се гърчеха в агония. Скудър и тя трябва да са минали направо през тях!

Тя направи инстинктивно крачка към планера, но Скудър я задържа. Страховитото пламтене на корпуса бе станало поинтензивно... и изведнъж корабът започна да се свива пред очите им! Корпусът му се изкриви, стана по-малък, изглеждаше като грабнат и смачкан от невидими гигантски ръце модел от сребърна хартия. В няколко секунди се сви до една трета от първоначалните си размери и продължи да се стопява. Нещо черно започна да очертава контурите му, сякаш се разтапяше в огъня на черно слънце.

— Велики Боже, какво е това? — прошепна Скудър.

— Още не е нищо! Това е само началото... ако имаме късмет!

Объркана, Черити сведе поглед към Гурк. В гласа на джуджето вече нямаше нищо от познатия му подигравателен тон. Трепереше от уплаха и същият неописуем страх се четеше и в очите му, докато гледаше унищожението на моронския планер. Той внезапно се обърна, с изненадващо движение се изтръгна от Скудър и, изпълнен с омраза, посочи Киас.

— Знаеш ли какво са направили? — крещеше той. — Знаеш ли какво са направили тези безумци!?

Черити се огледа изтръпнала наоколо, преди да отговори. Всичко бе станало толкова набързо и бе така недействително, че досега не бе се запитала наистина къде въобще се намират. Но все пак позна, че беглото впечатление, което имаше от екрана малко преди експлозията на монитора, е било вярно. Планерът вече не се намираше в пространството. Над тях се простираше огромен, металносив купол, катедрала от стомана, която трябваше да е с диаметър от поне половин километър и...

... изведнъж разбра къде бяха.

— Корабът! — прошепна тя изненадана. — Ние... ние сме на Северния полюс!

— Да — потвърди Гурк възкисело. — Доколкото все още съществува.

Те бяха в Черната крепост, помисли си Черити объркана. Но крепостта почти не можеше да се познае.

Не за първи път идваше тук. Тя бе първият жив човек, стъпил на моронски кораб, и по-късно още веднъж я бе видяла, макар и за кратко и при обстоятелства, които не бяха напълно подходящи, за да може съвсем спокойно да се огледа наоколо. Въпреки това ѝ беше трудно още в първия момент да идентифицира това разрушено, горящо пепелище като гигантската трансмитерна станция на Северния полюс, която всички знаеха под името Черната крепост. Една част от огромния купол бе разрушена. Навсякъде гореше. Огромните машинни блокове, които бе видяла при последното си посещение тук, бяха напълно унищожени. Само на няколко метра от тях друг планер се бе забил в пода. Мъртви мравки лежаха между развалините, а големият трансмитерен пръстен, вратата към звездите, през която бяха дошли нашествениците от Морон, бе изчезнала. На нейно място зееше истинска черна дупка.

Черити не намери друго описание. Където бе висял трийсетметровият сребрист пръстен, се въртеше черен, врящ вихър, зад който започваше нищото. Тя отвърна рязко поглед от зловещото явление и автоматично се хвана за оръжието си, когато няколко паякоподобни насекоми започнаха да се придвижват към нея.

— Не е необходимо, капитан Леърд — каза Киас бързо. — Няма от какво да се страхувате. Това са джеърди.

Черити му хвърли несигурен поглед и отново дръпна ръката си, но държеше приближаващите се мравки под око. Бяха осем или десет фигури с по шест крайника и с нищо не се различаваха от мороните, които познаваше.

— Спечелихме битката — продължи Киас. — Черната крепост е наша.

— Глупости — каза Гурк тихо.

Черити не му обърна внимание.

— Какво означава това? — попита тя. — Как така... сме тук?

— Всичко премина по плана — твърдеше Киас. — Моите братя са нападнали тази крепост, докато ние обезвредим бомбата „черна дупка“.

— Според плана?! — изкрещя Гурк. С диво жестикулиращи ръце посочи засмукващото черно Нищо, което бе заело мястото на трансмитера. — Това там го наричаш според плана?

— Моля те, Гурк! — каза Черити. Все по-трудно ѝ беше да запази спокойствие. В продължение на секунда размисли дали това не бе просто нервността на Гурк, която я зарази, но тя самата почувства, че не е така. Все едно е какво твърдят Киас и неговите братя — тук се бе случило нещо съвсем не според плана.

Киас вдигна една от четирите си ръце.

— Би било по-добре за вас и вашите придружители да напуснете това място. Ние спечелихме битката, но опасността не е отминала напълно.

— Можеш да го кажеш високо, жабешка муцуно! — заяде се Гурк. Той посочи реалната потрепваща дупка. — Някой от вас има ли въобще представа какво сте направили? — Без да изчака отговора на Киас, той се обърна към Черити и продължи с писклив глас:

— Тия побърканияци! Знаеш ли какво са направили?

— Не. — Черити въздъхна.

Киас направи крачка към нея и Скудър отбеляза с примирителен тон:

— Но ти веднага ще ни разкажеш, предполагам.

— За това моментът не е... — започна Киас, но Черити го прекъсна.

— Остави го, Киас. Боя се, че преди да научим, няма да се успокоим. — Тя се усмихна, макар че внезапно пак бе изпълнена с подозрение. Киас нещо премълчаваше. Нещо важно. Тя се обърна с повелителен жест към Гурк.

— Превърнали са целия орбитален град в трансмитер! — каза джуджето.

— Знам — отговори Черити спокойно. — Не съм сляпа. Видях прожекторите, малко преди да експлодира бомбата.

— Имаш предвид, когато експлодира — поправи я Гурк. — Не разбираш ли? Тя не е експлодирала тук на Земята!

— По дяволите, какво означава това? — намеси се Скудър. — Ако това е така, едва ли щяхме да стоим тук и да ти слушаме глупостите. Естествено, че не е експлодирала на Земята. Предполагам, че са я изпратили на място, където не може да причини никаква вреда.

— Той посочи натам, където бе се намирал звездният трансмитер. — С него.

— Имали са такова намерение — каза Гурк враждебно. — Но крива им е излязла сметката. Нали, Киас?

Джеърдът го погледна втренчено и замълча, но в очите му внезапно се появи нещо, което не хареса на Черити — заплаха, каквато никога преди не бе забелязала у един джеърд. Това изражение, изглежда, убягна на Гурк или не го впечатли, защото продължи със същия язвителен тон:

— Само в една дреболия, нали? Нещото не е експлодирало някъде в Галактиката, а в същия момент, в който е попаднало в дематериализиращото поле. Прав ли съм?

Без Черити да може да назове причината, думите на Гурк я накараха да я полазят ледени тръпки по гърба. Тя погледна Киас. Джеърдът все още мълчеше, но тя си помисли, че открива гняв в погледа му.

— Истина ли е това? — попита тя.

— С голяма вероятност — отговори Киас. — Част от енергията, изглежда, е попаднала в трансмитерната мрежа, така че се е получило кратковременно функционално смущение. Това би обяснило и странните обстоятелства около нашето повторно материализиране.

— Кратковременно функционално смущение?! — кресна Гурк. — Могло е да разрушите цялата трансмитерна мрежа!

— Може би това нямаше да е най-лошото — забеляза Скудър сухо.

Гурк му хвърли убийствен поглед.

— И не е най-лошото — допълни той. — По дяволите, разберете — никой не знае как въобще функционират трансмитерите! Но мрежата е огромна. Обхваща цялата тази Галактика, а може би и повече.

— Е и? — попита Скудър.

— И, и, и! — Гурк имитира подигравателно и ядосано тона му. — Представи си къща, която от мазето до покрива е задръстена от кабели за висок волтаж. И после си представи какво ще се случи, ако всичките кабели експлодират в един и същ момент — в случай, че имаш достатъчно фантазия за това. Тези луди са можели да вдигнат във въздуха целия Млечен път! Дребна трудност при нашето повторно

материализиране? По дяволите, можеше да стане така, че вече да няма къде да се върнем!

— Преувеличаваш — каза Киас спокойно. — Вероятността за катастрофа, каквато я описваш, беше наистина незначителна.

— Но я е имало? — попита Черити уплашено.

Киас направи успокоителен жест.

— Джуджето има право, доколкото става дума за големината на трансмитерната мрежа — обясни той. — Формация с такива размери е с голям капацитет. За да се предизвика разрушаване на цялата трансмитерна мрежа, би била необходима многократно по-голяма енергия от освободената. Получиха се няколко кратковременни смущения, това е всичко.

— Тъй ли? — заяде се Гурк. — А как наричаш това там? — сочеше побеснял вратата към нищото, която все още се въртеше над черния блок, на който бе стоял трансмитерът.

Погледът на Черити проследи жеста му и едва в този момент ѝ стана ясно, че не си въобразява за движението, което вярваше, че е забелязала във вътрешността на черния вихър. Онова, което беше тъмното вълнение на хиперпространството, онова неразбираемо измерение, през което минаваха тайнствените трансмитерни магистрали. Истински димни изпарения се носеха към трептящата дупка и изчезваха в нея. И когато Черити още веднъж и по-внимателно погледна, различи нещо като мъгла, която се отделяше от пода и също биваше поглъщана: прах и фини микроскопични отломки, които, сякаш движени от прозрачна ръка, се носеха към пукнатината на пространствено-времевия континуум. И съвсем внезапно, като че ли имаше нужда и от оптично потвърждение, за да я накара да почувства, тя усети и вятъра — съвсем нежен, но постоянен вятър, който се вливаше в черното нищо като в прозорец към безкрайността.

— Той... все още работи! — промърмори тя уплашено.

— Съвсем правилно! — каза Гурк рязко. — Още работи, поне в една посока. Но вече не виждам копче, с което да се изключи.

Изминаха няколко секунди, докато Черити наистина разбере какво искаше Гурк да каже с тия думи.

— Смяташ... че тази трансмитерна връзка е...

— Вече не е трансмитерна връзка, а пукнатина в света! — прекъсна я Гурк. — Дупка, през която може да цопне цялата ви

красива планета, ако не успеят да я запушат. И не знам как би могло да стане това.

Черити се обърна и се вторачи в Киас със смесено чувство на ужас и недоверие.

— Можете да я затворите, нали? — попита тя.

— Разбира се — отговори Киас. — Ще анализираме проблема и ще го разрешим — веднага щом се свърши окончателно с моронското господство над тази планета.

— Тогава ни остава само да се надяваме, че ще стане скоро — каза Гурк сърдито. — Много скоро. — Той се изкиска, но изглеждаше изкуствено. — Хрумва ли ви нещо?

Както Черити, така и Стоун и Скудър погледнаха отново нагоре към завихрящото се нищо в задната част на халето. Картината бе неприятна, толкова чужда и странна, че предизвикваше у Черити телесен дискомфорт за още известно време. Въпреки това принуди себе си да гледа почти минута натам, преди да се обърне отново към Гурк, като поклати отрицателно глава.

— Не. Какво да ми хрумне?

— Става по-голяма — каза Гурк почти радостно.

4.

Ужасяващото чувство да бъдеш разтворен в нищото и след един лишен от време момент от същото нищо да бъдеш сътворен отново на друго място бе последвано от два мига на още по-голяма уплаха. Първият бе, когато не чувстваше нито тялото си, нито обкръжението си и за много малко време бе непоколебимо уверен, че е мъртъв. Втората уплаха дойде, когато разбра, че това не е вярно, но че не може да вижда. Живееше и можеше да се движи, усещаше твърдия под краката си и ледения въздух, който се плъзгаше по лицето му, но пред широко отворените му очи нямаше нищо друго, освен абсолютна чернота, а представата, че е сляп, за секунда бе още по-лоша от смъртта. Тогава чу до себе си гласа на Нет, която из все гърло проклинаше и се оплакваше, че е толкова тъмно.

Облекчението бе толкова голямо, че Хартман се отпусна назад с ясно доловима въздишка и за известно време затвори очи. Нещо прошумоли наблизко и изведнъж почувства някакво тяло до себе си, после Нет попита:

— Хартман? Вие ли сте?

— Да. — Той протегна ръка, попипа пръстите ѝ и ги стисна кратко и бързо.

— Няма причина да ми чупиш ръката — каза Нет.

Хартман уплашено отпусна хватката си, изправи се колебливо и се опита да пробие тъмнината наоколо с поглед. Без успех. Но му хрумна колко необичайно леко му бе да се движи. Изглеждаше, че тялото му е много по-леко от обикновено.

— Има ли... още някого тук? — попита колебливо.

— Аз. — Гласът на Кайл идваше някъде отляво и звучеше потиснато и това подсказва на Хартман, че мегабоецът е ранен. — Но на ваше място щях да съм спокоен, докато разберем точно къде сме.

Хартман си спести отговора. Вместо това се изправи внимателно, бръкна в десния джоб на якето си и извади миниатюрно фенерче. Трябваше да опита много пъти, за да се убеди, че уредът е

понесъл падането на пода по-зле и от самия него. Едно почти недоловимо щракване бе единственият резултат, когато няколко пъти бутна бутончето напред и назад. Разочарован, отпусна отново фенерчето, бръкна още веднъж в джоба и извади полупразния пакет цигари и запалката си. Жалкият жълт пламък създаде кръг от трептяща виделина, която бе достатъчна тъкмо колкото да различи собствената си длан и част от подлакътницата, а съскането на изтичащия газ сякаш изпълваше мрака отзад с шептящ, злокобен живот. Хартман завъртя запалката наоколо, докато сиянието не попадна върху бледото лице на Нет. Тя примига от неочакваната светлина и той видя, че е ранена. Лицето ѝ бе бледо и потъмняло от засъхналата кръв, а на якето и се бе образувало грозно петно.

Запалката в ръката му така се нагорещи, че вдигна палец и угаси пламъка. Трябваше да внимава с това. Както изглеждаше, малката запалка поне за момента бе единственият им източник на светлина.

— Кайл? — попита той.

— Тук съм. — Гласът на мегабоеца отекна някъде от мрака. — Елате. Имам нужда от помощта ви.

„Помощ?“ Хартман бе объркан, но същевременно и малко обезпокоен. За какво, за Бога, му е нужна неговата помощ на някого като Кайл? Предпазливо се обърна, вдигна ръка и светна със запалката достатъчно дълго, за да различи една сянка пред себе си.

— Чакай тук — каза той, обърнат към Нет, докато пълзеше с ръце и крака. Отново почувства, че е станал... някак си по-лек.

— И наум не ми идва — отговори Нет. — Ще се поразходя малко, докато се върнеш.

Хартман се усмихна — не толкова на отговора на Нет, колкото на това, че и тя съвсем естествено като него бе преминала към интимното „ти“.

Той използва запалката си още два пъти, тогава опипващите му пръсти се натъкнаха на съпротива. Лицето на Кайл. Задържа ръката си за части от секундата по-дълго, отколкото бе необходимо. Кожата на Кайл бе гореща и суха, макар да бе оросена от тънък слой пот. Усети колко ускорен и неравен е пулсът му. Хартман се уплаши. Досега бе смятал Кайл за ненараним. Но може би дори и чудовищните възстановителни сили на мегабоеца се бяха изчерпали.

— Какво ви е? — попита Хартман.

— Ранен съм — отговори Кайл. — Но това няма значение. Можете ли да станете?

— Сигурно — отговори Хартман. — Вие сте ранен? Къде? Зле ли?

— Краката ми — отговори Кайл. Хартман вдигна запалката си и искаше да се наведе, но Кайл светкавично хвана китката му и я задържа с такава сила, че Хартман трепна от болка.

— Казах, че няма значение — рече Кайл още веднъж. — Освен това не вярвам, че наистина искате да видите това.

— О — каза Хартман само.

— Станете — повтори Кайл. Този път Хартман го послуша, без да му противоречи.

— Приближете се до трансмитера — заповяда Кайл. — Намира се точно зад мен. Трябва да се опитате да го включите. Бих го направил и сам, но не мога.

Хартман протегна двете си ръце, опипвайки като сляп, направи крачка и почувства гладък метал под пръстите си. Поиска отново да използва запалката си, но Кайл го спря с остър тон:

— Оставете! Газта няма да ви стига до безкрайност, а може би ще имате крайна нужда от светлина.

— Мисля си, можете ли да виждате в тъмното? — попита Хартман.

— Мога — отговори Кайл спокойно. — И вие ли?

Хартман се отказа. Вероятно Кайл бе прав — освен това нямаше смисъл да се спори с него. Въздишайки, прибра отново запалката си и попита:

— Какво трябва да направя?

— От лявата страна има включвателна кутия — отговори Кайл. — Напипахте ли я?

— Да.

— Добре. Натиснете двата горни клавиша. Едновременно и с всичка сила.

Хартман се подчини. Прозвуча металическо щракване.

— Опитайте още веднъж — каза Кайл.

Дали Хартман се заблуждаваше, или наистина долови нещо като паника в гласа на мегабоеца? Той послуша и опита още веднъж. И още веднъж. И още веднъж. Безсмислено.

— От това се опасявах — промърмори Кайл. — По дяволите!
— От какво сте се опасявали? — Хартман започна да се ядосва.
— По дяволите, Кайл, престанете да се правите на тайнствен.

— Трансмитерите, Хартман — каза Кайл тихо. — Вече не функционират.

— Естествено, че не функционират! — разпали се Хартман. — Сам видяхте как приятелите ви ги изключиха. Вероятно не искат да избягаме от крепостта.

— Ще ми се да беше така — промърмори Кайл. — Но вие се заблуждавате. Не можеш да изключиш трансмитер. Не и наистина.

Хартман замълча за момент. Обзе го твърде недобро чувство.

— Този тук е изключен — промърмори той най-сетне.

— Знам — отговори Кайл. — Знаех още преди. Аз... — Той прекъсна, изсмя се тихо и несигурно и за момент потърси думи. — Понякога човек върши неща в разрез с разума си, нали така? Мисля, само... само за да не признае нещо. Боя се, че цялата мрежа се е сринала.

— Цялата мрежа?

Хартман дори не чу стъпките на Нет и здравата се уплаши, когато гласът ѝ прозвуча до него.

— Имате предвид всички трансмитери? Всеки един на Земята?

— Може би не само на Земята.

Макар и да знаеше колко безсмислено беше, Хартман вдигна ръка и още веднъж натисна и двата клавиша.

— Може би... само този тук е излязъл от строя — промърмори той. — Имам предвид... може би... може би е изгорял или нещо подобно.

— Тези уреди не се повреждат — каза Кайл спокойно. — Никога.

— Е, добре! — каза Нет разпалено. — Ами тогава тази проклета трансмитерна мрежа се е сринала! Ако добре си спомням, причината да долетим на Северния полюс бе тъкмо да вдигнем проклетото нещо във въздуха!

Това не беше съвсем вярно, както Хартман много добре знаеше, но Кайл се отказа да я поправи.

— Боя се, че това не е така просто — каза той сериозно. — Спомнете си какво се случи, преди да избягаме.

— Спомням си преди всичко това, което дърдорехте, Кайл — отговори Нет разпалено. — Какво имахте предвид, като казахте, че хиперпространството се разкъсва? Какво, по дяволите, означава това?

— Това е само удобен израз за нещо, което никой в действителност не разбира — отговори Кайл. — По-висш континуум, който...

— Моля без научни доклади, Кайл — прекъсна го Хартман нервно. Изведнъж стана невъзможно да спре. Отказваше да го признае и пред самия себе си, но се плашеше. Онова, което бе казал Кайл, го изпълни с граничещ с паника страх. — За каква бомба говорехте?

— За оръжието, което капитан Леърд и Скудър искаха да обезвредят — отговори Кайл.

— Предполагам, че са го сторили — каза Нет. Гласът ѝ звучеше нервно. — Ако не е така, едва ли щяхме да сме тук.

— Съжалявам, но се боя, че се заблуждавате. Това оръжие не може да се обезвреди. Така е конструирано, че във всички случаи да експлодира, щом взривателят е задействан.

Нет си пое рязко дъх и макар че Хартман не можеше да я види, чувстваше как ужасът ѝ рязко премина в гняв.

— И ти си го знаел? — попита тя. — И въпреки това си ги оставил да отидат? Знаел си, че...

— Това бе единствената възможност — прекъсна я Кайл. — Един от нас трябваше да отиде горе на космическата станция. Съжалявам, че трябваше да премълча истината от вас.

— Да премълчиш истината!? — Нет почти изкрещя. — Ти... ти си пратил тях и другите на сигурна смърт — и наричаш това премълчаване на истината?

— Не е сигурно дали са мъртви — каза Кайл. — Напротив, имали са добър шанс да се спасят. Почти съм сигурен, че са го направили.

— Преди нещо да се случи ли? — попита Нет възбудено. — Преди пет секунди твърдеше, че тази бомба не може да се обезвреди! Това пак ли е някоя нова лъжа?

— Не — каза Кайл. — Това е истината. Създадохме трансмитерно поле, което трябваше да телепортира оръжието на място, където няма да причини никакви поражения.

— Трябвало да го телепортира? — попита Хартман натъртено.

Кайл замълча за няколко секунди.

— Боя се, че не бяхме достатъчно бързи — призна той. — Това е само едно предположение, но след онова, което видях в Черната крепост... — Пое доловимо въздух. Когато продължи да говори, гласът му се бе променил и звучеше делово, почти назидателно. Но това бе насилено спокойствие и то не можеше изцяло да прикрие истинските му чувства. — Трансмитерите използват едно по-висше измерение — каза той, — което наричаме хиперпространство. Знаем малко за него, по принцип почти нищо повече, освен че съществува. Дори и тази дума е само едно понятие, за да се опише нещо, което човек не може да опише. Но се опасявам, че бомбата е експлодирала в същия момент, когато е била прехвърлена в това измерение. Трябва да се е получило един вид... късо съединение.

— И това късо съединение е парализирало цялата трансмитерна мрежа? — попита Хартман. Не му се удаде да придаде на гласа си овладяност, както му се искаше. Не бе забравил страховитата картина, която видя в трансмитерната зала на Черната крепост. Както и ужасяващото чувство, което го бе овладяло. Всъщност вече въобще не му беше необходим отговорът на Кайл. Всички бяха почувствали пределно ясно, че се е случило нещо невъобразимо.

Кайл отговори едва след известно време.

— Може би — каза той. — Но се боя, че това не е всичко. Енергията трябва да е била много по-голяма, отколкото предположих. Може границата между измеренията да е била разкъсана.

— Границата между измеренията... значи — повтори Хартман.

— Но сега по-добре потърсете изход — обясни Кайл, който очевидно искаше да смени темата. — Не искам да ви тревожа, но...

— Знаете ли какво най-много ме тревожи, Кайл? — попита Хартман, докато ставаше и внимателно се обърна, за да не се блъсне в нещо в тъмнината. — Изречения, които започват с „Не бих искал да ви тревожа“.

Кайл се засмя насила. Хартман чуваше как Нет се движи на няколко крачки от него — също така внимателно и непохватно като самия него поради слабата гравитация. Хартман все още не искаше да размишлява над причината за драстично отслабналата гравитация. Естествено че бе възможно да се намират в някаква част от света на

мороните, където земното притегляне е по-слабо. Но имаше и друго обяснение и...

Не, за тази възможност избягваше да мисли в момента. Предпазливо вървеше опипом напред в мрака, докато пръстите му се натъкнаха на съпротива.

Мина почти половин час, който им струваше почти целия запас от газ в запалката им, но накрая откриха врата — или поне нещо, за което Кайл твърдеше, че е врата.

Хартман се съмняваше в това. Вратата нямаше определена форма, би могла съвсем спокойно да мине за нескъпопосано пришита дупка на стената, ако по краищата ѝ нямаше дебели уплътнения от изкуствена материя и шарнири. Който и да бе я конструирал, трябва да беше скъсал всякакви връзки с евклидовата геометрия — и да е с твърде дълги крака, защото долният ѝ ръб се намираше почти на метър и половина от пода.

— Откъм лявата страна би трябвало да има включвателно табло — каза Кайл, след като Хартман му съобщи за откритието си.

Хартман вдигна запалката. Пламъкът бе голям колкото нокътя на пръста му и вече не излъчваше почти никаква светлина.

— Намерихте ли я?

Хартман угаси пламъка и с другата си ръка опипа гладкия метал пред себе си. Трябваше да се изправи на пръсти, за да достигне малкото табло.

— Да. Две копчета. Те са... със странна форма.

— Знам — отговори Кайл от мрака. — Ако натиснете горното, трябва да се отвори. В случай, че автоматиката все още функционира.

Хартман протегна пръсти към копчето, но все още не го натискаше.

— Какво ни очаква оттатък? — попита той недоверчиво.

— И аз бих искал да зная — отговори Кайл. — Може би нищо. Може би смъртта. — Той тихо се изсмя. — Опитайте, Хартман. Ще сте първият, който ще го открие.

— Очарователно — изръмжа Хартман. — Продължавайте така, Кайл, и вече няма да съм сигурен дали наистина желаете да излезете оттук жив.

Кайл пак се засмя и Хартман удари копчето яростно с юмрук. Същевременно отскочи две крачки назад и насочи пушката за стрелба.

В течение на секунди не се случи нищо и Хартман вече започна да се примирява с мисълта, че не само осветлението, но и всички технически уреди в това съоръжение са извън строя, когато чу едно силно, сухо „трак“ — и изведнъж вратата изчезна в пода. Към тях нахлу червена светлина и огромна вълна от задушлив, с миризма на метал въздух.

Хартман се отдръпна още крачка назад, вдигнал оръжието си и инстинктивно се приведе. След времето, което бяха прекарали в почти пълен мрак, мъждивата светлина почти го заслепяваше. Но той чуваше, че отгатык нещо се движи.

С разтуптяно сърце чакаше очите му да свикнат със светлината. Едва тогава се осмели да се приближи до вратата и да погледне навън. Нет пристъпи почти безшумно до него.

Стояха почти минута там и се взираха надолу, докато Кайл попита:

— Какво виждате?

— Трудно... може да се опише — промърмори Хартман. Изведнъж небцето му бе така пресъхнало, че с мъка говореше. — Де да имах подходяща дума за това. Не съм сигурен дали ще го разберете.

— И каква е тя? — попита Кайл.

— Адът — отговори Хартман.

5.

Обратният полет до Европа продължи осем или десет часа, макар че използваша планер на мороните. Но не можеха да минат по прекия маршрут през Атлантика, а летяха по почти безумен курс на зигзаг, който, с изключение на Нова Каледония и Андора, минаваше над цялата планета. Въпреки това планерът бе нападан много пъти и поне един път изпадна в такова затруднение, че щеше да бъде свален, ако в последния момент не му бе помогнало ято, командвано от джеърдите.

Черити разбра всички тези неща едва на следващия ден, защото току-що бе се качила в планера и бе напуснала Черната крепост и изпадна в дълбок сън, от който се събуди едва вечерта на другия ден, с лош вкус в устата, с болки в главата и със спомена за объркани, безсмислени кошмари, които я бяха измъчвали.

Черити внимателно се изправи, главата ѝ сякаш пулсираше в болезнен спазъм. Олюля се, притисна палец и показалец върху затворените си клепачи толкова силно, че пред очите ѝ заплуваха разноцветни звезди, и задържа дишането си, докато световъртежът постепенно изчезне. После започна да се движи повече от предпазливо.

Поне се намираше отново в познато обкръжение, бе в същата стая под командното ниво на бункера „Айфел“, която бе обитавала още преди, така че нито си блъсна главата, нито се спъна в някакво неочаквано препятствие, когато с полузатворени очи се дотътри в банята. Главата ѝ бучеше, сякаш зад слепоочията ѝ имаше джудже, което с нарастващо въодушевление се упражнява да играе степ. Необходим ѝ беше почти час, през който на смени обливаше със студена вода лицето, китките на ръцете и врата си, докато добие чувството, че умът ѝ се е прояснил поне на половина. През това време окончателно ѝ стана ясно защо е заспала толкова бързо и се е събудила така дълго след това. Не за пръв път и даваха наркотични средства. Но

за пръв път получаваше доза, която би повалила аржентински бик за разплод.

Първият полуясен поглед в огледалото поднесе следващата неприятна изненада. Че изглеждаше толкова зле, както се и чувстваше, не я учуди особено, но онова, което я шокира, беше косата ѝ. Бяха се появили сиви кичури.

Известно време разглеждаше внимателно собственото си отражение, после му се изплези, обърна се и напусна банята. Дрехите, които носеше, когато се върна, бяха също така изчезнали, както и импровизираният скафандър и оръжията ѝ, но затова пък намери нещо, което също я изненада, и изпълни с почти детска радост — на един стол до леглото беше грижливо сгъната тъмносиня униформа на Космическите въоръжени сили, точно по мярка, с коректен знак за ранга и дори с малка табелка с името, на която пишеше „Леърд, Ч. кап.“. За съжаление поясът за оръжията бе празен и някой си бе направил труда да свали миниатюрната атомна батерия от генератора на телесния щит.

Тя се облече, бързо се върна в банята и си позволи за няколко минути удоволствието да разгледа самата себе си в огледалото. Бледото ѝ лице, кръговете около очите и сивите кичури в косата ѝ пречеха малко на общия вид, но като цяло, всъщност за осемдесет и шест годишна жена не изглеждаше зле.

Когато поиска да напусне помещението, преживя втората неприятна изненада за деня — вратата не можеше да се отвори.

Черити натисна пет-шест пъти с нарастващ яд копчето, докато се сети, че механизмът е затворен по електронен път. Не бе дефектен — индикаторната лампичка за „изчакващ режим“ светеше в успокоително зелено.

— По дяволите, какво означава това? — каза тя ядосано. Рязко се обърна, отиде при интеркома до вратата и натисна бутона за повикване. Екранът светна толкова бързо, като че ли някой я бе очаквал на другия край да се обади, и безизразните фасетни очи на една мравка се втренчиха в нея.

В продължение на половин секунда Черити беше парализирана от страх, макар след всичко, което се бе случило, всъщност би трябвало да има предвид подобна картина. Едва тогава попита несигурно:

— Киас?

Мравката се опита да наподоби човешко поклащане на глава в знак на отрицание.

— Името ми е Типа, капитан Леърд — каза тя. — Известната ви под името Киас джеърдска единица се намира в момента в командната централа.

— Бих искала да говоря с Киас — настоя Черити.

Типа се опита да повдигне рамене.

— Не е необходимо — каза тя. — Аз също мога да изпълня всичките ви желания като Киас и...

— Намира ли се известната ми под името Киас джеърдска единица в този бункер? — прекъсна я Черити. Съмняваше се, че Типа въобще разбра сарказма, който се съдържаше в думите ѝ, но поне с утвърдително кимане на глава ѝ отговори на въпроса след секунда.

— Да.

— Тогава размърдай костеливия си задник и дай Киас на монитора! — поиска Черити. — Няма да разговарям с мравка, която се казва Типа и която изглежда сякаш ще се разпадне всеки път, когато направи някакво движение.

— Но, аз ви уверявам, че...

Черити изключи уреда. Порови за момент в спомените си и чукна на клавиатурата четирицифрено число. Този път продължи значително по-дълго, докато екранът светне, но бе открила верния номер — на матовото стъкло се появи лице, което изглеждаше да е това на Скудър.

— Ало! — поздрави го Черити радостно. — Както виждам и ти си си позволил същите лоши привички като мене.

Скудър отвори уморено едното си око и я погледна въпросително.

— Гледаш в огледалото и бърбиш за лицето на другия, което съзираш.

— Как? — рече Скудър. Прозя се, без да се притеснява. — О, Боже... кажи и ти ли се чувстваш, както изглеждаш?

— Мисля, че да — отговори Черити. — Как така?

— Моите съболезнования. От колко време си мъртва?

— Ама ти вече си буден. — Черити стана изведнъж сериозна. — И тебе са те упоили.

— Да. И това не е всичко. — Скудър отново се прозя, потърка си очите и примига силно няколко пъти. На него очевидно му бе много по-трудно да стои буден, отколкото на нея. — Вратата ми не се отваря.

— И моята — каза Черити. — Изглежда, като че ли сме арестувани. — Странно, едва сега, когато изговори думите, ѝ стана ясно истинското им значение.

— Арестувани? — Скудър отново се прозя, обгърна с две ръце лицето си и отстъпи от камерата крачка назад, така че тя можеше да вижда горната част на тялото му. Забеляза с чувство на лека изненада, че и той бе получил нови дрехи. Той пак носеше същата кожена униформа, с която го бе срещнала първия път — яке и панталон за мотоциклетисти, ботуши и тежък, покрит с нитове колан. И макар че не виждаше гърба му, знаеше, че на якето би открила сребърна акула с раззината паст — емблемата на Шарките, чийто водач бе тогава. Някой бе положил прекалено големи усилия да достави малка радост на двамата. И същият този някой трябва да е знаел куп неща за тях. Всъщност ставаше дума само за едного.

— Стоун.

— Какво? — промърмори Скудър сънливо.

Черити махна с ръка.

— Нищо. Само помислих гласно. — Тя рязко смени темата. — Какво смяташ, защо са ни затворили? — Преди Скудър да може да отговори, в горния десен ъгъл на екрана се появи миниатюрно прозорче, в което изплува главата на Типа.

— Заблуждавате се, капитан Леърд — каза джеърдът. — В никакъв случай не сте арестувани. В базата станаха някои промени, така че сметнахме за по-добре, за вашата сигурност да изолираме вас и придружителя ви.

Черити се вторачи в мравката и изведнъж се разсърди.

— За нашата сигурност, така ли? — жегна я тя. — Колко хубаво. Тогава предполагам, че и за собствената ни сигурност ни подслушваш, така ли е?

Моронът успя да се престори на учуден.

— Боя се, че не разбирам какво имате предвид, капитан Леърд — каза той.

— Не ценим особено — отговори Черити възбудено, — когато подслушват разговорите ни, без да знаем. За вас това може да е чужда

дума, но ние хората имаме нещо като интимна сфера и никак не обичаме някой без наше позволение да си пъха носа там.

— Мисля, че вече разбирам — каза джеърдът. — Имате предвид да престанем да наблюдаваме канала на интеркома ви.

— Това е отлична идея — каза Черити.

— Ще се разпоредя — обеща Типа. — Желаете ли да се прекрати и видеонаблюдението над квартирата ви?

Черити ококори очи.

— Какво?

— Разбирам — каза Типа нервно. — Ще наредя в правилника за поведение да се включи думата „интимна сфера“, капитан Леърд.

Лицето на мравката изчезна от екрана. След секунда Черити чу леко щракване и вратата се поотвори. Тогава изчезна от екрана и лицето на Скудър.

Квартирите им бяха непосредствено една до друга, така че му трябваша само няколко минути, за да дойде при нея. Изглеждаше много по-блед и болен, отколкото на екрана. Ръцете му трепереха непрекъснато, а дъхът му миришеше лошо. Какво, за Бога, им бяха дали, за да спят?

Те се прегърнаха бегло, но особено интимно и топло. Объркана, Черити прокара опаката страна на ръката си по челото си и измери Скудър с дълъг, объркан поглед, а Скудър от своя страна я погледна почти уплашено. Причината не бе обстоятелството, че бяха се докоснали — тяхната връзка излизаше извън границите на обикновеното приятелство, — но Черити досега бе вярвала, че в краен случай изпитва към Скудър само сестринска любов.

Но това не бе вярно. Изведнъж разбра, че имаше нещо много повече. Как така никога досега не бе го разбрала?

И по лицето на Скудър се четеше изражение на дълбоко объркване. Тя се питаше дали това не е само реакция на странното й поведение.

— Ал... ло — каза Скудър неловко. Той се опита да се засмее и раздвижи ръце, сякаш изведнъж вече не знаеше какво да прави с тях. — Не знам дали е точният час по часовника, но за всеки случай „Добро утро“.

Какво, за Бога...? Черити отстъпи крачка назад и го измери от главата до петите с нов, много внимателен поглед. Ако не се смята

бледността на лицето му и все още треперещите му ръце, Скудър всъщност изглеждаше точно като в деня, когато го видя за пръв път. Дори и малката томахапка, която бе неговата емблема при „Шарките“, бе пъхната в колана му. Очевидно джеърдите не смятаха томахапката за достатъчно опасна, за да я отнемат на Скудър.

— Удивително — каза Черити. — Изглежда, някой държи твърде много да се чувстваме добре.

Скудър направи гримаса и се хвана за болящата го глава.

— Да, забелязвам го. Дали Стоун и Гурк също са тук?

— Да проверим — предложи Черити.

Напуснаха стаята и провериха подред другите помещения в коридора. Всичките бяха празни. Последната врата, която водеше навън от главния коридор, бе заключена.

Черити си спести усилието да натисне втори път бутона, но нанесе на вратата силен ритник. Повече от леко нервирана, се върна в квартирата си и пристъпи към интеркома. Черното мравешко лице на Типа се появи на монитора и Черити се обърна троснато към него, още преди джеърдът да има време да каже нещо.

— По дяволите, още веднъж те питам: Как така сме затворени? И само не ми разправяй, че всичко това става заради собствената ни сигурност!

— И ти постепенно се пробуждаш, нали? — прошепна Скудър зад нея.

Черити не му обърна внимание.

— И къде са Стоун и Гурк? — добави тя възбудено, още преди Типа да отговори на първия ѝ въпрос.

— Много сте объркана, капитан Леърд — каза Типа. — Разбирам това, както и моментното ви вълнение.

— Колко мило! — каза Черити раздражено. — Тогава направи нещо в замяна!

— Джеърдската единица Киас и губернатор Стоун са на път към вас — отговори мравката. — Те ще отговорят на всичките ви въпроси.

Той изключи и Черити гледаше втренчено угасналия монитор със смесица от яд и объркване.

— Правилно ли съм разбрал? — попита Скудър колебливо. — Не каза ли: губернатор Стоун?

— И аз го чух — потвърди Черити объркана. Тя вдигна рамене. — Да изчакаме. Ще разберем.

— Надявам се — изръмжа Скудър. — И още куп неща, надявам се. Ако този Киас не се обоснове с някой и друг убедителен отговор, ще вържа четирите му ръце на възел!

Черити леко се усмихна. С прибрани колене седеше на края на леглото и гледаше в празното пространство покрай Скудър. Той я погледна. Тя усети погледа му, макар и да не гледаше в неговата посока, и изведнъж помежду им се появи осезаемо напрежение. Какво се бе случило с тях, докато бяха навън в пространството?

Опита да си спомни, но бе трудно. Тогава... имаше един момент, за който само неясно си спомняше. Имаше някаква връзка със Скудър, но и с нея, със Стоун, с Гурк и Киас и с джеърда и...

Мисълта ѝ изчезна така бързо, сякаш някой я бе изключил, и остана само чувството за дълбоко объркване. Нещо се бе случило там навън.

— Те са бърникали в спомените ни — каза Скудър внезапно. Черити го погледна въпросително и Скудър почука дясното си слепоочие с показалеца си. — Не знам как, но някак си... имам чувството, че там има празнина.

— Можеш ли напоследък да четеш мисли? — попита Черити.

— Ако са така ясно изписани на лицето, мога — отговори Скудър. — Освен това имам известен опит в тези неща.

— Ти?

— Не директно — конкретизира се Скудър. — Веднъж Даниел прати няколко от моите момчета на мисия. Когато се върнаха, чувстваха се като мен сега — не можеха да си спомнят нищо. Никога не разбрахме къде са били или какво са преживели.

Думите на Скудър звучаха убедително. И нея бе я занимавала тази мисъл. И въпреки това... Черити усети, че това не е вярно. Нищо не бе забравила. Напротив, изведнъж имаше абсурдното чувство, че има допълнителни спомени.

Минаха повече от десет минути, докато чуе шума на вратата вън в коридора и Стоун и Киас, съпроводжани от две мравки, да се появят при тях.

Черити погледна Даниел Стоун с недотам дружелюбно изражение на лицето си. Бе се преоблякъл и сега отново носеше

черния костюм, с който го бе срещнала тогава в Шаитаан. Но лицето му изглеждаше безупречно. Свежо избръснат, никакви сенки под очите, никакъв нездрав блясък.

— Добре изглеждате, Стоун — започна тя без предисловия. — Предполагам, че не сте получили същия поздравителен коктейл като мен и Скудър?

Усмивката на Стоун остана непроменена. Отговори Киас, не той.

— Типа вече ме осведоми за раздражението ви, капитан Леърд. Извинявам се за неудобството, причинено на вас и на мистър Скудър.

— Неудобство? — Скудър издаде войнствено брадичка. — Излез за малко с мен навън, паяшко лице. Тогава ще ти дам да разбереш какво е това неудобство.

Стоун леко се усмихна, докато Киас дори и не разбра за какво говори Скудър. Черити каза бързо:

— Можехте да ни убиете, Киас. Какво означава това? Защо бяхме упоени? Какво се е случило навън, та не е трябвало да го видим?

— Беше недоглеждане — каза Стоун. — Моля, повярвайте ми, Киас и приятелите му са имали добри намерения. Вие и Скудър бяхте напълно изтощени. Мислехме, че дванайсетчасов дълбок сън ще ви дойде добре. — Той се усмихваше извинително. — Допускам, че дозата е била малко по-висока.

— А аз смятам, че пак добре си се наредил — каза Скудър. Неволно премина отново към обичайното предишно обръщение. Пристъпи към Стоун и вдигна крайчеца на смешното черно кепе, което носеше над гащеризона. — Би трябвало да си смениш шивача вместо господаря.

— Заблуждаваш се, Скудър — каза Стоун.

— Помолихме губернатор Стоун да ни помогне със съветите си — каза Киас. — Опитът му е много ценен за нас.

— Опитът му ли? — Скудър издаде презрителен шум и погледна джеърда накриво. — Защо просто не сте си го взели? Мога добре да си представя Даниел Стоун като джеърд.

— Не беше по негово желание — отговори Киас. — Никога не бихме приели в общността си мислещ индивид против волята му.

— Колко мило — каза Скудър хладно и отново се обърна към Стоун. — Как е, Даниел — не искаш ли малко да се поразходиш? Ще ти помогна да придобиеш още опит в туй-онуй.

— Остави го, Скудър — каза Черити.

— Да го оставя? — Скудър си пое тежко дъх. — Какво те е прихванало? Този негодник ни бе продал на мороните. Той... — От ярост не можеше да намери думи. Обърна се гневно и припряно жестикулирайки към Киас. — Не бива да се доверявате на този негодник! Той... той предаде собствения си народ, а сега предава онези, на които го е предал! И вас ще предаде при първия удобен случай!

— Нас човек не може да ни излъже — каза Киас спокойно. — Но аз разбирам чувствата ви, мистър Скудър. При положение, че губернатор Стоун е съгласен, ще се погрижим да имате възможно най-малък контакт помежду си. Поне на първо време.

— Това може би не е лоша идея — каза Черити. Тя хвърли на Скудър почти съзаклятнически поглед, на който той отвърна с дръзко светнали очи, и отново се обърна към Киас.

— Какво става тук всъщност? Как така сме били затворени? Къде е Гурк?

— В командната централа — каза Стоун. Очевидно, мислеше си Черити ядосано, двамата имат тайно споразумение по принцип да не отговаря на даден въпрос онзи, към когото е отправен. — И вие не сте арестувана, капитан Леърд. Имаше... определени промени. Само сметнах за по-добре да говоря първо с вас. Естествено, можете да се движите свободно и да правите каквото искате.

Ръката на Скудър се плъзна към малката секирка в колана му.

— Сериозно ли го казвате?

— Какво се е случило? — попита Черити още веднъж. Тя разбра, че вероятно най-доброто е просто да игнорира Скудър.

— Нищо. Всичко върви по план — отговори Стоун с тон, който показваше, че съвсем нищо не върви по план. Това, изглежда, и на него му направи впечатление, защото изведнъж се усмихна неловко. — Само че, както се вижда, грешно сме преценили този план.

— Има ли такова нещо?

Стоун вдигна рамене.

— Мисля, че всички изхождахме от факта, че работата ще е свършена, щом бомбата е обезвредена. Но очевидно случаят не е такъв. Черната крепост падна, но...

— ... мороните са така нелюбезни да продължават да се съпротивляват — предположи Черити. — Нали?

— Всичко се развива така, както бяхме предвидили — каза Киас. — Робите на Шаит оказват ожесточена съпротива. Но ние ще ги победим.

— Шаит?

Нещо в тона на тази дума накара Черити да настръхне. Никога преди не бе я чувала и все пак изглеждаше, че докосва нещо в душата ѝ и я изпълва с леден страх.

И тогава го разбра.

Шаит.

Шаитаан.

Чувството за нещо чуждо и все пак по ужасяващ начин познато, което винаги я бе обземало, когато се намираше в близост до някой морон. Инстинктивният страх у почти всички хора спрямо извънземните... всичко това придоби изведнъж смисъл, защото...

Мисълта изчезна, а с нея и знанието какво означава. Остана само уплахата, граничещата с ужас парализа, която за секунди не ѝ даваше възможност да формира и една логична мисъл.

— Какво ти е? — попита Скудър обезпокоен. Очевидно уплахата ѝ се бе изписала на лицето.

— Нищо — каза Черити бързо. С нервен жест се обърна отново към Киас. — Шаит?

— Вие наричате тези същества господари на Черната крепост — отговори Клас. — Те са и наши врагове, както и на вашия народ. Надявахме се с нападението на трансмитерната станция на Северния полюс да елиминираме двамата присъстващи на тази планета шаити и техния свят, но за съжаление единият успя да избяга.

— Е, и? — попита Скудър. — Какъв е проблемът? Търсете го.

— Не познавате същността на шаитите — отговори Киас. — Те упражняват духовен контрол върху всички същества морони на тази планета. Докато този шаит съществува, няма да се преустанови съпротивата на работниците и войниците. Но ние сме напълно в състояние да я пречупим с други средства.

— Тогава този шаит би трябвало да бъде убит — предложи Скудър отново.

Стоун го измери с критичен поглед.

— Гениално — каза той подигравателно. — Това е идея. Как не сме се сетили сами? Но сега, след като сте ни казали какво да правим, сигурно ще приключим войната за няколко часа.

Скудър се приготви бясно да му възрази, но Черити го прекъсна с предупредителен жест и застана между него и Стоун.

— Донякъде има право — каза тя.

— Естествено, че имам! — обясни Стоун ядосано. — Половината планета търси това чудовище!

— А другата половина се опитва да попречи на това, предполагам.

— Горе-долу така е — призна Стоун.

— Това значи, че бушува война — каза Черити спокойно. — И вероятно върху цялата Земя. Какво, по дяволите, се е променило?

Макар че се обърна към Стоун, отговори Киас.

— Долавям в гласа ви определена нотка на огорчение, капитан Леърд — каза той. — Разбирам. Говорим за родната ви планета. Но положението не е толкова сериозно, колкото изглежда на пръв поглед. Звездният трансмитер на Северния полюс е деактивиран, така че шаитите са отрязани за каквито и да било подкрепления. Успяхме да приемем двайсет процента от въоръжените им сили, а остатъкът им няма да удържи дълго. Един-единствен шаит не притежава необходимия духовен капацитет, за да държи под свой контрол цяла планета. Без съмнение ще спечелим битката.

— Сигурно — отговори Черити мрачно. — Въпросът е само какво ще остане от Земята, нали?

Киас искаше да отговори, но Стоун го прекъсна с движение на ръката си и с бърз съзаклятнически поглед.

— Споделям същото опасение — каза той. — И това е причината, поради която изразих готовност да приема предложението на джеърдите и да им помогна да победят шаитите. Това е и причината, поради която всички ние имаме нужда от вашата помощ, капитан Леърд. — Той погледна Скудър, забави се за секунда, после с доловима вътрешна борба продължи: — И от вашата, мистър Скудър.

Черити го стрелна с яден поглед.

— Знаете ли какво у вас най-малко ми харесва, Стоун? — попита тя. — Вие пак сте на път да поемете командването. Започвам да се питам дали пък Скудър няма право.

— Изобщо нищо не поемам — отговори Стоун. — Киас ме помоли да говоря с вас, това е всичко. Не трябва да ни помагате. — Той махна гневно с ръка към вратата. — Свободни сте. Вие и Скудър можете да правите каквото си искате. Можете да останете тук и да ни помогнете да освободим Земята окончателно или да си отидете. Оставете Киас и неговите хора да унищожат шайтите. Не се съмнявам, че ще успеят и сами. Но после не се оплаквайте от нищо!

Черити кипеше вътрешно от яд. Но се владееше. Най-лошото беше, че Стоун имаше право. Не можеше да се оплаква от неща, чиято промяна може би зависеше от нея.

— И така? — попита тя притеснена. — Какво да правим?

Стоун майсторски се владееше, но Черити почувства облекчението му.

— В момента — абсолютно нищо — отговори той. — По-късно ще ви обясня всичко, щом като получите първоначална представа за актуалната ситуация. От непосредствената ви помощ ще имаме нужда по-късно — когато хората на Киас открият скривалището на шайта.

— Как така? — попита Черити недоверчиво.

— Джебърдите не могат да се приближат дори и на миля до това същество, без да бъдат открити — каза Стоун. — Но все някой трябва да го направи, нали?

6.

Картината би могла да е от Дантевия „Ад“, само дето беше цветна и триизмерна, и действителна, и много по-ужасна, отколкото можеше да си я представи всяка човешка фантазия.

Сърцето на Хартман заби лудо. Ръцете и челото му се покриха с пот и въпреки усилието му не успя да прогони ирационалния страх, с който го изпълни видът на геената огнена. Макар че повече от минута не успя да откъсне поглед от ужасната картина, долови, че и Нет, която стоеше до него, се чувства по същия начин. Тя дишаше учестено и тежко и бе свалила едната си ръка от цевта на пушката си и я бе сложила на рамото му, така че той усещаше треперенето на пръстите ѝ. Под тях се простираше кръгла, обляна с кървавочервена светлина шахта, чиито стени се спускаха вертикално надолу, и която бе изпълнена с гореща лава и с трептящ нажежен въздух. Разяждащата миризма на втечнена скала бе така проникваща, че Хартман едва дишаше, а горещината караше челото му да се поти. Въпреки това картината евентуално би предизвикала само интереса му, може би и със страх от чисто физическата опасност, която идваше от изпълнената с лава шахта.

Не — онова, което все повече го затрудняваше да потиска един вик на ужас, да се обърне и да се втурне назад в мрака, колкото може по-далеч — бе видът на гротескната фигура, която седеше на около 50–60 метра от края на шахтата. Мигащата червена светлина и прегрятият въздух изкривяваха очертанията ѝ и вероятно я правеха да изглежда по-голяма и по-страховита, отколкото бе в действителност, а разяждащите пари, които се издигаха от дълбините, караха очите му да сълзят, така че той гледаше като през було. Но онова, което различи, може би бе малко повече, отколкото можеше да понесе.

Зад чудовищния силует се движеха известен брой мравки, така че можеше поне приблизително да прецени ръста му. Бе огромен. Подпухналото тяло, което изглеждаше, че се движи непрестанно не само в своята цялост, но по отворителен начин и вътре в самото себе

си, седеше между няколко огромни, непрекъснато размахващи се крила, които придаваха на черния гигант известна прилика с чудовищно осакатен прилеп. Главата му бе огромна и изглеждаше сякаш се състои само от очи и други сетивни органи. Там, където очакваше да е устата му, изскачаше цяла гора от тънки, непрекъснато трепкащи пипалца. Нокти святкаха в червената светлина.

— Какво има? — гласът на Кайл прониза мъглата от страх и ужас, която се бе спуснала над мислите на Хартман.

Хартман не отговори. Такъв неописуем бе видът на титана, така го бе омагьосал. Беше му невъзможно да откъсне очи. Беше просто невъзможно да мисли за нещо друго или да реагира на въпроса на Кайл. С част от съзнанието си, която вече нямаше никакво влияние върху действията му, усети мъчителни, провлачени движения зад себе си и разбра, че и Кайл е започнал да припълъзява към вратата.

Едва когато мегабоецът се появи до него след безкрайни минути и докосна хълбока му, успя да затвори очи и да се отърси от ужасната магия, с която го бе завладяла картината.

Треперейки като при болка, той сведе поглед към мегабоеца. Хартман ужасно се уплаши. Лицето на Кайл бе бледо и обляно в пот. В очите му святкаха блуждаещи пламъчета и му беше толкова трудно да диша, че трябваше на два пъти да си поеме дъх, за да може въобще да говори. Едва сега Хартман разбра, че мегабоецът се бе придвижил по цялото помещение само с ръце и лакти.

— Помогнете ми — каза Кайл и му подаде треперещата си ръка.

Хартман помогна на мегабоеца да се изправи наполовина и го подпираше, когато провря главата си през долния край на вратата и погледна към шахтата. Внимателно потърси по лицето на Кайл следи на подобен ужас, но всичко онова, което видя, бе крайно, чисто физическо изтощение.

Мина известно време, докато Кайл с кимване му даде да разбере, че е видял достатъчно. Хартман отпусна хватката си и Кайл отново се строполи изтощен на пода покрай стената. Отново мина почти минута, докато събере достатъчно сили, за да говори. Погледът на Хартман се плъзна по изгорените му крака. Вече не разбираше как така Кайл изобщо е още жив, въпреки невъобразимите промени, които мороните бяха причинили на тялото му. В последна сметка и той се състоеше

само от месо и кръв и в края на краищата способността на всяко живо същество да се справя с наранявания и да понася болки е ограничена.

— Той е — промърмори Кайл.

— Кой? — прошепна Хартман. Тембърът на собствения му глас му се стори чужд и сам почти се уплаши от това, което чу. Имаше чувството, че знае отговора на собствения си въпрос.

— Господарят на Черната крепост — промърмори Кайл. — Бяха двама, Хартман. Това е другият. Разбирате ли?

Хартман погледна за момент объркано мегабоеца, после направи движение, което представляваше смесица от кимване, вдигане на рамене и отрицателно поклатане на глава:

— Боя се... не съвсем — каза той.

Кайл затвори очи и остана за момент неподвижен и с потрепващо лице.

— Не — промълви той. — А и как бихте могли.

Хартман се досещаше, че в момента няма да научи нищо от Кайл и погледна нагоре към Нет. Тя все още стоеше неподвижна и се бе втренчила с широко отворени очи в дълбината. И тя не реагира, когато я докосна по рамото. Едва когато усили хватката дотолкова, че вече трябваше да ѝ причинява болка, тя се събуди от магията, с кратък, уплашен вик затвори очи, спусна се и приклепна до Кайл.

И остана седнала напълно неподвижно, преди да повдигне отново клепачи.

— Боже мой — прошепна тя. — Какво е това?

— Не знам — призна си Хартман. С глава посочи мегабоеца. — Каза нещо за господаря на Черната крепост. Но не съм сигурен, че наистина съм го разбрал.

— Това... чудовище? — прошепна Нет ужасена. — Мислиш... че това чудовище е... част от силата, която направлява мороните? Но това е само едно чудовище.

Пръстите на Хартман играеха нервно по цевта на пушката му. Той разбираше много добре какво имаше предвид Нет с тези думи. Видът на тази твар бе така ужасяващ, че вероятно и това бе достатъчно да накара някого да полудее. И не му вършеше кой знае каква работа да признае пред себе си, че външният вид на едно живо същество не говори нищо за неговата интелигентност или за намеренията му. Това нещо там долу беше чудовище. И на него му бе невъзможно да

идентифицира това чудовище като представител на един народ, който бе завладял стотици планети и бе създал неща като трансмитерите, междузвездните кораби и всичките други технически достижения на мороните. Неизмерим страх вселяваше този образ, за чието съществуване никога преди не бе чувал и който все пак не му изглеждаше непознат.

— Трябва да го унищожим — каза Кайл внезапно. Хартман само го погледна. — Ако... ако се изплъзне, тогава всичко е било напразно — продължи Кайл.

— Как така?

Кайл забави отговора си. Хартман забеляза колко му е трудно да отговори на въпроса на пустинничката.

— Те са морони — каза той. — Разбираш ли?

— Не... съвсем — каза Нет безпомощно.

— Работниците и войниците, и дори инспекторите — обясняваше Кайл бавно, сякаш премисляше по три пъти всяка отделна дума, преди да я изговори, за да не му се изплъзне нещо, което би предпочел да не казва — са само инструменти. Те наистина са само големи, силни животни. Без шаитите те са нищо. Ако унищожим този долу, войната ще е свършила. Ако ли не, може би ще продължи вечно.

Хартман все още не реагираше, но Нет изведнъж кимна сгърчена, хвана по-здраво оръжието си и се готвеше да стане. На лицето ѝ бе изписан същият неописуем страх, какъвто чувстваше и Хартман, но и също такава голяма решителност.

— Не, не така — направи знак С ръката си Кайл и задържа пустинничката. — Това няма никакъв смисъл.

— Как така няма?

Прозвуча тих, лишен от хумор смях.

— Бихте ли стреляли по мен с пушка от петдесет метра разстояние?

В продължение на секунда Хартман го погледна неразбираемо, но тогава схвана онова, което Кайл имаше предвид.

— Мислите, че то е... устойчиво като вас?

Кайл отрече.

— Смятам, че ме превъзхожда толкова много, колкото аз вас — каза той. Изсмя се отново по същия огорчен начин, когато забеляза уплахата по лицето на Хартман. — Те са открили начин да създават

живи същества като мене — каза той с лек упрек. — Вярвате ли, че биха използвали тази техника само спрямо чуждите?

— Другия го убиха твоите хора — подсети го Нет.

Кайл рязко поклати глава.

— Не убиха — поправи я той. — Унищожиха.

Хартман с ужас си спомни в какво състояние беше трупът на морона. Плъховете на джеърдите го бяха разкъсали на парчета. Но той досега бе вярвал, че това е станало само от кръвожадност или от прастара омраза между двете ненавиждащи се раси.

— Освен това няма да има никаква полза — продължи Кайл — дори и да можехте да го убиеете с това оръжие. Аз трябва да го направя. Аз или някой друг джеърд. Би било безсмислено само да се разруши тялото му.

Хартман отново се отказа да получи отговор, но, изглежда, Кайл долавяше какво става зад челото му. Мегабоецът кимна.

— Ние си приличаме повече, отколкото си мислите — каза той, — поне в някои отношения.

Нет направи движение с ръка, сякаш искаше да изтрие думите му.

— И какво да правим? — попита тя с почти ядовит тон. — Да те занесем до него?

— Естествено не — отвърна Кайл. Той погледна надолу в краката си и очите му отново се изпълниха с болка, картина, която изпълваше Хартман в еднаква степен със съчувствие, както и с особено безпокойство. Естествено бе чул за необикновено големите възстановителни сили на мегабоеца и дори все още да не беше свидетел на този граничещ с вълшебство процес, досега не бе му идвала и мисълта, че може да бъде другояче, освен безболезнено.

— И той трябва да е ранен — продължи Кайл след известно време. — Или много объркан.

Хартман го погледна въпросително.

С обяснителен жест към самия себе си мегабоецът продължи:

— Обикновено чувства моята близост. Никога не бих се доближил достатъчно до него, за да го докосна с ръце.

— А трябва да го направите?

— Да — потвърди Кайл.

Нет стана и хвърли поглед навън. Хартман я погледна за миг, но тъй като тя не издаваше никакъв признак на безпокойство или нервност, концентрира вниманието си отново върху Кайл. Мегабоецът бе вперил празен поглед.

— Не намирате ли, че е настъпило време за едно или друго обяснение, Кайл? — попита тихо Хартман.

— Обяснение ли? — Кайл примига и Хартман се запита дали е толкова добър артист, или наистина не е разбрал какво изобщо има предвид Хартман.

— Обяснение — потвърди Хартман. Направи нервно движение с ръка. — По дяволите, Кайл, вие непрестанно говорите за неща, от които не разбирам дори и половината. Та аз наистина не знам какво представлявате. Разказвайте ми нещо за джеърди и шаити и за хиперпространство и... — За момент потърси отчаяно думите. — ... и искате от мен да поставя на карта моя и на Нет живот, а може би и живота на всеки отделен човек на тази планета, за да направя нещо, за което дори не знам защо трябва да го правя.

Сам почувства колко отегчително прозвучаха тези думи. Те не изразяваха онова, което искаше да каже.

— Разбирам ви, Хартман — каза Кайл спокойно. Той въздъхна. — Може би имате право. Може би бе необходимо да ви обясня много неща на вас и на капитан Леърд и на другите. Но времето бе толкова малко и всичко стана толкова бързо... Обещавам ви, че ще научите истината, ако... устоим на това тук.

— Не — каза Хартман сърдито. — Веднага. Или аз ви обещавам, Кайл, че Нет и аз ще вървим по своя път и ще ви оставим да лежите тук.

Кайл го погледна пронизващо — и изведнъж започна съвсем тихо да се смее.

— Но къде ще идете, Хартман? — попита го той.

Хартман го удари е всичка сила. Главата на Кайл отхвъркна назад и се блъсна в стената, а Нет погледна изненадана към тях, но не каза нищо, а само смръщи чело.

— Достатъчно, Кайл — каза Хартман. Дишаше учестено. Ръката го болеше, бе го ударил толкова яростно, че от ъгъла на устата на Кайл потече кръв. Съмняваше се, че мегабоецът въобще е почувствал

истински удара — но това нямаше значение. Важно бе намерението, което се криеше зад него, а него Кайл бе го разбрал с гаранция.

— Това не бе необходимо, Хартман — каза Кайл след известно време.

Хартман сви ядно юмрук, вдигна ръка — и отново отпусна китка с морна въздишка. Изведнъж му се стори, че е невъобразимо глупав и безпомощен.

— Съжалявам — промърмори той. — Аз... загубих самообладание.

— Не е необходимо да ме биете — каза Кайл, докато с opakото на ръката си бършеше кръвта от долната челюст. Погледна за секунда червеното петно върху ръката си и смръщи чело, сякаш не разбираше значението му.

— Вече казах, съжалявам! — повтори Хартман, готов отново да се ядоса.

— Не, Хартман, това не е вярно — каза Кайл. — Вие не съжалявате, а се страхувате. Много. От мене. — Пак мина секунда, през която той погледна Хартман по този обезпокоително сърдечен начин. — Защо?

— Престанете, Кайл — прошепна Хартман. — Извиних се, какво още искате?

— Да престанете да се страхувате от мен, Хартман. — Кайл вдигна ръка и посочи нагоре към вратата. — Видели сте това чудовище и се страхувате от него като от смъртта — с право. Но аз не виждам за пръв път този страх в погледа ви. Вие се страхувате от нас. От джеърдите. А не бива да го правите. Ние не сме като шаитите.

— О, не, не знам! — отговори Хартман кипнал. Не искаше да каже това. Дори не знаеше точно какво би казал до момента, когато изговори думите. Но те бяха в него — израз на страх, който не бе го напуснал още от първия момент, когато срещна Кайл и джеърдите. Изведнъж, сякаш бе отворил врата в духа си и сякаш сам вече не бе в състояние да я затвори, думите сами бликнаха през нея. Възбуден жестикулираше нагоре към вратата.

— Вие не изглеждате така отврастителен, нали? Не сте чудовище. О, не! Вие използвате човешки тела — или такива, които са ви по вкуса. Но не бяха ли ваши думите, Кайл, че външността на един индивид не говори нищо за истинските му намерения и истинската му

същност? Кой ми каза, че не помагам да се освободи Земята, а да бъде заробена за вас вместо за шаитите?

Не знаеше каква реакция да очаква — гняв може би или благосклонна снизходителност. Но всичко, което прочете в очите на Кайл, бе израз на дълбока скръб. Но и това чувство не можа да го убеди напълно. Не знаеше какво представлява това същество, за което не им бе известно почти нищо, освен името му.

— Съжалявам, Хартман — каза Кайл. — Не знаех, че толкова много се страхувате от нас. Ако подозирах това, може би... щях да действам другояче.

— Вие — или нещото, което ви владее? — избълва Хартман, почти изпълнен с омраза.

Изразът на тъга в очите на Кайл се засили.

— Разбирам ви, Хартман — каза той. — Цели десет години от живота си сте ни смятали за врагове. Борили сте се против нас. Пращали сте хора да ни убиват. И сте видели как тези хора не са се завръщали, а са станали част от нашата общност. Не мога да ви се сърдя, че ни мразите. Дори и това да е погрешно.

— Там навън става нещо — каза Нет.

Хартман вдигна очи уплашено към нея, но не стана, а отново се обърна към Кайл.

— Кой са тези същества? — попита той. — Искам да знам! Сега!

— За да разберете това — отговори Кайл, — трябва да разбирате същността на джеърдите.

— А това няма да стане, докато сам не стана един от тях, така ли? — подигра се Хартман.

Кайл кимна, после каза сериозно:

— Ще се опитам да ви обясня. Аз... — Той се забави.

Отново Хартман имаше сигурното впечатление, че търси думи, може би за да обясни нещо, което не може да се обясни с думи. Почти виждаше борбата, която ставаше зад челото на мегабоеца. И изведнъж разбра нещо съвсем ясно — какъвто и да бе станал Кайл, когато се е слял с мутиралата царица на мравките в Кьолн — една част от него си бе останала човек. И именно тази част го караше да се колебае да му поднесе някаква убедително звучаща лъжа, някаква друга полуистина.

Не знаеше дали тази останала човешка част у Кайл е достатъчна, за да му се има доверие.

— То... се движи — каза Нет нервно. Ръката ѝ опипа с пръсти спусъка на пушката. — Мисля... че върви. Тя се поколеба за секунда, после рече: — Би ли могло... да дойде тук? Има крила.

— Това не са крила! — каза Кайл, без да изпуска от очи Хартман. Отново обърнат към него, продължи: — Бих могъл да ви принудя да направите това, което искам от вас, Хартман. Едно-единствено докосване — и вие, и Нет бихте направили всичко, каквото поискам.

Той вдигна ръка и макар че Хартман бе предугадил движението и се опита да го избегне, не бе достатъчно бърз. Крайчецът на пръстите на Кайл докоснаха бегло рамото му и в същия миг сякаш върху духа на Хартман се стовари черна вълна и го погълна. Бе като висок прилив, който гаси пламъка на свещ. Волята на Хартман бе срината и смазана, нещо ужасно силно надвисна над него като подметка на великан, който се готвеше да стъпче бръмбар, обърнат по гръб и безпомощно размахващ крака. И внезапно Хартман видя още веднъж с всичката, яснота какво се бе случило с мравките воители в Черната крепост.

Но смазващата стъпка, която очакваше, не последва. След една безкрайна секунда Кайл отново дръпна ръката си и в същия момент изчезна черното засмукване в главата на Хартман.

С уплашено пълтене той отхвъркна назад и притисна към тялото си ръката, която Кайл бе докоснал, сякаш се бе изгорил.

— Бих могъл да го направя — каза Кайл още веднъж. — Но няма да го направя. Исках само да го знаете, Хартман.

— Колко великодушно — подигра се Хартман. Но подигравката в гласа му не прозвуча убедително дори и в собствените му уши. Ужасен се втренчи в Кайл. Страхът му от мегабоеца не бе станал нито по-силен, нито по-слаб, но, изглежда, изведнъж бе придобил друго качество. Трепереше с цялото си тяло.

— Какво още да сторя, за да ми имате доверие? — попита Кайл.

Без да е в състояние да избегне движението, Хартман отстъпи две крачки от Кайл. Изразът на тъга в очите на джеърда още веднъж се засили. Изглежда разбра, че бе направил грешка.

— Кой сте вие, Кайл? — попита Хартман тихо. — Какво представляват джеърдите? Какво са те в действителност?

И Кайл му каза.

Никога не би го признала, но по принцип Черити бе почти радостна, че след събуждането си Скудър и тя не бяха напуснали стаите си ей така и не тръгнаха да се разхождат из бункера.

Би било шок за тях. Киас и Стоун ги бяха предупредили предварително, когато напуснаха коридора и се изкачваха нагоре с асансьора.

През последните дни, които Скудър и тя бяха прекарвали в тази станция бункер, подредбата ѝ се бе сторила все по-призрачна. Огромният, предвиден за много повече от десет хиляди души подземен град е бил напуснат. Никога не е имал много жители. От първоначалните шестстотин мъже и жени бяха останали четиристотин, после двеста и накрая — по-малко от петдесет, бройка, която безнадеждно се губеше сред безкрайните коридори и халета, така че човек можеше да придобие чувството, че се движи през огромна гробница, напусната отдавна от всякакъв човешки живот.

Но междуременно бункерът направо се пръскаше по шевовете си от живот. Ала най-вече това не бе човешки живот.

Джеърдите бяха превзели бункера. Само по краткия път нагоре ги срещнаха десетки мравки, но и огромен брой други, превърнали се в джеърди същества. Някои от тях бяха хора. Някои дори още носеха маслинозелените униформи на Бундесвера, но един-единствен поглед към отпуснатите им лица и празния взор на очите им даде на Черити да разбере, че все още само изглеждаха като хора. Имаше и други създания, между тях и някои, които Черити никога не бе виждала през живота си — а всъщност не искаше и да вижда. Бе почти облекчена, когато най-сетне влязоха в командната централа на бункера.

И тук ги чакаха шест или осем джеърда — двама мъже в униформите на спящата армия на Хартман и известен брой мравки, които усърдно се занимаваха с някакви уреди или разговаряха с високите си, чуруликащи гласове. Мониторите на стената зад огромното писалище на Кремър бяха свързани, така че се оформяше голяма, състояща се от двайсетина отделни части картина. Дребна фигура с огромна плешива глава стоеше пред тази картина и я разглеждаше като омагьосана. Черити също се спря за момент на сред крачката си, когато погледът ѝ попадна на мониторната стена.

Навън цареше нощ, но не и мрак. Небето на север бе озарено от тъмночервена, кървава светлина и на почти равномерни промеждутъци

от другата страна на хоризонта припламваше ярка бяла светлина.

— Велики Боже! — прошепна Скудър. — Какво е това?

Гурк се полуобърна от екрана и го погледна подигравателно.

— Ало, индианецо! — каза той радостно. — Наспа ли се най-сетне? — той посочи екрана. — Величествено, нали? При това вече пропусна най-хубавото. Някои от тези неща доста се приближиха. Имах си истинска работа със страха — изкиска се той. — Това съоръжение наистина не е лошо. Но се боя, че новите ни приятели не умеят кой знае колко добре да боравят с него.

Скудър погледна мрачно джуджето.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Нападнати сме — каза Черити беззвучно, докато пристъпи към Гурк и гледаше екрана с нарастващ страх. Картината беше почти брутално красива. Червено и черно се смесваха в зловещо, пулсиращо сияние, което изглеждаше някак си като живо. Червената светлина навън бе сиянието на нагорещена скала и горяща земя, а блещукането зад хоризонта...

— Не се безпокойте — каза Стоун, който, изглежда, бе отгатнал мислите ѝ. — Това са само тактически бойни глави. Повечето експлодират достатъчно високо в атмосферата, за да нанесат някаква вреда.

Сякаш за да подкрепи думите му с доказателство, на екрана премина тънка, кървавочервена светкавица и след части от секундата някъде зад хоризонта пламна ослепително бяла светлина.

— По дяволите, Стоун, това са атомни бомби! — каза Черити ужасена. — Не ме интересува дали са големи, или малки бомби. Ние... сме нападнати!

Стоун кимна равнодушно.

— А какво очаквахте? Те знаят къде сме. Опитват се да ни спипат — точно както бих направил и аз, ако знаех къде се е заврял този шаит.

Черити стисна устни. Думите на Стоун не ѝ харесаха особено и ако се съди по погледа му, това чувство бе изписано много ясно на лицето ѝ.

— Колко време продължава така? — попита го тя притеснена.

Стоун повдигна рамене.

— Три часа. Но не вярвам, че имаме основание да се безпокоим. Скоро ще им свършат мунициите.

— Как ви хрумна това?

— Съвсем просто — отговори Стоун. — Знам военните им възможности. Поне в по-голямата им част. Няма атомни и нуклеарни оръжия. Не ме питайте защо. Може би е свързано с тяхната свръхчувствителност към радиоактивното лъчение.

— А тогава самите вие с какво бомбардирахте Кьолн? — попита Черити.

Стоун се стресна, сякаш внезапно го бе настъпила по пиццала. Но веднага се овладя.

— Трофеи — отговори той. — Стари запаси на САЩ и НАТО. Същото, с което ни обстрелват в момента. Няколко стари ракети „Круз“, половината от които вече не функционират. — Той направи пренебрежителен жест. — Вярвайте ми, знам какво говоря. В продължение на три години търсих навсякъде по Земята тъкмо тези неща. Не намерихме кой знае колко. Или са били добре укрити, или са използвали всичко при битката с мороните.

— Ще ми се да ви повярвам — промълви Черити.

Стоун направи обидена физиономия.

— Ей! — каза той. — Изглежда забравяте, че и аз съм като вас с двата крака в мишената, не и на метър по-далеч от вас. — Той примига към нея и погледът на Черити стана още по-мрачен. — Нямам кой знае каква причина да ви лъжа.

На лицето му се появи принудено бодра усмивка.

— Осемдесет процента от тези ракети бяха отправени към Кьолн. Те отчаяно се опитват да улучат гнездото. Повярвайте ми, ако имаха нещо по-ефикасно, щяха вече да го използват.

Черити все още се колебаеше. Нещо в думите на Стоун я объркваше. И продължи само един миг, докато разбере какво.

— Вие сам ми разказахте, че те никога не биха унищожили колония на джеърдите.

Стоун кимна.

— Не и докато имат някакъв друг избор — каза той. — Но вече нямам такъв. Шаитът е здраво заседнал на тази планета, докато трансмитерът не работи. И няма изгледи в обозримо бъдеще да

започне да функционира. Остава му единствено да скъса с всички правила — или да загине.

— Губернатор Стоун има право — намеси се един друг глас.

Черити се обърна и погледна в лицето на може би трийсетгодишен, тъмнокос мъж, който досега мълчаливо бе седял над един от компютърните терминали. Носеше омачкана униформа на Бундесвера и фланелка с надпис: „Изберете Чичо Скрудж за президент!“ — Тази база е сигурна. Можем да се отбраняваме срещу всичко, с което ни нападат. В най-лошия случай можем да устоим и на пряко попадение, стига да не е от мегатонния обхват. — Той се ухили кисело. — Но бих предпочел да не го опитвам. — Черити обърна отново внимание на мъжа. Нещо в погледа му я объркваше. И тогава разбра.

— Вие не сте джеърд! — каза тя изненадана.

Тъмнокосият се ухили още повече.

— Аз? И през ум не ми минава. — Той се ухили още повече. — Ще ми разрешите ли да се представя? — козирува той пресилено отривисто. — Сержант Джон Харис от Кралската флота. Командирован към специалната част на НАТО „Ответен огън“ за... — Той помисли напрегнато няколко секунди и после повдигна рамене. — Ами, преди около шейсет години, мисля. — Лицето му придоби замислен вид. — Какво смятате — дали имам шанс да си получа заплатата за това време?

Черити бе принудена да се усмихне против волята си. Но само за секунда, след това веднага стана сериозна.

— Не вярвам да се познаваме.

Харис кимна нервно.

— Едва преди два дни ме пъкнаха в микровълновата печка, за да ме разтопят — каза той. — Но през това време чух куп неща за вас, капитан Леърд. — Той се обърна към Скудър. — И за вожда там.

По лицето на Скудър се появи пристъп на гняв, но тогава забеляза ухилването на Харис и изведнъж също се усмихна.

— Преди два дни? — поиска да се увери Черити. — Тук? — Тя се обърна към Киас. — Мислех...

Киас отговори на въпроса ѝ, преди още да го е доизказала докрай.

— Не всички станаха джеърди — каза той. — Немного хора са още в камерите за сън. Харис бе един от тях.

Черити не бе убедена докрай. Бе видяла опустошените камери за дълбок сън. И в този момент си спомни отново за нещо, което почти бе забравила — ужаса в очите на млад войник, който бе притиснал лицето си към стъклото и отчаяно молеше за помощ.

Тя прогони мисълта.

— Има ли още много от тях? — попита тя, обърната към Стоун.

— Сто и петдесет... двеста — каза Стоун и повдигна рамене. — Повечето са ранени или болни. Няма шанс да бъдат отново събудени. Освен сержант Харис... — Той отново помисли за момент. — Може би четирийсет или петдесет.

— Заедно с останалите войскове части на генерал Харис можете да формирате войска от над сто единици — каза Киас. — Ще се радваме, ако поемете командването, капитан Леърд. Не вярвам, че бихте следвали надеждно джеърдска единица.

Черити удостои мравката с леден поглед.

— Ще ти бъда изключително благодарна, ако не обозначаваеш човешките същества с думата „единица“ — каза тя хладно. — А що се отнася до командването — какво казва Хартман по въпроса?

За няколко секунди се възцари неприятна тишина. Дори Гурк избягна погледа ѝ, когато го погледна.

— Какво е станало с Хартман? — попита Черити още веднъж. — Къде е той, Стоун?

Стоун гледаше настрани и Киас обясни:

— Генерал Хартман и придружителите му не са се завърнали от акцията срещу Черната крепост.

Парализиращ ужас обзе Черити.

— Неговите придружители?

— Кайл и тази дива котка — каза Стоун. — Мисля, че се казваше Нет.

— Не са се завърнали? — Черити с мъка запазваше самообладание. — Това ще рече... мъртви.

— Не непременно — отвърна Киас. — Поне еди... Кайл — Той прекъсна и нервно се поправи. — Кайл е още жив. Тъй като за последен път е бил видян с генерал Хартман и с пустинничката, може

да се предположи, че и те са живи. Щяхме да знаем, ако телесното съществуване на Кайл е преустановено.

Дори Стоун бе изненадан.

— Той е още жив? Тогава знаете къде е.

— Боя се, че не знаем — отговори Киас след видимо колебание.

— Какво означава това? — попита Черити.

Киас се позабави известно време с отговора си, после каза:

— Не мога да го обясня точно. Жив е, но не успяваме да се свържем с него. Изглежда... нещо го възпрепятства. Или сякаш е много далеч.

— Много далеч — повтори Черити и прониза джеърда с поглед. — Колко далеч може една от вашите... единици да е, за да не можете да се свържете с нея?

— И аз не знам — призна Киас. — За да бъда честен — такава неща никога досега не ни се е случвало. Във всеки случай е много далече. Не и на тази планета.

— О — каза тихо Черити. — Смяташ, че и на него... му се е случило същото като на нас? Попаднал е в трансмитерно поле и сега е някъде в Галактиката?

— Не непременно — отговори Киас. — Една част от флота на мороните успя да избегне адската бомба. Възможно е Кайл да се намира на борда на някой от тези кораби.

Черити погледна джеърда втренчено и за пръв път, откакто познаваше тази ужасна форма на живот, една от тях избягваше погледа й. — Имаш ли и по-лоши новини? — попита тя сериозно.

— Не смятам това непременно за лоша новина — намеси се Стоун. Направи въртеливо движение с ръка към тавана. — Където и да е Кайл — той е един от тях. И след всичко, което знам за него, дяволски ще вгорчи живота на мравките, все едно, където и да се рее.

— Ти трябва да знаеш — каза Скудър сърдито. — И ако бях на твоето място, Даниел, щях да се моля никога да не се завръща. Не вярвам, че ще иска да чуе за тебе.

Стоун погледна за момент несигурно индианеца и после рязко смени темата. С предизвикателно движение на ръката си посочи Киас.

— Чухте предложението му. Приемате ли го?

— Ама че шегаджия! — отговори Черити. — Трябва ли сега и да ви благодарим, че ми дадохте точно два-сет секунди време за размисъл?

— Боя се, че нямаме много време — каза Стоун.

Черити го погледна мрачно. И фактът, че пак имаше право, не промени нищо в яда ѝ. Вместо да отговори направо, тя се обърна и отново погледна стената с мониторите. Червената жарава от горящи скали и разтопена земя не бяха се променили. Картината я изпълни със смесица от ужас, болка и дълбока тъга. Тя бе видяла света навън — една обезобразена, полуразрушена планета, която преди половин век бе преживяла нуклеарна буря и която бавно започна да се съвзема. И сега, изглежда, всичко почваше отново. Но може би този път атомният адски огън е ограничен в малка част от планетата. Дори и мисълта, че самата се намира в центъра на тази малка част, бе всичко друго, само не и въодушевяващо.

— Как си го представяте? — попита тя и се обърна отново към Стоун. — Да взема пушката си, да изляза навън и да стрелям срещу всеки морон, когото видя?

Очите на Стоун светнаха нетърпеливо.

— Та аз ви обясних — каза той. — Битката между джеърдите и мороните не ни засяга. Не можем да променим нейното развитие, дори и да искаме.

— Но ние не искаме, нали? — попита Скудър сърдито.

Стоун го прониза с поглед.

— Те са милиони, Скудър — каза той. — Ако не и милиарди. Няма никакво значение дали имаме сто или сто хиляди войника. Просто ще бъдем премазани, ако застанем между тях. Нужни сте ни, за да унищожим това... нещо. И може би за едно-две други неща. — Той хвърли почти извинителен поглед в посока на Киас. — За съжаление едно нещо е вярно, при цялото си уважение към новите ни съюзници — не могат да боравят особено добре с техническите уреди. Видях го сам.

Черити посочи с поглед шестте мравки, които стояха около различните пултове и така бързо и сръчно работеха на компютрите и терминала с данните, че понякога почти не виждаше пъргавите движения на пръстите им.

Стоун я разбра какво искаше да каже с този поглед.

— Това не бива да ви заблуждава — каза той. — Киас ще го потвърди. Нямаат никаква техническа мисъл. Може да се научат да вършат определени неща, както вие можете да дресирате едно куче да

ви носи вестника. Но щом стане въпрос за сложни неща, са твърде безпомощни.

Онова, което Черити виждаше, изглежда, изобличаваше Стоун в лъжа. Но същевременно знаеше, че той има право. Тя самата често и достатъчно дълго се бе борила срещу същества като тези, за да знае, че стоят само малко над животните. Ако бе другояче, едва ли хора като нея биха устояли в продължение на половин век срещу невъобразимата сила на нашествениците от цялата Вселена.

Въпреки това след още един момент на размисъл тя поклати отрицателно глава.

— Би било безсмислено, Стоун — промълви тя. — Дори и да исках — не мога с трийсет или четирийсет души да тръгна на война. Не дори и със сто. Били сте войник. Точно като мене. Знаете го.

— Ще получите толкова хора, колкото искате — отговори Стоун. — Все още имаме четирийсет обучени войници тук в бункера. И всеки един доброволно ще се присъедини към вас. Предполагам, че още веднъж ще можем да събудим от камерите същия брой. За съвсем кратко време мога да ви осигуря и много повече хора.

Черити го погледна въпросително и Стоун посочи джеърда.

— Киас е изпратил кораби във всички части на света, за да търсят други оцелели. — Той се усмихна по начин, който не се хареса особено на Черити. — Не забравяйте, че имам твърде точни сведения за активността на така наречените бунтовници. Кажете „да“ и аз само за няколко дни ще ви доведа петстотин доброволци, които ще се бият с голи ръце с мороните, ако им заповядате.

— И ще трябва да го правят — каза Скудър. Той направи широк замах с ръката си, сочейки целия бункер. — Аз съм един от така наречените бунтовници. Определено не съм глупак, но не разбирам нищо от това тук. А съм от доста време в тази база.

Стоун кимна.

— Разбирам какво имаш предвид. Но това не е проблем.

— Губернатор Стоун казва истината — рече Киас. — Ако приемете предложението ни, ще решим този проблем в кратък срок. — Той се подвоуми за момент.

— Имаме нужда от вас, капитан Леърд.

— Да — забеляза Скудър. — Като пушечно месо.

— Това е и ваш свят, както и наш — каза Киас тихо.

— Грешка — поправи го Черити хладно. — Това е много повече наш, отколкото ваш свят. Надявам се, че няма да го забравите, когато всичко това свърши.

Киас замълча, а за секунда и Стоун погледна объркано, после лицето му се проясни.

— Значи ли това, че сте съгласна?

— Не — отговори Черити. — Ще си помисля.

7.

Мина повече от час, докато и последната мравка изчезна от шахтата, и още двайсет минути, докато Хартман и Нет с обединени усилия успеят да пренесат Кайл през вратата и да го свалят долу от високата десет метра стена. За щастие гравитацията на това злоещо място бе едва наполовина от нормалната.

Хартман очакваше всяка секунда да се отвори вратата от другата страна на изпълнената с огън шахта и да избълва десетина мравки, а дори и злокобното създание, което Кайл определи като шаит. Но не се случи нито едното, нито другото. Уморени до смърт, но необезпокоявани, стигнаха до пода и внимателно стовариха Кайл, преди да се строполят до него.

Кайл бе загубил съзнание. Вътрешната страна на вратата се намираще на метър и половина от пода, а външната — почти десет. Който и да бе построил това съоръжение, изглежда, е бил скаран с геометрията. Или пък има съвсем особено телосложение...

— Странно — каза Нет след известно време.

Хартман вдигна морно глава и я погледна. Лицето ѝ бе бледо, а и дишането ѝ бе учестено и на пресекулки. Тя трепереше от изтощение.

— Какво?

Нет посочи с глава Кайл.

— Че е загубил съзнание.

Вместо директен отговор Хартман хвърли особен поглед към краката на Кайл. Чудовищният възстановителен процес бе започнал, но и нараняването бе не по-малко ужасно.

— Радвай се — каза той. — Сигурно е почти обезумял от болки.

— Не мисля, че е така. — Нет поклати енергично глава и с несъзнателен жест отмахна кичур от челото си. — Познавам Кайл. Знам какво може да издържи. Със собствените си очи видях как целият бе накъсан на парчета и след един час бе отново на крака. — Лицето ѝ придоби угрижено изражение. — Нещо не е наред с него.

— Може би... зависи от вида на нараняването — отвърна Хартман замислено. Когато Нет го погледна въпросително, той допълни: — Предизвикано е от трансмитера. Може би това е причината.

— Би могло да е и рана от огнестрелно оръжие — каза Нет. — Той мина последен през трансмитера. А наоколо тичаха доста морони, които си нямаха друга работа, освен да стрелят по нас.

Хартман поклати убедително глава. Насили се в продължение на няколко секунди да гледа ужасно пострадалите подбедреници на Кайл, докато му стана ясно колко е безсмислено. Всичко, което постигна, беше, че му прилоша. Бързо отмести поглед.

— Такова нещо никога не съм виждал. Може би уредът е престанал да работи в същия момент, когато Кайл е преминавал. — Той направи обяснително движение с ръката си. — Скочи, спомняш ли си? Възможно е някак си... да е неправилно материализиран.

Той видя как Нет се уплаши само при мисълта за това.

— Може би — каза тя след известно време. Прокара нервно пръсти по долната си устна. — Вярваш ли, че той... е казал истината? — попита тя накрая.

Хартман не можеше да обоснове това убеждение, но Нет имаше право. Нещо с мегабоеца не бе наред. Кайл започна да се променя.

— Какво може да е това? — попита Хартман с движение на ръката си наоколо. Естествено и Нет не знаеше къде се намират. Онова, което Хартман от пръв поглед бе взел за изпълнено с магма гърло на вулкан, при по-внимателно вглеждане се оказа кръгла шахта, чиито стени категорично бяха твърде гладки, за да са от естествен произход. Някой бе направил тази шахта. Хартман само се питаше защо. С поглед даде на Нет да разбере, че отново трябва да тръгват. Това вероятно не бе най-подходящото място, където да се мотаят и да размишляват над тайните на моронската технология. С всяка изминала минута му се струваше все по-невероятно, че все още не са ги открили.

Кайл се събуди и изстена, когато внимателно го вдигнаха. Все още не можеше да говори. В този момент Хартман почти се зарадва. Последния път, когато Кайл разговаря с него, мегабоецът не му бе съобщил кой знае колко добри новини.

Заобиколиха шахтата на почетно разстояние и се приближиха до изхода — огромна врата от стомана, която трябва да тежеше с тонове.

Хартман посочи с глава една гърбата машина непосредствено до тях и Нет го разбра. Внимателно свалиха Кайл в прикритието на машината и Хартман поиска отново да се изправи, за да отиде до вратата.

Нет го изпревари. Преди изобщо да я разбере какво възнамерява да прави, тя се хвърли, приближи се наведена до вратата с готово за стрелба оръжие и натисна едно място до нея. Трябва добре да е видяла какво правят мравките, защото вратата се вдигна и Нет изчезна в мрака.

Хартман гледаше след нея със смесица от гняв и ужас. За момент му хрумна да се затича след нея и да я върне назад, после му стана ясно колко безсмислено би било. Когато сведе поглед, видя, че Кайл бе отворил очи и го гледаше.

— Тя отиде ли?

— Нет ли?

— Може ли да ни чува? — попита Кайл.

— Едва ли. — Хартман клекна до Кайл и го заразглежда с дълъг, изпитателен поглед. — Как се чувствате?

— Чаках възможност да говоря само с вас — каза Кайл.

Хартман не бе много изненадан.

— Тъй ли? Защо?

— Защото бих искал нещо да ми обещаете — каза Кайл. „Все още му е трудно да говори“, помисли си Хартман уплашено. Състоянието на мегабоеца в никакъв случай не се подобряваше — то видимо се влошаваше.

— И какво ще е това?

Кайл събра последните си сили, за да отговори.

— В случай, че не успея да го унищожа, тогава трябва да ме убиете, Хартман — каза той.

Хартман дори не се уплаши. Сякаш почти очакваше тези думи.

— Мисля, че тогава той сам ще свърши тази работа.

— Вие не разбирате. — Кайл с мъка поклати отрицателно глава. — Вие трябва да ме убиете. В никакъв случай не бива... да попадна жив в тяхна власт. Важно е, разбирате ли? Не за мене. За вас. За приятелите ви. За цялата ви планета, Хартман. Ако шаитът добие власт над мене, тогава всичко ще бъде сто пъти по-зле, отколкото беше.

— Мислите, че ще стане... като вас — предположи Хартман.

— Не той. Неговите бойци. — Кайл пое дъх с хриптене и се опита да се изправи, но вече нямаше необходимите сили и падна назад с беззвучно стенание.

— Досега не съм ви казвал. Но има причина, поради която джеърдите на Земята така безнадеждно превъзхождат мороните.

— Вие?

Кайл бе искрено изненадан.

— Откъде знаете това?

— Не съм сляп — отговори Хартман. — Видях как хората ви постъпваха с мравките. И мога да събера две и две. — Той се засмя безобидно. — Изглежда, забравяте, че в продължение на десет години съм се борил с джеърдите, Кайл. През цялото време колонията на джеърдите не бе нищо друго, освен дребна неприятност за мороните. Нали? И тогава се появявате вие и изведнъж буквално за една нощ измитате оттам владетелите на планетата.

Той направи малка, точно премерена пауза, преди да постави въпроса, от който най-много се страхуваше:

— Всички ли са като вас? Цяла армия от мегабойци?

— Не съвсем — отвърна неомощно Кайл. — Царицата асимилира част от моите способности и сега ги предава на своите подчинени. Поданиците ѝ са десет пъти по-силни от мороните и несравнимо по-издръжливи и умни.

Хартман се усмихна безобидно.

— Ако не бе така ужасно, бих се смял — каза той. — Те сами са си изкопали гроба, когато са ви повикали, за да елиминирате Черити и нейните приятели. — С поклащане на глава той отново се върна към първоначалната тема. — И сега се страхувате, че шайтът би могъл да прави същото, ако ви похити. — Хартман впери поглед в празното пространство покрай Кайл. — Би ли могъл да го направи?

— Не знам — призна Кайл. — Казах ви всичко, което знам за шайтите. Не са много. Но самата възможност... Разбирате ли, Хартман? Никога преди в историята на Морон една царица на джеърдите не е осъществявала симбиоза с мегабоец. Досега въобще не знаеха, че такова нещо е възможно. Ако шайтите узнаят за това, тогава върху Галактиката ще се разрази буря, в сравнение с която досегашните военни походи на мороните ще изглеждат като мирна разходка.

Мегабоецът говореше много тихо и Хартман отново усети ледени тръпки. Все още не поглеждаше Кайл, когато той отговори.

— Всъщност, ясно ли ви е какво ми казахте току-що, Кайл?

— Да. — Последва изпръхтяване. — Ако опасението ми се сбъдне, тогава би трябвало да ме убиеете на място. Бих разбрал и приел това.

Хартман дълго мълча. Тогава отново се обърна с рязко поклащане на глава и принудена усмивка към мегабоеца. — Както изглежда, дори не съм сигурен дали ще ви измъкнем жив оттук, Кайл.

Кайл остана сериозен.

— Трябва да ми обещаете, Хартман.

Хартман кимна.

— Ще го направя.

— И... — Кайл се поколеба за кратък миг. — Би било по-добре, ако застреляте Нет и себе си, в случай че работата стигне дотам. Повярвайте ми — смъртта е за предпочитане пред онова, което ви очаква, ако попаднете живи в тяхната власт.

След всичко, което Кайл му бе разказвал преди за шаитите, Хартман вярваше на думата му. И въпреки това направи гневен жест.

— За мъж, който уж не може да бъде убит, приказвате доста повечко за смъртта. Какво става с вас? Нима трансмитерът е отнел и куража ви?

— Не знам — каза Кайл. — Нещо... вече липсва. Не знам какво е.

— Вече го няма? Какво значи това?

Лицето на Кайл трепна дали като отговор на въпроса му, или от болка, Хартман не можеше да каже. — Чувствам се... сякаш една част от мене е изчезнала — каза той. — Нещо липсва. Не мога да кажа какво, но... е изчезнало.

Вратата се плъзна и Нет се върна.

Хартман посрещна пустинничката не особено любезно.

— Какво, по дяволите, означаваше този малък фокус? — кльцна я той. — Да не си се побъркала?

Нет примига смутено.

— Нищо не ми се е случило. Но е добре да се знае, че има някой, който се е загрижил за някого.

— Точно така! — изсъска Хартман. Сам разбра, че тонът му е съвсем неподходящ. И причината бе по-скоро ужасът, с който го бяха изпълнили думите на Кайл. Той от своя страна изля яда си върху Нет.

За негово учудване тя все още не реагираше раздражено, а с още по-голямо объркване.

— Там отвън няма нищо — каза тя. — Само един къс коридор и нещо като шахта. Никакви мравки. — Тя повдигна рамене. — Естествено може и да се заблуждавам, но почти съм уверена, че цялото съоръжение е напуснато. — Тя отново погледна към Кайл. — Как е той?

Кайл отново бе затворил очи и се преструваше на изпаднал в безсъзнание, а може би и наистина бе така. Говоренето го бе уморило много.

— Без промени — каза Хартман. — Сигурна ли си, че наблизко няма никакви морони?

— Не, не съм — отвърна Нет. — Но, огледай се! Ако това съоръжение не е изключено, тогава не знам какво да кажа.

Хартман не каза нищо, но негласно призна, че тя има право. В халето имаше безброй машини със странна форма, но доколкото можеше да прецени, никоя от тях не работеше. Единствената светлина бе кървавочервеното, мигащо сияние, което проникваше от шахтата. И не чуваха никакъв шум. Досега смятаха, че всичките тези уреди са били засегнати от катастрофата на Северния полюс, но, изглежда, не беше така. Не бяха сигурни дали изобщо се намират в близост до Северния полюс — по принцип не знаеха дали въобще са още на Земята.

Пред очите на Хартман се появи ужасно видение — обезлюдената космическа станция на някакъв пуст метеорит, която бе служила единствено шайтът да се качи на очакващ го космически кораб и след това — изоставена да се носи в Космоса за вечни времена.

— Е, добре — каза той. — Ела!

Те поеха Кайл и го понесоха, без да се събуди. Нет отвори вратата. Зад нея имаше къс, облицован с метални плочи коридор, който след няма и десет метра свършваше в кръгла, може би петметрова шахта, точно както бе я описала Нет. Вероятно това е била асансьорната шахта.

Хартман се наведе напред и погледна ужасен в черните дълбини, които зейнаха под него. Отнякъде проникваше бледа, червеникава светлина. Той свали внимателно Кайл на пода, потърси опора в облицованата с метал стена до себе си и се наведе, доколкото посмя, за да погледне нагоре.

В средата на шахтата висеше тънко, сребристо телено въже, което се губеше в червената мъгла на неподдаващата се на преценка височина. При нормални обстоятелства Хартман дори не би се замислил над възможността да се катери по него, още повече че нямаше представа колко дълго е това въже. Но обстоятелствата бяха всичко друго, но не и нормални. Бяха огледали достатъчно подробно халето, за да знаят, че няма друг изход.

— Е, добре — измърмори той, като с мощен тласък се прехвърли отново в коридора. — Да опитаме.

Нет ококори очи.

— Да опитаме какво?

Хартман посочи с глава първо Кайл, после — теленото въже.

— Умееш добре да се катериш, нали?

Очите на Нет се разшириха още повече.

— Да не си полудял? Нали не го мислиш сериозно?

— И още как — отговори Хартман. — Може би имаш по-добра идея?

8.

Нищо не бе се променило, откакто Черити бе тук за последен път. Помещението все още бе в напълно опустошеното състояние, до което го бе довело нападението на джеърдите. Кушетките бяха преобърнати, чаршафите и възглавниците — накъсани на парцали, контролиращите уреди върху конзолите бяха разбити, а големите прозорци с едностранни огледални стъкла на страничните стени — изпочупени. Черити не можеше да си спомни само за трите редици тесни нарове. Кушетките бяха също така непокътнати, както и фигурите, които лежах на тях.

— Не бързайте да се радвате, капитан Леърд — каза Стоун, който очевидно погрешно разбра мълчанието ѝ. — Малцина от тях ще се събудят някога. А дори и да се събудят, ще бъдат душевен и телесен брак. Джеърдите не са пощадили тези хора напразно.

— Не мисля за себе си като за духовен брак — каза Черити обидено.

— Вашият случай беше друг — отговори Стоун. — Контролиращият ви компютър показваше нарушена алфа-вълна. Беше грешка на уреда, а не във вашия мозък.

Харис обърна очи като кривоглед и започна да се заяжда.

— Д-дд-да — заговори той със запъване. — В-ввече о-отно-во сс-се ччув-ствам ч-чуд-десно.

Скудър се засмя, докато по лицето на Стоун се появи явен израз на раздразнение.

— Оставете тези глупости! — каза той остро. — Нямаме време за такива щуротии.

Черити признаваше, че Стоун бе прав, въпреки това се усмихна любезно на Харис, преди да се наведе над спящите фигури.

Скудър, Стоун, Харис и тя не бяха единствените посетители тук долу. Между лежащите се движеха мършавите, четириръки фигури на джеърдите, някои привидно безцелно, други с малки, сложни на вид уреди, с които от време на време се навеждаха над спящите или

вършеха нещо при някой от малките реанимационни компютри. Картината изпълваше Черити с погнуса, срещу която не можеше да се бори. Стоун ѝ бе обяснил какво вършат те тук — преглеждаха спящата армия на Хартман, за да събудят евентуално някой и друг боец. Всичко у Черити се надигаше срещу тази картина. Просто ѝ се виждаше неискрено, че същите създания, които бяха завладели и опустошили родния ѝ свят и бяха изтрили деветдесет процента от нейния народ, сега се бяха загрижили за душевното и телесното здраве на малцината оцелели. И дори и да си казваше, че мравките пред нея само изглеждаха като морони, но отдавна вече не бяха такива, това не промени нищо в чувствата ѝ.

Като всеки друг човек Черити никога не бе разбирала истински същността на джеърдите. Тя винаги се бе побоявала мъничко от тях, но след връщането ѝ на Земята изпитваше дълбоко вкоренен страх. Сякаш изведнъж разбра, че страхът ѝ има основание.

Без да удостои Стоун с нито един поглед, отдалечи се от мястото си и пристъпи към една от кушетките. От другата страна на тесния нар стоеше една мравка и се занимаваше с базата данни на наблюдаващия компютър. Черити я удостои с бегъл поглед и после погледна надолу към спящата фигура пред себе си. Бе млада жена с тъмна, по военному късо подстригана коса и лице, което сигурно щеше да е красиво, ако нямаше цвета на мъртва кожа и ако не беше изражението на ужас и болка, което се бе запечатало в чертите му. Съвсем неочаквано се върна споменът ѝ. Изведнъж Черити видя подобно, почти детско лице, което се бе притиснало ужасено към стъклото, уста, която непрестанно крещеше името ѝ и я молеше за помощ.

С повелителен жест се обърна към морона от другата страна на леглото.

— Какво става с тази жена?

Мравката я погледна и отговори с поредица от писукащи звуци, а Стоун зад нея каза:

— Той не притежава преводен компютър. Но доколкото разбрах, мозъкът ѝ е повреден. Той не вярва, че ще може отново да я събуди.

— Но тя е жива! — каза Черити с поглед към светещите контролни уреди до леглото.

Стоун смръщи чело.

— Ако това може да се нарече живот — каза той мрачно. — Може би е по-добре за нея, ако просто изключат това нещо.

Черити се обърна и го изгледа с мятащи мълнии очи, но очакваният гневен изблик не последва. След няколко секунди, сякаш бе прочел мислите ѝ, Стоун каза:

— Не аз съм построил това съоръжение, капитан Леърд. Не аз съм убедил тези млади хора да участват в тази лудост.

Черити го погледна втренчено, после безмълвно се обърна на токовете си и бързо излезе от помещението. Скудър и Харис я последваха, докато Стоун остана при морона и жестикулирайки с двете си ръце, започна разговор с него.

Черити се спря едва когато стигна почти до асансьора. Чувстваше се объркана. Мислите ѝ прескачаха.

— Какво става с тебе? — попита Скудър, когато я настигна. Той дишаше тежко. Последните метри бе тичал, за да я догони.

— Нищо — отговори Черити и поиска да се обърне и да влезе в асансьора, но Скудър я хвана за ръката и я задържа.

— Не ме лъжи! — каза той. — Нещо с тебе не е наред. Още от снощи!

Споменът за миналата вечер още повече влоши настроението на Черити. Бяха разговаряли още дълго със Стоун и Киас, а след това бяха опитали да говорят и с Гурк. Черити не бе забравила какво бе казал той за излезлия от контрол трансмитер на Северния полюс — и онова, което накрая Скудър и тя видяха със собствените си очи. Но джуджето бе станало необичайно мълчаливо и отминаваше всичките ѝ въпроси с лаконичната бележка, че джеърдите били овладели проблема. После се бе измъкнал под някакъв предлог. Оттогава не бяха го виждали. По някакъв странен начин Черити почти се радваше на това.

Макар че Скудър и Черити бяха упоени за повече от шестнайсет часа, бяха много уморени. След усилията през изминалите седмици телата им се нуждаеха от нещо много повече от предизвикания по изкуствен начин сън и скоро се оттеглиха, за да поприказват още малко. Скудър се стараше много. Бе по-обаятелен от когато и да било по-рано, но въпреки че междувременно си бе изяснила истинските чувства към индианеца, бе се държала твърде нелюбезно. С нежно усилие се освободи от хватката на Скудър, влезе в асансьора и

протегна ръка към бутона на командното ниво, но все още не го натискаше.

— Аз... не знам какво става с мене — каза тя, без да поглежда Скудър. Тя поклати безпомощно глава. — Чувствам се така... странно. Някак си... недействително.

Скудър я погледна въпросително.

— Сама не мога да го обясня — каза Черити, — но имам чувството, че тук нещо не е наред. Тя посочи с жест мястото, откъдето бяха дошли. — Не мога да се закълна, но съм почти сигурна, че последния път всичките тези хора ги нямаше.

— Съоръжението е твърде голямо — каза Скудър. — Може би просто в тази стая са докарали полубезнадеждните случаи.

Макар това обяснение да звучеше убедително, не можеше да бъде истина. Черити се почувства, сякаш е хваната в някой от онези сънища, в които човек точно знае, че сънува, но от които не може да се събуди.

Харис стигна последен до асансьора. Вратите се затвориха и асансьорът започна почти безшумно да се плъзга нагоре. Не проговориха нито дума, докато кабината пристигна и слязоха.

Черити поиска веднага да отиде в квартирата си, но Скудър отново я задържа с недотам нежно движение.

Той посочи вляво надолу по коридора.

— Какво още има? — попита тя раздражена.

— Искам нещо да ти покажа, в случай че ценното ти време позволява — каза той с възбуден тон.

Тя кимна безмълвно и го последва. Харис също ги следваше, макар че нито Черити, нито Скудър го бяха накарали да ги придружи. През други два коридора и по къса метална стълба стигнаха до помещение, което някога трябва да е служело за склад. Онова, което бе останало от склада, бе натрупано на безреден куп, който стигаше до тавана и изглеждаше, сякаш всеки момент ще се срути. Пред купчината имаше близо десетина ниски метални нарове, които наподобяваха онези, които бяха видели долу в камерите за дълбок сън.

Черити стоеше като парализирана и с ококорени от ужас очи гледаше шестте голи фигури, които бяха проснати на тези нарове. Бяха четирима мъже и две жени. Макар че не бяха облечени, лицата им не можеха да се разпознаят, защото бяха скрити зад шлемове със

заплашителен вид, които някой бе нахлузил на главите им. Повече от десетина мравки пъргаво се суетяха насам-натам между кушетките.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Черити объркана. С няколко бързи крачки се приближи до една от кушетките и пак спря.

Картината бе странна и същевременно ужасяваща. Мъжът лежеше неподвижен на кушетката, само леко привързан, за да не се размърда по време на съня или да извади някоя от иглите, които бяха пъхнати във вените му. Върху лицето му бе легнало нещо гърбаво с дълги криви крака, които се увиваха около шията, тила и слепите очи. Съществуването изглеждаше като гигантски вкаменен паяк.

Черити протегна ръка към това злокобно нещо, но не се осмели да го докосне. Вместо това се обърна и сграбчи първата мравка, която можа да достигне.

— Какво става тук? — обърна се тя заповеднически към джеърда. — Какво означава това? Какво става с тези хора?

Втрещеният поглед на насекомото подсказа на Черити, че изобщо не разбира значението на думите ѝ. Ядно освободи мравката, обърна се отново към неподвижната фигура на кушетката, сякаш искаше да свали страшната предпазна маска от лицето. Но изведнъж една тънка, бронирана хитинова ръка я улови за подлакътницата и с челична сила я върна назад. Същевременно един мъркащ компютърен глас каза:

— Не бива да правите това, капитан Леърд. Да оставим настрана факта, че можете да нараните мъжа, може да се отрази негативно и на душевната му стабилност.

Черити ядосано втрещи поглед в ръката на Киас и джеърдът я разбра и почти нервно дръпна пръстите си. Едва тогава тя се обърна и погледна мравката в лицето. Киас очевидно през цялото време е бил тук в помещението, но тя не бе го разпознала между кокалестите черни фигури. За нея мороните бяха еднакви.

— Какво правите тук? — попита. Сдържаше се с мъка.

— Губернатор Стоун ви обеща да се погрижи за подкрепление на войската ви — отговори Киас. С четирите си ръце едновременно посочи към четири различни нара, картина, която бе толкова странна, че за момент на Черити ѝ беше трудно да следи думите му. — Това са първите доброволци. Преминават ускорен курс на вашия език, капитан Леърд. За нещастие на тази планета има десетки напълно различни

местни езици. Освен това им предаваме определени основни знания за боравене с техниката и оръжията на тази военна база.

Мина известно време, докато Черити разбере подробните думи на морона. Или поне повярва, че ги е разбрала.

— Обучение ли? — попита тя учудена.

— Директен електрохимичен пренос на знания чрез заобикаляне съзнанието на обучавания — обясни Киас. — Разбирам, че картината ви плаши, но методът е отдавна утвърден и, почти безрисков. — Той повтори странния си жест. — Тези единици ще се събудят и ще разполагат със знания, за чието овладяване по традиционния начин биха им трябвали седмици, дори месеци.

— Как може такова нещо да функционира? — попита Скудър потресен.

— Вид обучение под хипноза — каза Черити, обърната към Скудър, но без да изпуска от погледа си Киас. — Тогава при нас преминаха редица тестове, за да се развие подобен опит. Идеята е практически да учиш по време на сън. — Тя пипна с крайчеца на пръстите си по слепоочието си. — Бързо и сигурно и преди всичко — без да се напругаш.

Ако се съдеше по изражението на лицето на Скудър, изглеждаше, че това обяснение по-скоро го обърква, но отговорът му доказва, че впечатлението мами.

— Хубаво, щом като се учат на сън да карат самолет и да си служат с компютър — каза той. — Питам се само на какво още са научени.

— Боя се, че не ви разбирам напълно — каза Киас.

— О, мисля, че много добре ме разбираш! — изръмжа Скудър. — Аз лично щях да съм против това да ми бърникат в съзнанието.

— Уверявам ви, че нашата намеса се ограничава само до пренос на чисти знания — каза Киас. — Не е в нашата власт да манипулираме волята на даден индивид. А би било и нарушение на етичните ни принципи да вършим такова нещо.

Скудър се приготви да му отговори, но Черити с бързо движение отново привлече вниманието на Киас към себе си.

— Искам да разговарям със Стоун — каза тя. — Веднага. Кажете му! Очаквам го в стаята си!

— Губернатор Стоун...

— Губернатор Стоун — прекъсна го Черити хладно — сигурно ще може да отдели за мен няколко минути от скъпоценното си време. Ако ли не, напомни му тогава, че още не съм дала съгласието си да поема командването на армията, за която той вече така усърдно... — Тя се поколеба за момент, през който хвърли дълъг, почти изпълнен с погнуса поглед към неподвижната фигура пред себе си. — ... набира доброволци.

— Ще му предам — каза Киас.

— Направи го — отговори Черити хладно и рязко се обърна. — Но по-добре не го забравяй. Инак може би губернатор Стоун ще ти се разсърди твърде много.

Тя излезе като хала от помещението и се спря отново едва след няколко крачки, за да може Скудър да я догони, без да се налага да тича. След индианеца хопи също и Харис напусна някогашното складово помещение, за да се присъедини към тях.

Черити му се сопна, още преди съвсем да ги е настигнал:

— Нямате ли си работа, Харис? Или може би губернатор Стоун ви е възложил да ни държите под око?

Харис само повдигна рамене и бързо изчезна. Скудър гледаше объркано след него, после с въпросително изражение на лицето си се обърна към Черити.

— Какъв дявол ти влезе изведнъж в главата? Човекът само искаше да бъде любезен.

Черити продължи, преди да отговори.

— Знам. Но не ми е нужен никой, който да се мъкне след мен като луксозно кученце и за когото дори не знам точно кой е!

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че... — Черити прекъсна изречението си по средата, когато ѝ стана ясно, че ѝ оставаше съвсем малко, за да започне да крещи на Скудър, макар и да не бе виновен за раздразнението ѝ. Черити само поклати ядно глава и се опита да се овладее.

В квартирата ѝ Скудър затвори вратата след себе си, опря се срещу нея и скръсти повелително ръце пред гърдите си.

— И така?

Черити не каза нищо, а безмълвно пристъпи към компютърния терминал на писалището и се свърза с банката данни на бункерната станция.

Скудър пристъпи зад нея, мръщейки чело, докато тя започна да почуква клавишите с един пръст.

— Знаеш ли какво е малкото име на Харис? — попита тя.

Скудър кимна объркано.

— Джон, предполагам. Защо?

Черити постави запетая след името Харис, което се бе появило на екрана, изписа „Джон“ и с един вид гневно задоволство кимна, когато се случи тъкмо онова, което бе очаквала — именно нищо.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш какво правиш? — попита Скудър с осезаемо нетърпение.

Черити посочи ядосано монитора.

— Виж сам, Скудър. В тази станция няма никакъв Джон Харис. Компютърът би трябвало да знае.

Скудър замълча за миг.

— Опитай с Джонатан — предложи той.

Черити би могла да му каже, че компютърната програма би ѝ изброила и всички близко звучащи имена, но му достави удоволствието. Без резултат. В компютъра нямаше запаметено име на мъж, който се казва Харис.

— Хм! — каза Скудър и смръщи чело. — И какво означава това?

— Че в този бункер няма никакъв Джон Харис. Който и да е юнакът — той лъже или си спомня нещо, което не се е случило.

— Значи се опасяваш, че може да са му записали лъжливи спомени — каза Скудър.

Преди Черити да може да отговори, един глас откъм вратата каза:

— Макар и да разбирам защо имате подобни опасения, уверявам ви, че сте напълно несправедлива, капитан Леърд.

Черити погледна втренчено Стоун с такъв неприкрит гняв, че губернаторът се спря за секунда на средата на крачката си и усмивката му изведнъж стана твърде несигурна, когато продължи:

— Уверявам ви, че нямаме никакви тайни.

— Стоун! — каза Черити недружелюбно. — Не сте ли се научили да чукате, преди да влезете в чужда стая?

Стоун не обърна внимание на думите ѝ.

— Искали сте да говорите с мен? — Дишането на Стоун бе учестено и ръцете му леко трепереха. Трябва да беше тичал, за да дойде толкова бързо тук.

— Какво става тук, Стоун? — попита Черити направо. Тя посочи екрана. — Между хората от комплекса няма никакъв Джон Харис.

Стоун повдигна учудено вежди, пристъпи безмълвно зад нея и хвърли поглед към екрана. Изведнъж лицето му просветна.

— Разбирам — каза той. — Опитали сте се да извикате личните му данни, за да откриете кой е той в действителност. Компютърът не ви е отговорил. — Той се засмя съвсем тихо. — Какво очаквахте?

— Аз...

— Човек не може просто да включи компютър на такава база и да очаква да му се даде с готовност информация, капитан Леърд — прекъсна я той с леко укорен тон. — Естествено само оторизирани лица имат достъп до тези данни.

— А аз не съм такава?

— Разбира се, че не си. — Стоун въздъхна, огледа се с търсец поглед и без покана се отпусна в едно кресло. — Или, да го кажем по-добре, все още не си. Дали това ще се промени, зависи от вас.

Черити го погледна втренчено. Бе абсурдно, но за момент се ядоса на безцеремонността, с която седна.

— Мисля, че ще дойде време да изясним някои неща — каза Стоун с променен тон.

— И на мен така ми се струва.

Стоун въздъхна дълбоко.

— Позволете ми да изясня нещо, капитан Леърд — каза той. — Не съм ви враг. Никога не съм бил. Стояли сме на различни страни, но съм вършил само онова, което съм смятал за най-добро.

— За вас?

— Също — призна Стоун с учудваща откровеност. — Но главно за остатъка от човечеството. Да поискаш да се противопоставиш със сила на нашествениците, бе пълна лудост!

— За това съвсем не бяхме лоши — каза Скудър подигравателно. Стоун изфуча.

— Толкова ли си глупав или само се преструваш на такъв, вожде? Наистина ли си въобразяваш, че вие сте победили шаитите?

Той погледна Скудър. По лицето на индианеца хопи се четеше гняв — но и смущение, което изненада Черити.

— Това бяха джеърдите — продължи Стоун. — И не бе нищо друго, освен фантастично съвпадение, че скокът се осъществи в същия

момент. Ти и твоите така наречените приятели бунтовници... — Той дори не си направи труда да прикрие за колко смешна смяташе тази дума. — ... никога не сте били нещо повече от незначителна неприятност за Господарите на Черната крепост. А същото се отнася и за вас, капитан Леърд, макар и да не ви е приятно да го чуете. — Въздъхна и погледна Скудър и Черити почти очаквателно. След като не получи отговор, засмя се принудено. — Това трябваше някога да се каже.

— Добре — каза Черити. — Вече го казахте. Ами сега какво? Трябва ли да благодарим на новите ви приятели, че са ни оставили живи?

— Би било излишно — отговори Стоун сериозно. — През последните дни говорих твърде много с Киас, капитан Леърд. Вярвам, че казва истината. И аз знам толкова малко, колкото и вие какво представляват тези джеърди. Вярвам, че никой, ако не е от тях самите, не може да разбере тези същества. Но вярвам също, че са почтени. Те са на наша страна. Докато на тази планета има морони, ще сме съюзници, независимо дали ни харесва, или не.

— И каква роля сте определили на нас? — попита Черити.

— Много важна — отговори Стоун. — Надявах се, че сами ще го разберете.

— Досега само разбрах, че търсите неколцина глупаци, които да вадят кестените от огъня вместо вас — каза Черити.

— Това също. — Стоун се усмихна. — Макар че смятам думите ви за малко пресилени. Но имате право — има някои неща, които джеърдите не могат да свършат. Но по принцип това са второстепенни неща. — Той леко се наведе напред в креслото. — Истинската ви задача, Черити, е несравнимо по-важна. Може би най-важната задача, която в момента джеърдите въобще биха могли да поставят на някое човешко същество на тази планета.

— Тъй ли? — попита Черити. Започна да я обзема неприятно чувство. — И каква е тя?

— Дайте им надежда — каза Стоун. — Това е, от което хората там горе най-много се нуждаят в момента.

— Аз ли? — Черити се опита да се изсмее, но не се получи.

— Вие — потвърди Стоун сериозно. — Не познавам никого, който да е по-подходящ за това. Вие може би сама не сте наясно с това

или не искате да го признаете, но за малкото месеци след вашето появяване се превърнахте в легенда.

— Глупости! — каза Черити буйно.

— Това е истината — потвърди Стоун. — Вие и неколцината ви приятели бяхте първите, които се опълчихте срещу нашествениците. Съпротивлявахте се и показахте на всичките тези хора отвън, че човек може да се бори с тях. Само това е важно!

Черити бе смутена. Стоун бе говорил с настойчив, сериозен тон и някак си почувства, че в думите му имаше повече истина, отколкото искаше да им признае от пръв поглед. Въпреки това тя каза:

— Но това... са глупости, Стоун. За каква ме смятате? За някакъв нов Месия?

— Няма значение за каква ви смятам. Единствено важното е какво виждат във ваше лице тези хора отвън. Дори и да не е истина — но те свързват победата над мороните с вас, капитан Леърд, а не с джеърдите. Не искам непременно да ви се хареса тази мисъл, но настоявам да изпълните дълга си към вашия народ!

— Като го лъжа ли?

— И какво от това! — Стоун направи пренебрежителен жест с ръката си. — Цели световни империи са изградени върху лъжа! Помогнете ни, Черити. Помогнете на хората, като им дадете онова, от което имат нужда!

— Но как бих могла да го направя? — попита Черити. Тя се обърна, сякаш изпитваше болки, но по принцип знаеше, че вече бе загубила. Вие сам го казахте, Стоун! Дали с мен ще са сто или сто хиляди мъже — просто ще бъдем премазани, ако излезем да се намесим в битката.

— Никой не иска това — отговори Стоун сериозно. — Оставете големите битки на джеърдите и спечелете няколко малки. Ще ви дам възможност да си изберете няколко цели, които можете да превземете без големи загуби. Важни са не някакви бойни успехи. Важно е, че те показват на хората, че могат да се съпротивяват и да печелят.

— Какво означава всичко това, Стоун? — попита Скудър. Той посочи Черити. — Мисля, че дори и да имаш право, не ни ли разказа само преди няколко часа, че джеърдите като на шега ще се справят с другите мравки?

Стоун кимна.

— И това е вярно — каза той. — Но не променя нищо във факта, че тази борба ще трае с години, ако не успеят да открият шаита. Какво предпочиташ — човечество, което се съпротивява, или такова, което се оставя да го изколят? И още нещо... Той се поколеба за момент. — Все някога това ще свърши. Просто бих се чувствал по добре, ако с оръжие в ръка съм на страната на победителите.

— Не вярвате ли на джеърдите? — попита Черити.

Стоун отговори буйно.

— Напротив, вярвам им. Но се боя, че този свят никога няма да бъде такъв, какъвто беше. Дори и да спечелят войната, без да превърнат тази планета в пепелище, след това на този свят ще има две разновидности на разумните същества. И аз бих предпочел да са равнопоставени.

Черити замълча за няколко безкрайни секунди. Тогава поклати още веднъж глава, но почти срещу собствената си убеденост.

— Мисля, че ме надценявате, Стоун — каза тя. — Не съм тази, за която ме смятате.

— О, напред — оспори Стоун. — Тези шестима доброволци, от чието... обучение така се ужасихте, капитан Леърд, го доказват.

Черити вдигна очи изненадано и въпросително и Стоун продължи с обяснителен жест:

— Снощи самият аз летях до Париж, за да разговарям с хората там. Базата на мороните е опразнена. Хората са свободни. Тези шестима са само първите. Ако исках, бих могъл да доведа шестстотин. Но те последваха не мен. Вълшебната дума бе Черити. Попитайте ги, веднага щом се събудят. Ще ви го потвърдят.

— Ще го направя — обеща Черити.

— И какъв е отговорът ви?

Черити гледаше в пода. Мислите ѝ препускаха. Не можеше да го направи. Не го искаше. Но тя мълчеше.

— Мога ли да смятам мълчанието ви за „да“? — попита Стоун, когато тя не реагира повече от минута.

Черити дълбоко въздъхна.

— А имам ли друг избор — прошепна тя.

9.

Асансьорната шахта бе дълбока малко повече от сто метра и въпреки слабата гравитация и обстоятелството, че на равни промеждутъци имаше тесни издатини в стените си, на които човек можеше да си отдъхне, на Хартман след това му се стори цяло чудо, че бяха успели.

Усещаше ръцете си, сякаш някой ги бе изтръгнал от ставите. По тялото му буквално нямаше място, което да не боли. Той повдигна десния си клепач, видя пред себе си мъгляво бяло петно и го идентифицира след време като лицето на Нет.

В първоначалния момент не бе дори сигурен, че пустинничката е още жива. Когато с голямо усилие протегна ръката си и докосна бузата ѝ с крайчеца на пръстите си, почувства леденостудената ѝ кожа.

Хартман затвори отново очи, в продължение на минути събра нови сили и се обърна на другата страна, за да погледне към Кайл. Изглеждаше, че от тримата мегабоецът бе възвърнал най-много силите си. Естествено, помисли си Хартман, в края на краищата той бе носен нагоре в шахтата.

— Всичко ли е наред? — попита Кайл.

Хартман се насили да покаже една възкисела усмивка.

— Да — каза той сърдито. С мъка и залитайки като пиян се надигна и с нов, загрижен поглед се убеди, че Нет е изтощена и не е ранена сериозно и изтръпна уплашен, когато ѝ видя ръцете. Теленото въже бе изстъргало на места месото до костите. Кръв течеше на тънки, просветващи ивици до лактите.

С разтуптяно сърце Хартман погледна собствените си ръце. Видът им не бе кой знае колко по-добър от тези на Нет и, както често се случваше, почувства болката едва като видя раните. Стенейки, сви китките си в юмруци и се изправи с олюляване.

При третия опит най-после застана стабилно. Обърна се неуверено и се върна до ръба на шахтата, по която се бяха изкатерили. Вече не бе сигурен, че става дума за асансьорна шахта. Тук горе

нямаше никаква асансьорна кабина, а само това тънко, но изключително стабилно въже от сребристи метални нишки. Но ако не е асансьорна шахта, тогава какво е?

Той внимателно се обърна и направи бегъл оглед на обкръжението им. Помещението бе ниско, но много голямо. До стените се трупаха редици от големи, със странна форма уреди и машини, но и апаратура, чиято конструкция по странен начин му изглеждаше позната, без да може да каже защо. Всичките уреди бяха изключени. Хартман нямаше дори представа какво е предназначението им. Къде, по дяволите, се намираха?

Постави съответно въпрос на Кайл, но срещна в замяна само едно повдигане на рамене. След като отново се погрижи за Нет, отпрати се към другата страна на халето. Пътят бе дълъг четирийсет или петдесет метра, а слабата гравитация му помогна да го измине на по-малко от пет етапа. Сигнал до целта си, той се облегна на стената за момент със затворени очи, за да събере отново сили. Все още бе толкова изчерпан, че би се проснал на пода и би заспал. Но почувства, че силите му постепенно се възвръщат.

Хартман започна да проучва основно стената до вратата и преживя изненада, когато разбра защо на Нет ѝ е било толкова лесно да отвори вратата долу в халето: В стената до рамката имаше два големи клавиша, надписани ясно с „OPEN“ и „CLOSE“...

Помещението зад вратата бе изцяло празно. През един кръгъл, твърде голям прозорец проникваше бледа светлина. След като внимателно се огледа, Хартман отиде до този прозорец. Стоя дълго време неподвижен и като парализиран гледаше странния черно-бял ландшафт от другата страна на прозореца.

Най-сетне трябваше да си го признае.

Хартман наистина бе направил всичко, за да си затвори очите за истината и да измами самия себе си. Сам бе си втълпил, че се намират някъде във вътрешността на Земята и че драстично намалената гравитация е създадена по изкуствен начин, може би за да осигури по-комфортни жизнени условия за шайта и мравките. Но за онова, което се намираше от другата страна на прозореца, вече нямаше обяснение.

Стръмни, сякаш изрязани с нож от мека глина планини и гребени се издигаха на фона на нощно небе, което имаше най-наситеният, най-чист черен цвят, който някога Хартман бе виждал. Гигантски

пукнатини и бездни покриваха земята, а тук и там откри огромни кратери. Нямаше цветове, само сиво във всичките му възможни нюанси. Не — всичките опити да си затвори очите пред истината бяха станали просто смешни.

Вече не се намираха на Земята.

На Хартман му бяха нужни няколко минути, за да асимилира този факт. Тогава рязко се обърна и се отстри от прозореца. Но онова, което внезапно видя пред себе си, го уплаши още повече, отколкото безжизненият пейзаж навън. Видя духове, появили се безшумно зад него от другата страна на камерата, които за момент го погледнаха безмълвно и после в един и същи миг се обърнаха и отново си отидоха.

Просто изчезнаха в стената.

Първата акция на Черити стана още на по-следващия ден и протече по начин, съвсем различен от онзи, който си бе представяла.

Все още дължеше на Стоун пряк отговор на въпроса му, но и на двамата им бе ясно, че по принцип отдавна е решила, защото обстоятелствата говореха сами за себе си. След като превъзможна първоначалното си объркване дотолкова, че отново да може да помисли донякъде спокойно върху думите на Стоун, тя трябваше да признае, че вече не можеше да направи нищо друго, освен да се съгласи, фактически единствената алтернатива беше да събере нещата си и да си тръгне, за да остави света на милостта на джеърдите.

Почти целия следващ ден посвети на усилието си да добие една обща първоначална представа за положението. Поне в един пункт предсказанията на Стоун се бяха сбъднали. Ракетният обстрел бе отслабнал още през нощта и накрая бе почти изцяло прекратен. От време на време управляемите с радари рубинени лазери на бункера улавяха все още някоя единична ракета, но никоя от тях дори не се приближи до базата или до Кьолн. Но с това се свършиха и добрите новини.

Военният поход на джеърдите срещу изродените им братя бе под пълна пара, но дори и наполовина не така добре, колкото колективният интелект би искал да бъде. Макар че Киас избягваше въпросите с удивителна сръчност, Черити не бе сляпа. За двата дни, които бяха

изминали след завръщането ѝ на Земята, както изглежда, навсякъде по планетата бяха избухнали ожесточени боеве. Боеве, от които джеърдите най-често излизаха победители, но не напредваха дори приблизително толкова бързо, както Киас бе се опитал да увери Черити и Скудър по време на първия им разговор. Макар че мороните вече не се опитваха да разрушат с атомни оръжия базата „Айфел“ или гнездото на дегенериралата царица в Кьолн, това не означаваше, че нападенията им са спрели. При един от малкото удобни случаи, когато Черити ненадейно влезе в командната централа на бункера и Стоун не успя достатъчно бързо да изключи стената с мониторите, така че тя можа да хвърли поглед към външния свят, видя високо на небето да проблясват още сребърни и бели пламъчета, бойни планери, които се опитваха да се промъкнат през електронните бариери на крепостта, за да стоварят някоя бойна част или дори по самоубийствен начин да хвърлят бомба в целта. Черити не каза нищо за това. Все още не бе наясно дали Стоун е на нейна страна. Но ако я лъжеше, тогава го правеше перфектно и за всеки възможен въпрос имаше убедителен отговор.

И така, Черити удостои Стоун само с един леден поглед и се насочи към Гурк, който, жестикулирайки буйно с ръце и крака, бе въввлечен в дискусия с двама джеърди. От момента на завръщането си тя не бе виждала Гурк всичко на всичко за повече от пет минути и през това време бе избягвал под някакъв предлог всеки конкретен отговор. Тя се питаше какво изведнъж бе станало с джуджето.

В първоначалния момент Черити си помисли, че Гурк просто ще я игнорира, но той явно забеляза предупредителния блясък в очите ѝ, защото направи сложен жест към двамата си партньори с рогови лица и се обърна към Черити. По лицето му се бе изписало нетърпение.

— Какво искаш? — попита той с негодувание. — Имам куп неща да върша. Можем да разговаряме по-късно.

— Не — отговори Черити. — Сега. — С движение на глината си посочи назад към Стоун. — Тук ли предпочиташ, или навън?

— Нямам тайни от Стоун — отговори Гурк. — Но мисля, че ти предпочиташ да сме насаме — допълни той и покрай нея се насочи към вратата.

Черити го последва. Тя чувстваше погледите на Стоун. Той изглеждаше объркан, дори малко загрижен.

— И така? — попита Гурк нетърпеливо, когато току-що стигнаха в коридора и Черити затвори вратата след себе си. — Какво искаш да знаеш? И моля те, побързай — наистина имам много работа.

— Тъкмо за това става въпрос — отвърна Черити, овладявайки се с мъка. — Какви толкова страшно важни неща имаш да вършиш? Вече три дни сме тук, а през това време не съм те видяла и за пет минути.

Гурк направи гримаса.

— Не си ли ти онази, която веднъж се е оплакала, че понякога ѝ лазя по нервите?

Черити направи ядно движение с ръка.

— Не избягвай въпроса ми — каза тя. — Много добре знаеш за какво говоря.

Гурк се наклони да даде един от типичните си отговори, но тогава се сети за нещо по-добро, замълча за няколко секунди и я погледна твърде замислено.

— Наистина имах много малко време, Черити — каза той и посочи вратата към централата. — Имат нужда от моята помощ, независимо дали вярваш или не.

— Вярвам — отговори Черити. — Питам се само каква е тази помощ.

Гурк скръсти ръце зад гърба си и започна да върви на малки кръгове из коридора.

— Става дума за трансмитера — каза той.

Черити се уплаши.

— Нещо с него не е ли наред?

Гурк се засмя без нотка на хумор.

— Да не е наред ли? Шегуваш се! Видяла си го, нали?

— Вярно е, но не разбирам...

— Няма основание за безпокойство — прекъсна я Гурк рязко. — Може би в първоначалния момент съм реагирал малко по-остро. Пукнатината в пространствено-времевия континуум, изглежда, се стабилизира.

— Изглежда ли? — попита Черити недоверчиво.

Гурк повдигна рамене и разтвори ръце в безпомощен жест, за да ги скръсти веднага след това отново на гърба си.

— Признавам, че разбирам малко от тези неща — в края на краищата имах достатъчно време да се занимавам с това и да ги наблюдавам. Но не съм специалист по трансмитерите. Във всеки случай тя престана да расте. За съжаление и не намалява.

— И какво означава това — попита Черити. Почувства безпокойство, което отначало не можеше да си обясни, но което се усилваше с всяка секунда.

— Ако знаех това, щяхме да сме доста понапреднали — призна Гурк. — Мисля, че има две възможности: или някой ден ще се затвори отново от само себе си, или ще остане както е.

— Или ще започне отново да нараства — предположи Черити.

Гурк кимна неохотно.

— Сигурно... Това е възможно. Но твърде невероятно. — Той забеляза липсата на убеденост в погледа ѝ и с нервозна усмивка допълни: — И аз съм здраво свързан с тази пуста планета като тебе, Черити. Не бих се шегувал с такива неща. Предполагам, че вероятността Земята да бъде улучена и разрушена от голям метеорит е приблизително толкова голяма, колкото тази, пукнатината в пространствено-времевия континуум отново да нарасне и да я погълне. — Той се поколеба за момент. — Онова, което ми създава грижи, е съвсем друга мисъл.

— И каква е тя?

— Представата — отговори Гурк с въздишка, — че един ден приятелите ни от Морон ще намерят начин да я направят отново такава, каквато беше. Те или шайтът, при положение че не го заловим навреме. При всичкото си добро желание обаче джеърдите са склонни да се надценяват. И да подценяват противниците си. — Той отново повдигна рамене. — Аз естествено нямам представа как изглеждат нещата навън в Галактиката. Може би всичките трансмитери са излезли извън строя, може би пък само този тук или няколко в близост до Слънчевата система. Ако всичките са изгърмели, тогава имаме късмет, защото мороните ще си имат достатъчно работа за следващите петстотин години. Но ако само този един е... — Той отново разтвори широко ръце. — Те няма да седят бездейни и да изчакват безкрай нещата, които ще дойдат. Напротив, сигурен съм, че вече упорито си блъскат главите по какъв начин могат да ни направят приятелско посещение.

— Тогава просто разрушете това проклето нещо! — каза Черити.
— Хвърлете го във въздуха! Изстреляйте към него няколко ракети с атомен заряд или направете нещо друго!

Гурк поклати отрицателно глава и леко се изсмя.

— Не е така просто — отговори той. — Знам, помислила си си, че съм загубил разсъдъка си, когато се нахвърлих върху Киас, но имах своите основания да реагирам така. — Изведнъж гласът му стана много сериозен, толкова сериозен, че при следващите думи Черити я побиха студени тръпки. — Тези глупаци не искат да го признаят, но сме имали голям късмет, Черити. Ние всички. И не само този свят. Би могло да взривят целия Всемир.

— Преувеличаваш — каза Черити.

— Ни най-малко — отвърна Гурк все още с този сериозен, почти заклинателен тон. — Не искам от мен да се опитвам да ти обяснявам нещо, което и аз едва ли разбирам, но структурата на времето и пространството е твърде, твърде чувствително нещо. Стените между отделните измерения са тънки, Черити. Ако не бяха такива, трансмитерите на материя не биха били възможни. А тази бомба имаше милиони пъти повече енергия, отколкото е необходима за осъществяването на трансмитерна връзка. Можеше да се стигне до верижна реакция, която би унищожила първо тази планета, после Слънчевата система, после цялата Галактика и накрая — може би целия Всемир.

— Ти... преувеличаваш — каза Черити с треперещ глас. — Ако... ако това е възможно, тогава вече щеше да се случи.

— Как така? — попита Гурк с лисан.

— Защото Космосът е безкраен, Гурк. И невъобразим. Вярвам, че всичко, което е необходимо, се случва и вече се е случило.

За нейна изненада Гурк размисли за няколко секунди съвсем сериозно над проблема. После отново се усмихна.

— А кой е казал, че вече не се е случило? — попита той. — Помислила ли си някога какво е било преди събитието, което вашите учени наричат Първоначален взрив? И за който никога не са открили точно какво представлява?

На това Черити не знаеше как да отговори. И след известно време Гурк повдигна рамене, направи въртеливо движение с двете си ръце и посочи вратата зад нея.

— А сега наистина трябва да се връщам. Обещавам да ти дам обяснение за всичко, щом като решим този проблем.

Черити не се опита повторно да го задържи, само безмълвно го проследи с поглед, докато изчезне. Тогава се обърна и се върна в квартирата си, където я чакаха Скудър и Харис.

Тя чу смеха на Скудър през затворената врата, преди да влезе в помещението. Двамата мъже седяха на масата и играеха партия шах, но това очевидно беше само предлог да бъдат заедно и да разговарят, защото разположението на фигурите не беше се променило, откакто Черити бе напуснала помещението преди час. Тя бе леко учудена колко бързо Скудър и англичанинът се бяха сприятелили, всъщност не бе в характера на Скудър някой в разстояние на няколко дни да спечели доверието му. При Харис нещата бяха други. И Черити го харесваше. Беше ѝ симпатичен и това не можа да промени нищо дори и недоверието, с което се отнасяше известно време към него. Но това не бе недоверие, което се отнася към него лично. Тя все още бе на мнение, че с Харис и другите уж съживени от спящата армия на Харис нещо не беше наред. Но дори и да е така, не е нещо, което са извършили те, а онова, което е било направено с тях.

Тя прогони мисълта, усмихна се бегло на Скудър и мина покрай двамата към кухненския бокс, за да си налее чаша кафе. Не беше жадна, но устата ѝ бе пресъхнала от много говорене. Преди да отиде горе при Стоун, бе прекарала половин час с доброволците, които бе видяла за пръв път преди два дни. Бе им поставила куп въпроси — и бе получила куп изненадващи отговори. Онова, което Киас твърдеше за метода на джеърдите, че на хора по време на сън в разстояние на няколко часа може да се предадат знания, които по естествен път биха могли да придобият за месеци или години, отговаряше на истината. Макар че четиримата мъже и двете жени бяха родени и израснали в колонията в Париж и през целия си живот не бяха виждали дори такъв прост уред като телевизор, боравеха перфектно с всичките оръжия и превозни средства на базата. Черити бе сигурна, че ако отделеше повече време, за да зададе повече въпроси, тогава би могла да научи още нещо от тях.

Но това почти не смекчаваше съмнението в ударната сила на нейната импровизирана военна част. Едно е нещо да знаеш, съвсем друго — да го вършиш.

Тя отпи от кафето си, отиде бавно до масата и с фамилиарен жест постави лявата си ръка върху рамото на Скудър. Със също такава естествено, почти несъзнателно движение той улови пръстите ѝ и ги стисна. Черити бегло се усмихна. Това бе една от малкото положителни промени, които се бяха установили в общуването им през последните два дни. Между тях вече не съществуваше неискрен свян. Досега не бе разговаряла със Скудър за това, но бе сигурна, че и той го чувства по същия начин. По време на престоя им в хиперпространството нещо се бе случило с тях. Сякаш за кратък момент са били едно цяло. Вече не си го спомняше. Само имаше усещане на спомен за друг спомен, но дори и това чувство бе неопишуемо топло и дълбоко. За някакъв момент извън времето бяха споделили един с друг много повече неща, отколкото са го правили някога хора преди това, единият бе почувствал и споделил мислите на другия, съкровенията му желаниа и копнежи, но също така и страховете му.

— Как върви партията? — попита тя, когато Харис посегна към една пешка и пак отдръпна ръката си, без да докосне фигурата.

— Боя се, че не кой знае колко добре — каза Харис.

Скудър махна с ръка.

— Не вярвай на нито една негова дума. Нарочно ме оставя да печеля.

— Не съм особено концентриран в играта — призна Харис с неловка усмивка. — За да бъда честен — през цялото време мислих как да говоря на четири очи с губернатор Стоун. — Той погледна въпросително Черити. — Бихте ли могла да ми помогнете?

Черити отново сръбна от кафето си и повдигна рамене. Тя се намръщи — кафето имаше отвратителен вкус.

— Зависи за какво се отнася.

— Мисля — отговори Харис, — че тогавашната ми заплата възлизаше на около двеста паунда на седмица. Грубо пресметнато, за петдесет и седем години това прави сто и трийсет хиляди паунда, които армията ми дължи. Бих искал да знам дали и кога мога да си ги получа.

За секунда Черити зяпна от недоумение, тогава забеляза подигравателния блясък в очите му и избухна в оглушителен смях. Скудър също се смееше, докато Харис се държеше сериозно с

удивително актьорско майсторство, дори придаде на изражението си известно възмущение.

— Въобще не разбирам какво смешно има — каза той. — Това са купища пари.

— Да ви имах грижите — каза Черити, поклащайки глава и отново отпи глътка от противното кафе. Размисли за момент да не би нещо с водата да не е наред. Но вероятно причината беше у нея. И тази сутрин се бе събудила с пулсиращо главоболие и отвратителен вкус в устата и по принцип не се чувстваше добре през целия ден. Вероятно през последните месеци бе претоварвала тялото си твърде много. Може би дори и една професионална героиня има нужда от време на време да си поеме дъх.

— Вие имате съвсем други грижи — каза Харис, когато тя отново се обърна към него.

Черити размени бърз поглед със Скудър, преди да отговори. Питаше се дали индианецът хопи бе разказал на Харис за техните подозрения.

— Може би грижи е пресилено казано — призна. — Аз... — Потърси за момент подходящи думи и тогава намери спасение в една почти смутена усмивка. — Просто всичко ни дойде прекалено много — каза тя. — И стана твърде бързо. Вероятно не можете да го разберете, Харис. Но просто ми е трудно изведнъж да погледна на джеърдите като на наши съюзници.

Харис кимна с глава. Взе една пешка, но не направи ход, а започна да си играе с нея.

— Защо пък да не го разбирам? — попита той.

— Защото едва преди няколко дни си излязъл от цистерната за дълбок сън — отговори Черити. — За вас всичко тук трябва да е ново и ужасяващо, както бе и за мен, когато се събудих.

Харис кимна.

— Адски се уплаших, когато видях за пръв път тези паяшки лица — каза той.

— Както и аз — отговори Черити. — И въпреки това има разлика. Вижте, Харис, от месеци се боря с тези същества. Скудър цял живот ги знае като свои врагове. Видях ги как убиват хора и изравняват със земята цели градове. Аз преследвах създания като Киас и бях преследвана от тях. Бях свидетел как пред очите ми убиха

приятелите ми. Знам, че е погрешно, а вероятно и глупаво. Но просто не мога да се променя. Нужно ми е време, за да проумея, че изведнъж трябва да ни бъдат приятели.

Харис престана да върти в пръстите си малката фигурка от слонова кост.

— Трябва да ни бъдат ли? — попита той.

— Са — поправи се Черити, повдигайки рамене. — Или поне наши съюзници.

— Вие не им имате доверие — констатира Харис.

Черити поклати буйно глава.

— Не е така — каза тя. — Знам, че може да им имам доверие. Джеърдите не лъжат. Те са смъртни врагове на мороните. А дори и вярвам, че държат на думата си и ще ни върнат нашия свят, щом успеят да ги разбият. Само... — Тя прекъсна, повдигна отново рамене и въздъхна. — Виждате ли? Просто не мога да го изразя с думи. Може би причината е в мен. Просто не се чувствам добре, откакто отново са тук.

— Може би и това е причината — предположи Харис и рязко постави фигурата на полето, от което я бе взел. — Макар и да не съм психолог, вярвам, че мога да си представя какво става с вас, капитан Леърд. Приблизително същото като с мен, когато за пръв път се изкачих нагоре с асансьора и видях... всичките тези създания, които бяха завзели бункера. Чувствам се подобно на вас — честно вярвам, че са на наша страна. Но не вярвам някога да станем приятели.

Изведнъж на Черити и дойде наум, че нещо разбира. Че може би един ден хората и джеърдите ще могат да живеят на света като равнопоставени партньори. Че може би ще се научат да се приемат взаимно като надарени с разум и с чувство за отговорност същества, че могат да станат бойни другари, нещо повече — дори съюзници. Но приятели — никога. Те просто са твърде различни. Черити изведнъж разбра, че джеърдите са нещо съвсем различно от това, за което всички са ги смятали досега. Тя дори не знаеше откъде идва това знание, но бе сигурна, без да се съмнява дори за секунда в това. Може би причината не бе у джеърдите или мороните. Може би същества, продукт на различни творения, родени под различни слънца и израснали в различни светове просто не можеха да съществуват съвместно.

Възможно бе да съществуват съвместно само на почетно разстояние и без единият да се приближава твърде много до другия.

Тази мисъл я хвърли в дълбоко объркване и чувствата ѝ трябва ясно да са се изписали на лицето ѝ, защото Харис изведнъж я погледна много загрижено, а Скудър попита:

— Какво ти става?

— Нищо — отговори Черити рязко. Опита се да се усмихне. — Тъкмо си помислих... за нещо. Но това не е важно.

Направи опит да прогони мисълта и рязко смени темата, като отново се обърна с въпросителен жест към Харис.

— Имате ли намерение да доиграете партията си?

— Как така?

— Преди малко говорих с нашите новобранци. — Тя нарочно подчерта думата така, че Скудър пак смръщи чело и я погледна объркано. — Киас, изглежда, е казал истината. Теоретически са толкова добре подготвени, колкото вас и мен. Но бих се чувствала по-добре да го видя на практика. — Тя погледна само Скудър, за да го покани да участва в начинанието ѝ. — Помолих Киас да ми даде на разположение един хеликоптер.

— За какво? — попита Скудър.

— Само за една малка разходка — отговори Черити. Тя направи успокоителен жест. — Не се тревожете — нямам намерение да ги изпратя в битка, та тогава да кажа на оцелелите къде са сбъркали. Просто искам да видя как се държат с кормилен лост в ръката.

— Смяташ ли, че идеята ти е добра? — попита Скудър. — Мисля — продължи той с леко подигравателен тон, — само в случай, че сте забравили, капитан Леърд — там навън бушува война.

— Не и в диаметър от десет мили от нас — отвърна Черити. — А по-далеч нямам намерение да летя. Най-сетне искам отново нещо да върша.

По реакцията на Скудър разбра, че този аргумент го е убедил. Той се поколеба още секунда, но после кимна.

— Всичко е наред — каза той. — Ще дойда с теб. — Той отново се обърна към шахматната дъска, взе офицера си в ръка и направи ход. — Ще ни разрешиш ли да си доиграем партията? — Обърнат към Харис, той добави с ухилване: — Мат в три хода, Джон.

Харис намръщи чело, вторачил безмълвно поглед в шахматното поле. Както се оказа, предсказанието на Скудър не се сбъдна съвсем. Направиха още пет хода, преди Харис да го матира.

10.

С дясната си ръка Хартман даде знак на Нет да остане назад. С другата си ръка освободи предпазителя на пушката си и същевременно включи прицелната автоматика, докато пропълзяваше напред на колене и лакти. Сърцето му биеше силно, но много спокойно, а ръцете му бяха престанали да треперят — всъщност за пръв път, откакто се бяха събудили в мрака на трансмитерната зала и бяха започнали с разузнаването на този зловещ свят. Хартман познаваше това страшно спокойствие. То го обземаше винаги, когато се намираше в опасна ситуация. На по-малко от пет метра от него стоеше мравка с гръб към него. В безкрайните минути, през които Нет, Кайл и Хартман я бяха наблюдавали, тя не се помръдна нито веднъж. Хартман се молеше да не го прави и през следващите десет или петнайсет секунди. Толкова му бяха нужни, за да преодолее откритото пространство и да изчезне зад прикритието на машинния блок от другата страна на коридора.

Мравката бе първият морон, когото съзираха, откакто бяха напуснали халето и асансьорната шахта. Но тя бе и единствената, която видяха. В гигантското хале, към което водеше коридорът, трябва да имаше стотици насекоми. Цвърченето и свирукането на почти ултразвуковите им гласове изпълваше въздуха и Хартман бе усетил още от другата страна на вратата онази характерна, остра миризма, която имаха мороните. Първо поиска да се върне. Но накъде да вървят? Коридорът, по който бяха дошли, водеше към това огромно, построено на две нива скално хале и нямаше нито разклонения, нито врата. А никой от тях нямаше вече сили да се домъкне обратно по целия път и да се спусне долу по теленото въже.

Халето бе изградено на две нива с различна височина. Повечето мравки явно се намираха в долното, по-голямото ниво. Бяха видели само този морон, който очевидно бе останал като пазач, защото в две от четирите си ръце държеше лъчева пушка. Но или не бе негова задача да охранява коридора, през който бяха дошли, или дори и на тези твари не им бе съвсем чуждо любопитството, защото вместо да

държи под око вратата, той се бе обърнал и с очевиден интерес наблюдаваше онова, което става в халето под него.

И Хартман като мравката пазач го интересуваше какво става долу и бе решил да рискува и да се приближи до нивото, за да хвърли един поглед натам.

Бе изминал две трети от пътя, когато мравката внезапно се раздвижи. Хартман замръзна. Неволно пръстът му се приближи до спусъка на пушката. Горещо се надяваше Нет да не е по-нервна, защото седеше зад него в сянката на вратата и бе се прицелила в морона, за да го разстреля, ако открие Хартман.

Но имаха късмет. Моронът отново замръзна на мястото си и с това спаси живота не само на самия себе си, но вероятно и на Хартман и на другите двама.

Хартман си пое дъх, продължи да пълзи и се надигна предпазливо, когато стигна зад прикритието на металния блок. Изведнъж ръцете му се разтрепериха и сърцето му започна лудо да препуска. Но това продължи само няколко секунди, после Хартман отново се овладя. Вдишвайки, той се облегна на металната грамада — и внезапно се сепна.

Металът бе топъл. Вибрираше съвсем нежно и когато го докосна, имаше ужасното чувство, че долавя в главата си някакъв висок, напевен тон. Той автоматично протегна ръка, но не посмя да докосне повторно блока.

Когато продължи да пълзи, Хартман усещаше неприятно парене между плешките си — чувство, добре познато на всеки войник, който се промъква през противникова територия и знае, че зад гърба му има въоръжен враг. Не му помагаше много и мисълта, че вероятно Нет все още държи морона под прицела на лазерното си оръжие.

На Хартман му бяха нужни няколко минути, за да премине през лабиринта от машини и странни метални блокове и да стигне до края на нивото. Внимателно се примъкна напред по корем, хвърли още един предпазлив поглед надясно и наляво и после погледна надолу в дълбината.

Макар че бе подготвен за картината, за момент дъхът му секна. Под него се простираше 500-600-метрово хале, чийто под бе претъпкан с черни моронски машини с причудливи форми. Безброй мравки сновяха бързо натам-насам между тях, мъкнеха сандъци,

манипулираха с електрически ключове или вършеха други неща, чийто смисъл остана неизвестен за Хартман.

Най-голямото му внимание бе насочено към огромния блок от приплеснат, черен метал, който се издигаше в средата на халето — и на повече от трийсетметровия сребрист пръстен, който висеше в безтегловност над него!

„Втори звезден трансмитер!“ — помисли си ужасен. Това огромно подземно хале с неговите машини не бе нищо друго, освен перфектно копие на Черната крепост на Северния полюс, която бяха нападнали. Помисли си, че всичко е било напразно. Вратата към звездите в никакъв случай не бе затворена.

Едва тогава проумя, че и този трансмитер вече не работеше. Не бълваше син огън като огледалния си образ в Черната крепост, а и призрачното вълнение и хлъзгане във вътрешността му също бе угаснало. Поне в момента не представляваше нищо повече от огромен, безполезен пръстен от сребрист метал.

Непосредствено пред монолитния блок, над който се рееше трансмитерът, лежах останките на моронски планер. В първия момент Хартман повярва, че корабът е излязъл от трансмитера и е паднал повреден, но после разбра, че нещата бяха далеч по-зле. Не представляваше плосък диск, а бе странно деформиран, сякаш някой бе изрязал част от обвивката му и отново бе я съединил така сръчно, че не личеше мястото на шева.

Десетки мравки работеха по и в кораба. Той беше полегнал настрани, защото очевидно пилотът не е имал време да спусне опорите му за кацане. Големият шлюз на пода бе отворен и непрекъснат поток от морони влизаше в кораба или излизаше отново навън. Хартман видя, че много от тях носеха малки, сложни на вид инструменти. Някои имаха шлемове със закрепени къси антени — очевидно, за да могат да поддържат контакт помежду си или с някого от по-голямо разстояние. Както изглеждаше, не всички технически уреди от тази подземна база бяха излезли от строя.

Хартман бавно се отмести назад и, приведен, се запромъква към коридора. Нет бегло му махна с ръка и направи успокоителен жест, а Хартман пропълзя с разтуптяно сърце през откритото пространство на по-малко от пет метра от пазача мравка. Моронът и сега не се

помръдна. Очевидно онова, което ставаше в халето, го омайваше също така, както бе объркало и Хартман. Може би го и плашеше.

Последните метри Хартман измина на бегом. Нет поиска да го попита нещо, но той с рязък жест ѝ даде знак да пази тишина, посочи към коридора и продължи да бяга.

Те отново бяха занесли Кайл малко по-назад от посоката, по която бяха дошли, зад следващото отклонение на коридора, така че бе на място, където не можеше да бъде открит. Той отново се върна в съзнание и ги погледна въпросително. Тогава Нет първа наруши мълчанието.

— И така? — попита тя нетърпеливо. — Какво откри?

— Много неща — отговори Хартман. — Но няма да ти харесат. Халето гъмжи от мравки. — Той разтърси решително глава. — Нямаме никакъв шанс да минем оттам.

— Какво правят? — попита Кайл.

Хартман повдигна рамене, после с пестеливи думи разказа какво е открил. Той наблюдаваше внимателно Кайл, когато му разказваше за променения по необичаен начин летящ диск и бе сигурен, че забележа леко трепване у мегабоеца.

— Предполагам, че е пристигнал в същия момент, когато и ние — заключи той. — Съвсем кратък момент, преди трансмитерът окончателно да излезе от строя. Другояче не мога да си... — Той трескаво търсеше подходящите думи и не можеше напълно да прикрие ужаса си, когато продължи: — ... обясня тези промени.

Кайл отмина въпроса, който се криеше зад думите на Хартман.

— Втори трансмитер ли? — попита той.

— Няма страшно — каза Хартман. — Той не функционира. Поне в момента.

— Но не е излязъл вън от контрол като онзи на Земята, нали?

— Не — отговори Хартман и повдигна рамене. — Поне не вярвам да е така. Видяхте това нещо какво направи на Земята, когато започна да се върти. В халето не се откриват никакви повреди.

— Ако успеят отново да го пуснат в действие, тогава всичко е било напразно — каза Кайл.

— Тогава ще трябва да им попречим — каза Нет.

— Боя се, че няма да е съвсем просто — отговори Хартман. Той погледна сериозно пустинничката, но всичко онова, което прочете в

очите ѝ, бе израз на дълбока решителност.

— Може би няма да го преживеете — каза Кайл.

Нет кимна.

— Знам. Но същото важеше и за онова, което направихме на Земята, нали? — Гласът ѝ стана по-тих. — Ако наистина има втори звезден трансмитер и те го пуснат в действие, тогава не само Черити и Скудър са загинали напразно, но и всички други.

— Не съм казал, че са мъртви — каза Кайл.

— Не — отговори Нет, изпълнена с горчива подигравка. — Сигурно просто са подвили глави и са се вмъкнали в някаква дупка, когато тази проклета бомба избухна, нали? — Тя направи почти повелително движение с ръката си, когато Кайл се опита да ѝ опонира и продължи с по-остър тон: — Ние тъй или иначе няма да излезем оттук. Ако ни открият, тогава поне искам да им нанесем колкото мога по-големи щети.

Хартман я погледна обезпокоен. Изведнъж в гласа на Нет се появи нещо, което го накара да се вслуша с внимание и което не му хареса. Познаваше този тон. Често го бе долавял в гласовете на войниците, които бяха на път да загубят самообладание.

— Не приказвай глупости, Нет — каза той почти нежно. — Досега дори не са забелязали, че съществуваме.

— Но ще забележат — отговори Нет. — Нали? — Тя посочи мястото, откъдето бяха дошли. — Не можем да се върнем назад. Какво възнамеряваш да правиш? Да седим тук, докато умрем от глад или от жажда?

— Естествено не — отговори Хартман раздразнен. — Но аз се питам ти какво мислиш да правиш. Искаш да излезеш навън и да замеряш трансмитера с камъни ли?

— Все пак имаме оръжията си. — Нет удари предизвикателно с длан цевта на пушката си, но Хартман само се изсмя.

— Сигурно не мислиш сериозно, че с пушка можеш да разрушиш това нещо?

— Той има право, Нет — допълни Кайл. — Не можеш дори и леко да го повредиш.

— Но все нещо трябва да направим! — възрази Нет.

— Така и ще сторим — каза Хартман успокоително. — Но не веднага. И преди всичко не без да сме изготвили план. — Той се

поколеба за момент, после се обърна към мегабоеца.

— Тези трансмитери трябва да имат слабо място — каза той.

— Да — отговори Кайл лаконично. — Смятам, че бомба от два мегатона е достатъчна, за да повреди сериозно пръстена.

Хартман преглътна ядовития отговор, който бе на езика му. Даде с ръка знак на Нет да мълчи и с принудено спокойствие отново се обърна към мегабоеца.

— Трябва да има някаква възможност за обезвреждане на това нещо — каза той. Посочи Нет. — Тя има право. Ако успеят някак да го активират, тогава всичко е било напразно.

Кайл за известно време го гледа мълчаливо и с неясно изражение на лицето си, но въпреки това Хартман смяташе, че знае какво се разиграва зад челото на мегабоеца. Накрая Кайл кимна с глава.

— Може би наистина има възможност — каза той. — Слушайте...

11.

За пръв път от дни насам тя имаше чувството, че може да диша свободно. Не бе престояла повече от седемдесет и два часа в крепостта бункер и въпреки това ѝ се струваше, че за пръв път вижда отново дневната светлина след неколкомесечно затворничество.

Колкото и Черити да се наслаждаваше на това чувство, то малко я объркваше. Бункерната станция на Хартман бе едно от малкото места, в които се бе чувствала като у дома си, та то ѝ напомняше на всяка крачка за света, където бе родена и отраснала. Но през последните три дни се чувстваше странно чужда, като натрапник, комуто мястото не е там. Може би това се дължеше на близостта на джеърдите.

Стелткоптерът набра бавно височина и се насочи на север, когато Черити даде знак на пилота. Не можеше да различи лицето на младия мъж, защото бе скрито под едностранно огледалния визьор на неврошлема. Но въпреки това тя зорко го следеше с поглед. Стойката на тялото и ръцете му, които държаха здраво кормилния лост, издаваха напрежение, но липса на каквато и да било нервност или несигурност. Стелткоптерът летеше бавно и така спокойно, сякаш се движеше по шини, а и излитането не можеше да бъде по-безупречно. Беше повече от страшно. Само преди три дни този млад човек не е бил в състояние да кара автомобил. А сега владееше един от най-сложните и чувствителни летателни апарати, които хората някога са построили, правеше го така съвършено, сякаш цял живот не бе вършил нищо друго. Очевидно обучението под хипноза при джеърдите функционираше така перфектно, както бе твърдял Киас.

След приканящ поглед Черити смени със Скудър мястото си до пилота и приведена се върна в задната част на стелткоптера, където седяха Харис и трима други кадети и гледаха като омагьосани надолу. Под тях се плъзгаше променлива картина от гора и руини. Някои от малките градове и села, които мороните бяха превърнали в пепелища при нападението си преди половин век, бяха напълно обрасли с

трънаци и дървета. На природата не ѝ бе нужно много време отново да завладее отнетата ѝ територия.

Изгледът към покрития с буйна растителност пейзаж някак си успокояваше Черити. Съвсем внезапно разбра колко маловажни бяха всичките те. Дори мороните да бяха убили и последния човек на тази планета, животът щеше да продължава.

Изведнъж под стелткоптера изплува друг, напълно разрушен град. Повечето къщи бяха изгорени до основи и по начупения асфалт на уличната настилка блестяха мазни локви. Между напуснатите блокове не се показваше никаква зеленина. Градът трябва да е бил улучен от нуклеарна бойна глава, която е предизвикала особено силно радиоактивно заразяване. Може би ще минат още петдесет години, докато се възвърне животът.

С почти пресилено рязък жест Черити се отвърна от прозореца и се отпусна на една от тесните, нетапицирани пейки срещу Харис. Усмихна се и Харис ѝ отвърна на усмивката, но, изглежда, долови нейното объркване, защото погледът му остана сериозен. Въпреки това не ѝ зададе никакви въпроси, а само посочи с глава пилотската кабина.

— Е?

— Перфектно — каза Черити. Тя се насили да се усмихне. — Киас не е преувеличил. Момчето лети с това нещо, сякаш е родено с неврошлем.

Очите на Харис се присвиха.

— Защо не мога да се освободя от впечатлението, че това не ви харесва.

Черити го погледна изненадано.

— Толкова ясно ли се забелязва?

— Да — отговори Харис. — Усещам го от известно време.

В продължение на секунда Черити размисли как да окачестви този отговор, после повдигна рамене.

— Може би първо трябва да свикна с мисълта — отвърна тя. Нарочно не поглеждаше Харис, а измерваше с поглед лицата на тримата други кадети.

Тримата — двама млади мъже и едно момиче — бяха по-млади от нея, Скудър и Харис. Малки метални табелки на гърдите на камуфлажните им униформи на зелени петна, с които ги бе снабдил Стоун от почти неизчерпаемите складове на бункера крепост, издаваха

имената им: Леру, Делгар и Трибо. Тримата идваха от Париж, също като пилота им и двайсетина или трийсетина други доброволци, докарани от помощниците на Стоун през последните два дни. Черити бе разговаряла с всеки поотделно и естествено бе настояла да говори поне с някои от тях, преди да се подложат на хипнотичното обучение на джеърдите. Винаги бе чувала все същата история. С помощта на Гурк Стоун бе успял да спечели доверието на Свободната колония в Париж. Много млади мъже и жени се бяха записали като доброволци. Не на последно място заслуга за това имаше и Черити. Изглеждаше, че дори само споменаването на името ѝ бе достатъчно от тези полудеца да се направят решени на всичко бойци, които с радост биха пожертвали живота си, ако това се поиска от тях.

Черити не го разбираше. Естествено знаеше, че Стоун в едно нещо бе прав — хората винаги и през всички епохи са имали нужда от водач, фигура, на която да се възхищават и на която да даряват доверието си. Но онова, което Скудър и тя бяха постигнали досега, бе категорично недостатъчно, за да убеди тях самите да приемат тази роля против волята си. Престоят ѝ в Париж бе кратък и не особено успешен.

— Накъде летим? — промъкна се гласът на Харис в мислите ѝ. Черити вдигна рамене. — Просто исках да видя как се държат. — Тя стана. — Добре е, че ми напомнихте. Обещах на Стоун да не се приближаваме много до града.

— Как така?

Черити отново повдигна рамене и започна да се приближава до пилотската кабина.

— Попитайте джеърдите — каза тя.

Наведе се през ниската врата към пилотската кабина, размени въпросителен поглед със Скудър и погледна напред. Далеч на север бледата зеленина на горите на планината Айфел премина в сиво-черна, призрачна картина на разрушен град. Може би им трябваше още четвърт час, за да достигнат реката, а следователно и демаркационната линия, която не биваше да преминават. Но тя бе дала дума на Стоун да не се приближава до града. Бе ѝ трудно да даде това обещание. С този град, с катедралата и джеърдската царица я свързваха твърде много болезнени спомени.

Тя опря лениво подлакътницата си на облегалката на Скудър — и изненадано смръщи чело.

— Какво е това?

Скудър обърна поглед нагоре, за да й види лицето.

— Какво?

Черити посочи напред.

— Там между дърветата. Виждаш ли?

Скудър наведе седалката си напред и се вгледа в посоката, където бе показала Черити.

— Изглежда като... сняг — каза той изненадан.

— През август? — попита Черити, съмнявайки се. Даде знак на пилота. — Сменете курса. Искам да го видя.

Младият мъж не отговори, но стелткоптерът послушно зави и се спусна, за да се приближи до малкия горски гъсталак, към който го бе насочила Черити. След малко машината стигна до него и увисна във въздуха.

„Действително е сняг“, помисли си Черити слисана.

Блясъкът, който бе предизвикал вниманието ѝ, бе белотата на слана в тревата. Само тук и там се вдигнаха бели снежни вихри от клоните на дърветата или от земята, когато бясната струя на роторите издуха снега.

— Но как е възможно да е сняг? — учуди се Скудър.

Черити мълчеше. Видът на преспите от ситен като прах сняг засили у нея недоброто чувство. Никой не знаеше в действителност какво са правили мороните през последните петдесет години с климата или какво въздействие са оказали безбройните атомни бойни глави, взривени в земната атмосфера при пристигането на извънземните. Вероятно имаше и редица други, също така убедителни обяснения. И въпреки това... Този феномен не само я объркваше, плашеше я.

— Отбележете позицията в компютъра — заповяда тя на пилота. — Може би по-късно пак ще разгледаме мястото. — Тя му даде знак да продължи полета, но не изпусна от очи малката, грееща в матовобяло поляна, докато не се скри от погледа ѝ.

Летяха още три или четири минути плътно над върховете на дърветата в северна посока, без да се натъкнат на някакъв друг знак, че нещо с гората не е в ред, тогава Черити се обърна и направи крачка към вратата.

— Трибо? — попита тя. — Имате ли желание да поемете управлението?

Младата францужойка стана с безмълвно кимване, а Черити отново пристъпи към пилота.

— Потърсете място за кацане — каза тя.

Стелткоптерът продължаваше да намалява скоростта и се запуска надолу. На това място гората бе твърде гъста, а Черити нямаше достатъчно доверие в способностите на момчето, за да рискува приземяване между дърветата. Така че му показа с жест да продължи да лети, докато дърветата и ниската млада гора под тях отново отстъпят място на сиво-зелените петна от очертанията на разрушените улици.

Тя автоматично хвърли поглед към уредите на стелткоптера, преди да разреши на пилота окончателно да се приземи. Гайгеровият брояч не показваше опасна радиоактивност.

Стелткоптерът се приземи така плавно, че Черити не почувства никакво разтърсване, а пилотът се надигна от седалката си и смъкна шлема. Поиска да го даде на Трибо, но Черити поклати отрицателно глава.

— Изключете моторите — каза тя. — Мисля да се поогледаме малко.

Скудър я погледна изненадано, но си замълча. Присъстваше, когато Черити обеща на Стоун да не се приземява никъде, а само да направи няколко кръга с машината и тогава незабавно да се върне. А тя нямаше никакво основание да нарушава обещанието.

Напуснаха машината. Черити остави Леру да пази и първа скочи от стелткоптера. След като се убеди, че радиостанциите на всички са настроени на една и съща честота, отдалечи се на няколко крачки от приземилия се коптер и се спря. Воят на турбината постепенно отзвуча, но и след това не настана истинска тишина. Тя чуваше шумоленето на вятъра в близката гора и някакъв далечен, непрекъснат тътнеж и грохот като шум от далечна буря или мощен морски прибой. В действителност това бе ехото от сражението, което бушуваше на петдесет мили от тях.

Въпреки това за момент Черити бе обзета от чувството за отдавна липсващ мир, когато стоеше там и вдишваше студения, миришещ на листа и трева въздух. За първи път, откакто се бе върнала

на Земята, главоболието ѝ бе изчезнало и за първи път имаше чувството, че не е затворена.

След известно време ѝ стана ясно, че другите зад нея се бяха спрели и я гледаха очаквателно. Тя се озърна набързо и тогава почти наслуки посочи един порутен блок на около петдесет метра, четири пети от който бяха обрасли в бурени. Остатъците от попукана, жълта светлинна реклама отразяваха лъчите на залязващото слънце, а тук-там бе се запазило и по някое прозоречно стъкло.

— Тази сграда там — каза тя. — Да приемем, че е заета от мороните, които със сигурност знаят, че ще дойдем. Опитайте се да я атакувате.

Скудър я погледна с още по-голяма изненада, а и Харис смръщи неодобрително чело, но тримата кадети свалиха незабавно пушките си от рамо и започнаха да тичат към руината. Черити внимателно ги наблюдаваше. Не се подреждаха погрешно. Въпреки това само след миг Черити поклати глава и въздъхна разочарована. Стана точно както се бе опасявала — тримата може и да знаеха как да управляват стелткоптер или да карат танк, но нямаха никакъв боен опит.

— Какво означава това? — попита Скудър.

Черити не отговори, а направи с ръце фуния пред устата си и извика:

— Делгар, можете да се върнете!

Младият французин се спря напред крачката си, хвърли объркан поглед назад към нея, но се подчини, докато другите двама сръчно се приближаваха до руините.

— Капитане? — Делгар рапортува пресилено отривисто, когато спря пред нея.

— Спестете си това — каза Черити усмихвайки се. — Вие сте мъртъв. Поне за двайсет секунди останахте без прикритие.

— Но аз...

— Мороните имат модерни оръжия, не забравяйте това — продължи Черити. — Един храст не е особено надеждна защита срещу лазерна пушка.

Делгар имаше разочарован вид. Изглеждаше, че не споделя мнението на Черити, но не възрази, а само кимна стегнато.

— Ако това ви утешава, Делгар — продължи Черити, — другите двама не действаха по-умело. — Тя въздъхна. — Не го приемайте

толкова трагично, млади човече. Да знаеш как функционира оръжието, съвсем не означава, че си добър войник.

Лицето на Скудър помръкна още повече, но Черити не му даде възможност да каже нещо, а тръгна бавно, почти безметежно след двамата. Ако в сградата наистина се бяха укрили моронски войници, и те нямаше да останат дълго живи. Но реакцията по лицето на Делгар ѝ даде да разбере, че може би бе постъпила с него доста сурово. Въпреки въодушевлението и всичките налети като с фуния знания, тримата не бяха нищо повече от новобранци, взели първия си урок.

Докато двамата млади французи продължаваха да си играят на война, Черити тръгна към една сграда от другата страна на улицата. Бе изгоряла и обрасла в бурени и храсталаци, но лицевата част бе останала почти неповредена. Огънати букви над разпадналата се на парчета стъклена врата подсказваха, че тук някога е бил филиал на банка.

Тя се спря, размисли за момент и изведнъж тихо се изсмя. С бързо движение се обърна и махна с ръка на Скудър.

— Наблюдавай ги за момент — извика тя. — Веднага се връщам.

Влезе в банката, прекоси опустошената зала с гишетата и от пръв път намери онова, което търсеше. В гола стая без прозорци, всичкото обзавеждане на която се състоеше от маса и пластмасов стол, се издигаше масивна каса. Черити свали пушката си от рамо, нагласи лазера на най-голяма мощност и даде два насочени изстрела. Бравата се нагорещи до червено и се превърна в разтопен метал. Черити използва цевта на пушката, за да отвори вратата като с лост, без да опърли пръстите си от нагорещената стомана.

Видът на наредените едни върху други банкноти, ценни книжа и документи в сейфа я наскърби дълбоко и неочаквано. Не преди Бог знае колко време съдържанието на този малък трезор би ѝ гарантирал безгрижен живот до края на дните ѝ. Онова, което лежеше пред нея, някога бе владяло света. За него хората бяха умирали или убивали, бяха предавали приятелите си и семействата си или ги бяха изоставяли, бяха съсипвали чужд и свой живот. А сега това не бе нищо повече от куп хартия.

Тя разбра, че бе на път да изпадне в меланхолия, прогони мисълта и грабна вързоп банкноти. Внимателно преброи не по-малко от половин милион евро и напусна помещението.

Скудър я гледаше слисано, когато отново излезе на улицата, докато на челото на Харис се появи отвесна, въпросителна бръчка. Той учудено се взря във вързопа банкноти, който Черити носеше в двете си ръце.

Изненадата му още повече се увеличи, когато Черити ги тикна в ръцете му.

— Какво...?

— Това е половин милион — каза Черити весело.

Харис се вторачи в банкнотите и от объркване не можа дори да попита нещо.

— Неиздължената ви заплата — обясни Черити. — Помолихте ме да говоря за това със Стоун.

Долната челюст на Харис увисна от изумление, докато Скудър погледна за момент като втрещен и започна гръмогласно да се смее. След миг и Харис се засмя, приклепна и внимателно положи банкнотите на земята пред себе си. Предпазливо извади една от тях изпод бандерола, нави я на тънка ивица и с опипване извади от горния си джоб една цигара. С почти церемониално движение щракна запалката си, запали стотачката, а от пламъка ѝ — цигарата си.

— Винаги съм си го пожелавал — каза той.

— За нещо повече не може и да послужи — засмя се Скудър. — Което показва, че всяко нещо има и своята добра страна. Мравките ни отучиха поне от тази лудост.

Радиостанцията на Черити се обади с писукане. Тя включи уреда и задържа микрофона гривна пред устата си.

— Да?

— Тук Леру — обади се младият французин, който бе останал в коптера. — Обаждане от базата, капитане. Командир Стоун иска да говори с вас.

— Тъй ли, нима? — промърмори Черити. Но на глас каза: — Добре. Идвам.

Върнаха се към коптера и Черити седна на пилотското място, преди да включи видеорадиото към командното табло. Лицето на Стоун се появи на малкия екран и за съвсем кратък момент тя имаше чувството, че забелязва по чертите му изражение на уплаха. Но когато говореше, гласът му звучеше спокойно и високомерно както винаги.

— Капитан Леърд! Къде бяхте?

— Поразтъпках си краката — отговори Черити с усмивка. — Имате ли нещо против?

— Вие сте се приземили?

— Да — каза Черити. Тя продължаваше да се усмихва, но се постара да придаде на усмивката си предизвикателност, макар че сама си признаваше колко глупаво е поведението ѝ.

— Добре — каза Стоун. — Останете там, където сте. И ми съобщете точното си местонахождение.

Усмивката на Черити угасна, сякаш бе изключена.

— Защо? — попита тя разтревожена.

— Промъкнаха се известен брой планери — обясни Стоун. Направи нервно движение с ръка. — Няма причини за безпокойство. Ще ги спипаме. Но по-добре е да останете на земята, докато нашите кораби ги свалят.

— Планери ли? — повтори Черити объркана. — Но как така?

— Откъде да знам — пое си тежко въздух Стоун. — Направете каквото казах. Ще се обадя щом опасността отмине.

Изключи, преди Черити да успее да го попита още нещо и за секунда тя погледна угасналия екран едновременно с гняв и уплаха.

Представата, че мороните идваха насам, бе напълно абсурдна. Всички бяха видели, че дори и беглото докосване на един джеърд бе достатъчно мравките да се превърнат в част от колективния интелект. Всеки войник, когото шайтът изпращаше насам, бе потенциален боец на страната на противника му.

— Какво ще правим? — попита Скудър, който бе пристъпил зад нея и бе чул краткия разговор.

— Ще останем тук и ще се скатаваме — отговори Черити след кратък размисъл.

Скудър, изглежда, бе очаквал друг отговор.

— Не намираш ли, че изглеждаше твърде нервен? — попита той.

Черити се обърна към него.

— И на теб ли ти направи такова впечатление?

— Нещо не е наред — забеляза Скудър замислено. — Ще го попитам веднага щом се върнем.

Черити стана, отиде назад в кабината на стелткоптера и осведоми Харис и другите трима какво се бе случило.

— Не мисля, че имаме основание за безпокойство — заключи тя. — Въпреки това е по-добре да постъпим сякаш е сериозно. — Тя направи повелителен жест и посочи Жан, момчето, което ги бе докарало насам. — Затегнете коланите. А вие поемате щурвала.

— Няма ли вие самата да го управлявате? — попита Харис изненадан.

— Изобщо няма да летим — отговори Черити. — Да оставим настрана факта, че въобще не мога да управлявам такова нещо. — Веднъж се бе опитала и този пръв и единствен опит едва не завърши с катастрофа.

Докато Скудър остана в кабината и затегна колана си като Харис и другите, Черити се върна в пилотската кабина, спусна се на седалката на помощник-пилота и огледа небето. Знаеше колко невероятно бе успели да се промъкнат планери да дойдат тъкмо тук. Навярно нямаше дори и да наближат града, преди управляемите с компютри лазерни оръдия на крепостта „Айфел“ да ги засекаат и свалят.

Жан поиска да протегне ръка към командния пулт, но Черити го задържа с бързо движение.

— Оставете — каза тя.

— Само исках...

— ... да включиш радара, за да засекаат радарния лъч и по него да пратят ракета — прекъсна го Черити.

Очите на Жан се разшириха.

— Нима е възможно?

Черити бе принудена да се усмихне против волята си.

— Такова нещо бе възможно още тогава при нас — каза тя. — Виждам, че джеърдите не са ви научили на всичко.

Тя се наведе напред и продължаваше да претърсва небето на юг с очи.

Ярко просветване събуди вниманието ѝ. Към първата сребриста светкавица се присъедини втора и трета, а след малко Черити видя цяла флота от дискообразни кораби, които бясно се приближаваха към тях ниско над гората. Бяха две флоти. Първата група се състоеше от пет или шест кораба, преследвани от три пъти по-голямо ято. В ярката светлина на залязващото слънце почти не можеше да се забележи святкането на лазерните оръдия, но от гората под планерите

непрекъснато се издигаха пламъци и от време на време някой от корабите залиташе, когато бе улучен.

Планерите се приближаваха с бясна скорост, прелетяха на не повече от два-три километра. И внезапно два от тях се откъснаха от формацията и с остър вираж се върнаха назад. Директно към техния коптер.

Черити бе така слисана, че може би реакцията ѝ щеше да се забави, ако пилотът не бе видял опасността в същия момент. Със светкавично движение надяна неврошлема, с лявата си ръка хвана кормилния лост и чукна силно с дясната си ръка червения клавиш на аварийната автоматика. Над главите им турбините завиха и в същия миг под корпуса на стелткоптера се задействаха няколко малки, но много ефективни изхвърчащи ракети, които катапултираха машината нагоре, така че се намери над върховете на дърветата, още преди лопатките на ротора да започнат да се въртят.

Черити се вкопчи отчаяно за седалката. Стелткоптерът се люшна, наклони се настрани и за момент заплаши отново да падне на земята.

Тя знаеше колко опасно е едно такова аварийно излитане. Вероятността роторите да не наберат достатъчния брой обороти, за да задържат машината във въздуха, преди да отслабне тягата на ракетите, бе твърде голяма.

Реакцията на Жан спаси живота на всички, защото докато машината се наклони неповратливо настрана, мястото, на което бе стояла преди секунда, бе пронизано от цял сноп невидими лазерни лъчи, които превърнаха земята долу във вряща лава.

Стелткоптерът влезе в свредел. Роторните лопатки насякоха на парчета върха на едно дърво, откъснати листа и клони плющяха по стъклената пилотска кабина и за съвсем кратък, ужасен момент машината се наклони на другата страна и още веднъж се приближи до земята с виещи турбини. Дървото под тях се превърна в огнен стълб, когато мороните отново насочиха огъня с лазерните си оръжия и изведнъж кабината се озари от ужасна бяла светлина.

Черити с вик закри очи с ръцете си. Лицето ѝ гореше и въздухът изведнъж се бе така нагорещил, че едва можеше да диша. Въпреки това ѝ бе ясно, че са имали късмет. Лъчът само бе се плъзнал по машината.

Минаха секунди, преди да може изобщо нещо да види. Със стон свали ръцете си и забеляза, че междувременно стелткоптерът се намираще на повече от петдесет или шейсет метра над гората и летеше по умопомрачителен зигзаг, за да избегне огъня на двата планера. Въпреки това кабината непрекъснато вибрираше под ударите на почти невидимите лъчи. Рано или късно някоя от мълниите щеше да улучи роторите.

Огромно, сребристо нещо профуча покрай тях и стелткоптерът отхвъркна на десет метра и продължи лудешкия си курс, когато планерът обърна почти на място и насочи лазерните си оръдия към тях. В момента вторият нападател не се виждаше, но на Черити не ѝ убягна бурята, която бушуваше зад тях. Вероятно им бяха дошли на помощ няколко джеърдски кораба.

И въпреки това за тях нямаше спасение, разбра изведнъж Черити. Жан управляваше машината с невероятна сръчност, но нямаше шанс срещу превъзходящото ги въоръжение и скорост на моронския планер.

— Обърнете! — изкрещя Черити.

Пилотът обърна объркано глава и за половин секунда Черити видя изкривеното отражение на пребледнялото си от ужас лице в прозорчето на шлема му.

— Обръщай! — изкрещя още веднъж. — Атакувайте! Това е единственият ни шанс!

Сякаш за да потвърди думите ѝ, в този момент коптерът се разтърси и пропадна с няколко метра надолу, преди Жан отново да го овладее. Изведнъж въздухът замириса на изгоряло и на пулта пред тях започна да мига червена лампа.

Моронският планер отново профуча покрай тях и след остър вираж се върна, но този път пилотът не се опита да прави маневра, за да бяга, а обърна стелткоптера почти на място — и се понесе директно към летящия диск!

Маневрата, изглежда, напълно обърка пилота на моронския кораб, защото макар и в този момент да имаше шанс, отказа се да стреля с лазерните си оръдия и да унищожи коптера. За половин секунда двете неравностойни машини се приближаваха с шеметна скорост и тогава Жан накара машината да се спусне наляво.

Но този път реакцията му закъсня. Червена, страхотно ослепителна светлина озари пилотската кабина. Температурата стана непоносима. Нещо експлодира и в задната част на машината се чува уплашени, пронизителни писъци. Воят на турбините започна изведнъж да прекъсва, а конзолата с уредите се зачерви и заизскачаха искри, сякаш целият пулт бе обхванат в пламъци.

Докато машината падаше по витлообразна линия, Черити наблюдаваше нападателя. Планерът висеше сто метра над тях, но, изглежда, и той бе повреден. Очевидно Жан бе стрелял с бордните оръжия в същия момент, както и пилотът на моронския кораб. От една гигантска дупка в долната част на сребристия диск излизаше дим и корабът вече не летеше равномерно, а се клатушкаше от една страна на друга.

— Дръжете се здраво! — извика Жан. — Принудително кацане!

Сякаш гората подскочи към тях. Черити едва успя с отчаяни усилия да се вкопчи в страничните облегалки, преди машината да прекърши върховете на дърветата. Страхотен удар разтърси стелткоптера. Пилотската кабина пред тях стана на парчета и тогава машината се заби с такава сила в земята, че Черити почти загуби съзнание, когато осигурителният колан я дръпна.

Няколко секунди отчаяно се бореше да не изпадне в безсъзнание. Пред очите ѝ се стелеше черна мъгла, устата ѝ се изпълни с горчивия вкус на кръвта. Замаяна, затърси закопчалката на осигурителния си колан, освободи го и тежко се стовари върху командното табло.

Сиянието на червени пламъци озари пилотската кабина. Отнякъде нахлуваше лютив дим и правеше дишането почти невъзможно. На Черити ѝ бяха нужни три опита, за да се изправи на крака.

В седалката до нея пилотът висеше неподвижно на осигурителните си колани. Черити се наведе загрижено над него, разтърси рамото му и извика името му, но той не реагира. Когато поиска да протегне ръка към шлема му, за да го снее, видя кръв, която се стичаше на широки струйки под огледалния визьор. За секунда се вцепени, протегна ръка и попипа пулса му.

Нямаше пулс. Беше мъртъв.

Черити се измъкна от пилотската кабина с всичката бързина, на която бе способна, и отиде в задната част на стелткоптера. Насмалко да

я събори Харис, който бе направил грешката да освободи осигурителния си колан, без да се залови здраво за нещо. И неговото лице бе цялото в кръв, но ругаеше толкова силно и без всякакви задръжки и Черити разбра, че не е ранен сериозно.

Както изглеждаше, и другите бяха имали късмет — Скудър се бореше с ругатни със закопчалката на осигурителния си колан, която очевидно не функционираше както трябва, докато Леру, Делгар и Трибо вече се бяха освободили и с почти комични движения се опитваха да стигнат до вратата, която изведнъж бе увиснала на метър и половина над тях.

— Излизайте! — изкрещя Черити без нужда. — След секунди ще бъдат тук!

Докато тримата кадети трескаво пълзяха към вратата, Черити и Харис се мъчеха с обединени усилия да откопчат колана на Скудър. Закопчалката се бе заклецила. Накрая Харис извади набързо ножа си и преряза колана плътно до дясното рамо на Скудър.

Успяха да избягат едва в последния момент. От небето падна кървавочервен огън и превърна коптера в нагорещен куп скраб, когато Скудър последен изскочи от вратата с мощен скок. Блъсна се несръчно и с болезнен вик падна назад. Дебел колкото ръка лазерен лъч прониза въздуха в негова посока, пропусна го и подпали едно дърво. Черити се извърна на средата на крачката си, върна се бегом към Скудър и се опита да го вдигне, но вместо да го понесе със себе си, падна на колене и се вкамени. Чудовищна сянка се плъзна над просеката, която падащият коптер бе прокарал в гората. Тя чуваше ниското, заплашително бръмчене на мотора на планера и внезапно небето над тях вече не бе синьо, а сребристо.

Моронският планер увисна неподвижно на десет метра над гората. От дупката в долната му част все още излизаше гъст, черен пушек, но летателният апарат не бе повреден толкова, колкото се бе надявала. За секунди огромният дискообразен апарат увисна над тях, после започна да се спуска все по-надолу и същевременно да се върти. Черити наблюдаваше с широко отворени от ужас очи как цевта на едно от големите лазерни оръдия бе насочена непосредствено към нея и Скудър. Изглеждаше, че времето е спряло. Знаеше, че всичко е свършено. И чудо не би ги спасило. От това разстояние моронът не би могъл да не улучи.

Учудващо, но не изпита никакъв страх. В последната секунда, която вероятно още ѝ оставаше, протегна ръка и хвана тази на Скудър, и той отвърна на жеста ѝ. И в неговите очи нямаше никакъв страх, само дълбок, неутолим гняв.

Черити искаше нещо да му извика, че го обича, но вече нямаше време. Невъобразимо ярка, гореща светлина я обгърна, ослепи я и опърли гърлото ѝ, когато се опита да си поеме дъх.

Гората потрепери от чудовищен трясък. Нещо улучи рамото на Черити и остави димяща следа по якето ѝ, а хватката на Скудър изведнъж стана толкова силна, че я заболя. Как така бе още жива?

Погледна през сълзящите си очи. Планерът се обърна настрани и с вой се сгромоляса до тях. Ярката светлина, която ги бе заслепила, бе рефлектирала енергия от цял лазерен залп, който бе попаднал отстрани на машината.

Черити инстинктивно се сви, когато над тях премина глухият грохот, с който корабът се блъсна в гората. Тогава се хвърли на земята и закри главата си с ръце, но не последва очакваният огнен вихър. Планерът бе паднал, без да експлодира.

С мъка се преобърна на гръб, с опакото на ръката си избърса сълзите от очите си и огледа небето. Два-три дискообразни кораба се бяха появили над тях. Недалеч в гората се извиваше огромен стълб от дим и през листата проникваше проблясващото отражение на огън. Два от трите кораба, на които дължаха спасението си в последната секунда, се приближаваха бавно към мястото, където бе паднал стелткоптерът, докато третият се рееше над тях. Черити вдигна ръка и я размаха, за да покаже, че са още живи, после с мъка се изправи и се огледа за останалите. Скудър беше клекнал до нея, Харис и Леру бяха също вече на крака. На няколко метра от тях Делгар се гърчеше на земята, докато Трибо лежеше неподвижно зад един тлеещ храст. Черити отиде до младата францужойка. Още преди да стигне до нея, видя, че вече не може да ѝ се помогне. Парче от експлодирания коптер се бе забило като копие между плешките ѝ. Изтръпнала, Черити се обърна, върна се при Делгар и клекна до него. Кадетът натискаше дясната си ръка към тялото си и стенеше от болка. Нагорещено парче метал бе разкъсало ръката му от лакътя до китката.

Черити протегна колебливо ръка, докосна рамото му и Делгар я погледна. Лицето му бе обляно в пот и мъртвешки бледо. Сълзи се

стичаха по бузите му и за пръв път, откакто Черити се бе запознала с него, ѝ стана ясно колко млад беше още. Униформите, въодушевлението на кадетите и независимостта, с която можеха да си служат с оръжията и техническото оборудване в базата, я бяха заблудили от какво се състоеше армията, която ѝ бе обещал Стоун. Това бяха деца, нищо друго, освен деца.

Обзе я страшен гняв. Гняв към мороните, Стоун и Киас, но и към самата нея, че наистина бе се съгласила да се впусне в това безумие.

— Не се безпокой — каза тя. — Ще ви оправим, момче.

Делгар я гледаше втрещен с ококорените си от болка и страх очи и тя знаеше, че не е разбрал думите ѝ.

Стана с ядно движение, махна с ръка на Леру да дойде при нея и посочи Делгар.

— Погрижете се за него — заповяда тя. После свали пушката от рамото си, освободи предпазителя и се затича в посоката, където се виждаше огненото зарево на падналия планер.

12.

Хартман бавно се запромъква напред. Нервите му бяха напрегнати до скъсване. Долавяше дори и най-малкия шум, всяко незначително разтърсване на пода в негова близост. О, небеса, той бе почти уверен, че може да помирише мравките. Какво, за Бога, бе направил Кайл с него?

Всъщност Хартман не искаше да знае отговора на този въпрос. Мегабоецът бе докоснал определено място на гръбначния му стълб, което за момент предизвика направо непоносими болки. След това го заля чувство за сила и енергия, каквито преди това не бе изпитвал никога в живота си. Сякаш за пръв път бе истински буден. Но Кайл го бе предупредил — избликът на мощни сили ще бъде последван от също такъв рязък срив. Хартман не разполагаше с много време — половин час, може би и по-малко. Дотогава трябваше да постигне целта си.

Половината от времето бе изтекло, но Хартман прецени, че може да успее. Пред него лежаха останките от този чудовищно деформиран планер. Хартман предполагаше, че в сегашното си състояние може да вземе разстоянието за по-малко от двайсет секунди и да изчезне във вътрешността на кораба.

Теоретически.

На практика тези пет или шест крачки трябваше да се направят на напълно открито място. Смяташе, че е изцяло във възможностите му да стигне до кораба и да изчезне в шлюза му, преди още на нито една от мравките да й хрумне да стреля по него, но за съжаление това нямаше да му е от полза. Важно беше да стигне незабелязано на борда на кораба.

Хартман се удиви колко спокойно можеше да мисли за собствената си смърт. Няколко пъти си бе представял такива опасни ситуации и се бе надявал, че ще е в състояние да се справи с тях спокойно и невъзмутимо. Мисълта, че ако успее, след няколко минути

може да бъде мъртъв, изобщо не го вълнуваше. Мислеше си, че вероятно Кайл е направил нещо, за да го лиши от страха му.

Стигна до края на тясната пътека, която минаваше между циклопските машинни блокове и водеше към звездния трансмитер, и предпазливо се изправи. Погледът му опипваше свободното пространство пред него. Преброи десетина мравки. Трябваше да изчака. Погледна нервно часовника си. Бяха се уговорили за двацет минути, а осемнайсет бяха вече минали. Без свръхчовешката острота на сетивата си и чудовищната бързина на реакциите си Хартман не би успял да стигне дори дотук.

Отново погледна часовника си. Още една минута. Трийсет секунди, двацет, десет...

Хартман се напрегна, когато секундарната стрелка се приближи до дванайсет. Сега!

Не се случи нищо. Мороните пред него продължаваха да се движат с равномерността на машини и до съзнанието на Хартман за пръв път достигна мисълта, че вероятно планът им няма да заработи, защото тези твари просто продължаваха да вършат възложената им работа, дори и светът около тях да загива. Какво би станало, ако...

Ярка светкавица разкъса полумрака на халето и след секунда трясъкът на експлозията разлюля пода. Последваха втора и трета лазерна светкавица и изведнъж въздухът се изпълни с писъците и цвърченето на мороните. Сред фигурите пред Хартман настъпи трескаво раздвижване. Те захвърляха товарите си, обръщаха се и изведнъж се оказваха с оръжие в ръцете си, когато покрай Хартман се втурнаха в посоката, където попадаха и продължаваха да попадат изстрелите.

Отново два-три лазерни лъча просветнаха бързо един след друг и изведнъж се чу ужасен трясък и вълна оранжевочервена светлина заля халето. Очевидно Нет бе причинила експлозията на една от машините.

Хартман примига, за по-сигурно изчака още две секунди в прикритието си и тогава се втурна.

Всъщност беше му нужна една секунда, за да стигне до развалините на кораба и чудото, на което се бяха надявали, стана — той нито бе открит, нито нападнат, но с протегнати напред ръце се хвърли в отворения шлюз на кораба. С елегантно превъртане се

изправи отново на крака и с мощен ножичен скок се метна във вътрешността на кораба.

Направо в широко разтворените обятия на една мравка.

Хартман не знаеше кой е по-изненадан — моронът или той.

Мравката отскочи стресната назад с пронизително писукане и се опита същевременно да го удари, но Хартман с пъргаво движение избегна удара на трите ѝ ръце и заби цевта на лазера си в корема на гигантското насекомо. Мравката се олюля и безпомощно се блъсна в стената. Опита веднага да се изправи, но Хартман отново бе побързият. Той сграбчи морона, вдигна го високо и за втори път го тръшна в металния коридор.

Яростното писукане на създанието премина в болезнено съскане, което след секунда престана, когато Хартман обърна пушката си и го удари с приклада. С потрепващи крайници моронът рухна и остана да лежи. Хартман не вярваше, че мравката е мъртва, но бе замаяна и ѝ бяха нужни няколко минути, докато се изправи на крака.

Хартман чуваше как навън халето се разтърсва от бързата поредица на следващите мощни експлозии, когато Кайл и Нет концентрираха огъня на лазерите си върху машините, за да причинят по възможност повече повреди и така да отклонят вниманието от него и му осигурят решаващите секунди. Хартман се понесе по късия коридор, със скок се метна в отворената врата на централата и стреля наслуки. Лазерният му лъч попадна в командното табло и го превърна в искряща купчина, уби една от трите мравки, които бяха в централата, и нарани друга толкова тежко, че нямаше нужда вече да се безпокои от нея.

Третата се нахвърли към него, но направи грешка, като го прецени по онова, което бе преди по-малко от половин час — раним слаб човек.

Хартман се олюля назад от удара с нокти, който зле нарани дясната му ръка. Но причината за залитането му бе само яростта на удара. Не чувстваше нито болка, нито слабост.

За сметка на това ударът с приклада, който нанесе на морона, бе още по-силен.

Изправи се с пъхтене и се огледа. Командното табло гореше, а и стената зад него тлееше с тъмна, проблясваща червенина, от която, за учудване, не се излъчваше никаква горещина. С изключение на

тримата морони, с които бе се справил, бе сам. Бързо се обърна, затвори бронираната врата и с изстрел на лазерната си пушка унищожи заключващия механизъм. Тогава коленичи до горящия команден пулт.

Намери почти веднага онова, което търсеше. Сервизният капак бе така перфектно нагласен към пода, че при нормални условия би го пропуснал, но Кайл му бе казал точно какво трябва да търси. Пръстите му опипаха гладкия метал, намериха едно по-грапаво място и го натиснаха.

Чу се метално щракване и част от пода под Хартман безшумно се отмести настрана. Под него се виждаше правоъгълна шахта, на чиято стена бе подпряна странна стълба.

Хартман не си направи труда да я използва. При слабата гравитация не му бе и необходимо. С бърз поглед се убеди, че двамата ранени морони не са в състояние да го последват, после без колебание скочи в шахтата.

Той се озова в кръгло, натъпкано догоре с машини, компютри и кабели помещение, което бе толкова ниско, че трябваше отново да се придвижва на колене и лакти, за да стигне до целта си — нисък, кръгъл капак в стената с изключително масивен вид.

Зад стената биеше атомното сърце на планера, миниатюрен фузионен реактор, в който царяха температури като във вътрешността на слънце.

И изведнъж Хартман усети страх. Ръцете му започнаха да треперят, а сърцето му внезапно заби така силно, че му причиняваше болка. Въпреки това протегна пръсти към бронираната врата и докосна сложната електронна ключалка.

Това бе последният му шанс. Ако отвори този брониран капак и направи онова, което Кайл му бе обяснил, след миг ще бъде мъртъв — той и Нет, и Кайл, и всяко живо същество в диаметър от две мили. Кайл не би могъл да му каже доколко опустошително може да бъде въздействието на намиращия се в тази подземна база фузионен реактор, в който ядрената реакция е излязла извън контрол. Може би ще се събори само това хале, а може би ще бъде унищожена цялата станция, ако предизвикат верижна реакция.

Но изведнъж на Хартман вече не му се щеше да умира. Знаеше, че смъртта му бе единствената възможност да се унищожи вторият трансмитер, преди мороните да успеят да го пуснат в действие, но тази

цена му се стори твърде висока. Прекалено висока. Той решително завъртя масивното метално колело. Вратата се вдигна толкова беззвучно и бързо, сякаш беше лишена от тегло и Хартман примига в ослепително бялата, строга светлина на контролираната атомна експлозия, която протичаше отдолу. Знаеше, че само част от ярката като слънце светлина действително прониква навън, защото нуклеарното сърце на планера бе екранирано не само със стомана. Никой от познатите метали не би издържал дълго на адските температури при ядрената реакция. Онова, което видя, също не беше самият реактор, а светещите енергийни полета, които усмиряваха ядрената реакция.

Подвоуми се отново. Всичко у него крещеше да не го прави. Не искаше да умира, а преди всичко не искаше Нет да умре.

Но вероятно вече беше мъртва. Шансът ѝ да остане жива след атаката с цел отвличане на вниманието, която бяха започнали Кайл и тя, бе почти толкова голям, колкото и възможността на Хартман да остане жив след експлозията на реактора.

Вдигна оръжието си. Очите го боляха нетърпимо, но той се принуди да гледа непосредствено към адските бели пламъци. Бе напълно безсмислено да стреля неадресирано в енергийното поле, но Кайл му бе казал в какво да се цели.

Пръстите на Хартман се приближиха до спусъка, изчакаха още един момент върху него — и го натиснаха.

Нужни ѝ бяха повече от десет минути, за да измине стоте метра до останките на сваления планер, защото гората бе толкова гъста, че Черити понякога едва се помръдваше от мястото си. На два пъти трябваше да използва лазера си, за да си прокара път през израсналия безпрепятствено в продължение на петдесет години гъсталак.

Естествено, че закъсня. Планерът бе паднал настрани и се бе разпукал. До него бе кацнал един от двата други дисковидни кораби. Развалината гореше с буен пламък и откъм страната на Черити огънят бе обхванал вече и гората. Гъст дим ѝ пречеше да вижда, а почти непоносимата смрад на нажежен метал и горяща пластмаса я накара да се закашля. Мястото на катастрофата гъмжеше от джеърди, които бяха

слезли от приземилия се планер и претърсваха развалината за оцелели, за да ги превърнат в част от своята общност.

Черити също търсеше оцелели. Но по друга причина.

Знаеше колко нелогично и погрешно постъпва, но това в момента ѝ бе съвсем безразлично. Искаше да спипа една от тези гадини, която да плати за онова, което бе сторено на Трибо, Жан и на другите.

— Не трябва да правите това — каза глас зад нея.

Тя се обърна и съгледа Харис. Както Скудър, и той я бе последвал, разбира се, без да се опитва да я спира. Вероятно двамата бяха се досетили какво ставаше с нея.

— Не трябва ли? — попита Черити хладно.

Харис не отговори веднага, а я погледна почти съчувствено, но може би тъкмо мълчанието му ѝ даде да разбере колко глупаво постъпва.

— Ако искате да си платят за това, тогава закарайте другите двама обратно в базата — каза Харис. — И помогнете на Стоун да изгони тези чудовища там, откъдето са дошли.

— А ако това не ми е достатъчно?

Скудър излезе от гората и пристъпи зад Харис. На лицето му се изписа ужас, когато видя останките от планера и пламъците.

— Не вярвам да има останали живи — каза Харис. — И ако все пак... — Той не довърши изречението си, но тя знаеше какво иска да каже. — И ако все пак има, тогава за малко ще са твои.

Тъкмо това накара Черити в момента да побеснее. Рязко се обърна и погледна джеърдите, които с тромавите си движения на изправени мравки важно-важно се разхождаха между останките и от време на време се навеждаха над едно неподвижно тяло и тя напразно се опитваше да не забравя, че тъкмо тези същества преди минути им спасиха живота. Във всичките тези четириръки, стройни създания виждаше само врагове. Съществата, които преди половин век бяха дошли от звездите и бяха ограбили на хората света и бъдещето. За нея няма никога да бъдат нещо друго, все едно какво е станало. Знаеше го.

Но Харис все пак бе постигнал онова, което искаше. Гневът ѝ премина така бързо, както бе и дошъл, остана само чувството на дълбоко огорчение. Просто стоеше там и в продължение на минути наблюдаваше. И нито Харис, нито Скудър я заговориха в този момент.

Накрая изключи пушката си, праметна я през рамо и тръгна бавно към кацналия планер.

Скудър с бърза крачка се озова до нея.

— Какво си намислила?

Черити посочи останките на планера.

— Имаме нужда от помощ. Делгар е ранен. А всъщност нямам и намерение да се връщам до базата пеш.

Скудър погледна с недоверие, но се въздържа от всякакъв коментар, а Харис мълчаливо ги следваше.

Минаха настрана, за да заобиколят една горяща отломка и Черити наблюдаваше двама джеърди, които се бяха навели над неподвижното тяло на един морон.

Мравката нямаше видими наранявания, но трябва да бе мъртва, защото не реагираше на докосванията на джеърдите.

Не и докато двете създания насекоми не застанаха до нея.

Черити спря изненадана и внимателно разгледа морона. Беше трудно в съществуото да се различи нещо друго, освен безредно сплетени на куп крайници — и въпреки това бе почти сигурна, че то помръдна.

— Какво има? — попита Скудър.

Вместо да му отговори, Черити тръгна към морона и се спря на два метра от него. Двамата джеърди, които бяха прегледали катастрофиралото насекомо, минаха важно покрай нея и мимоходом я измериха с погледа на студените си, святкащи като шлифовано стъкло фасетни очи. Черити съвсем съзнателно изчака да отминат, после направи още крачка, наведе се предпазливо...

... и в последния момент се хвърли настрана, когато три от четирите ръце на уж мъртвия Морон трепнаха и се насочиха към нея като смъртоносни кинжали.

Падна, праметна се през рамо и се опита да се изправи, но бързо се обърна настрана, когато моронът от своя страна скочи на крака с невероятно светкавично движение и се опита да я сграбчи.

Този път един от ноктите му докопа якето ѝ и откъсна парче плат от него. Скудър изкрещя уплашено и вдигна пушката си, но се поколеба да стреля от страх да не я улучи.

Ръката на морона се насочи надолу към Черити, ноктите от твърд като стомана рог се забиха в горската пръст до нея. Тя блокира удара

на друга ръка с подлакътницата си и изкрещя от болка, когато третата ръка разкъса бузата ѝ. Инстинктивно прибра крака към тялото си и тласна с всички сили. Макар че ритникът не отхвърли морона назад, лиши атаката му от решителен замах.

Вместо просто да я прегази и да разкъса тялото ѝ с остриите си като ножове нокти, моронът несръчно се преметна над нея, преобърна се и се стовари гърбом на земята, когато друго насекомо се нахвърли върху него. Докато двете мравки се въргаляха по земята, Черити скочи рязко на крака и олюлявайки се отстъпи две крачки назад. Скудър я хвана за ръка и я подпря, а очите му се разшириха от уплаха, когато видя кървящата ѝ буза. Но Черити само нервно махна с ръка, когато той поиска да каже нещо и със смесица от възхищение и ужас загледа странния двубой между гигантските насекоми.

Не можеше да различи кой кой е — но това нямаше никакво значение. Решаващото беше, че тази борба изобщо не би трябвало да се състои!

Това, че моронът успя да се престори на мъртъв и да заблуди джеърдите, бе достатъчно.

Но как така все още се съпротивяваше?

Скудър също следеше двубоя на насекомите с нарастваща обърканост. Безмълвната борба се водеше с такова ожесточение, което накара Черити да настръхне. Мравките се удряха и разкъсваха с ужасните си нокти, опитваха се с челюсти да докопат очите или тънкия врат на противника, без някой да превъзхожда другия.

Черити усещаше невъобразимата ярост, която бе обзела двамата противници. Омраза, която превишаваше всичко, което някога бе преживявала. Това не бе просто враждебност, а омраза, стара колкото двете различни раси, на чиято страна се бореха двете мравки.

Ослепителнобял лазерен лъч проряза въздуха пред Черити и улучи в гърба една от мравките. Въздухът се изпълни от вонята на горящ рог и месо и двете мравки се отпуснаха.

Черити се обърна потресена. Четири-пет джеърди бяха притичали и стреляли с оръжията си. За момент изгуби ума и дума, после я обзе студено, парализиращо чувство за ужас. Не за първи път виждаше колко безпощадно джеърдите жертваха собствените си другари, ако сметнеха, че от това има полза. Тя си спомни за Лестър и макар че се опита да се съпротивява, този спомен сам зададе въпроса

дали един ден джеърдите не биха пожертвали живота на цял един народ, ако това отговаряше на абсурдната им представа за логика.

Един от джеърдите застана пред нея и отпусна оръжието си.

— Ранена сте — изръмжа метален глас.

Черити буйно се дръпна крачка назад, когато съществото вдигна една от четирите си ръце и искаше да я улови.

— Не ме докосвай! — каза тя.

— Ранена сте — повтори джеърдът твърдоглаво, без да реагира на ядовития, почти истеричен тон. Вероятно дори не го бе взел предвид. — Моля, последвайте ме на борда на нашия кораб. Там ще се погрижим за вас.

Черити вдигна ръка към ранената буза и едва в този момент забеляза кръвта и усети парещата болка. Въпреки това каза:

— Не е необходимо.

— Както искате — отвърна джеърдът. — Моля, простете за опасността, на която се изложихте заради наша грешка. Това няма да се повтори.

Като машина, която е направила всичко, което предвижда запаметената ѝ програма, джеърдът се обърна, а в същия момент и придружителите му се отдалечиха, сякаш вървяха на кокили. И само миг по-късно навсякъде просеката се озари от ярка и бяла светлина. Обзета от неотдавнашния ужас, Черити разбра, че джеърдите бяха престанали да търсят оцелели и вместо това стреляха по неподвижните моронски бойци.

Изтръпнала от ужас, тя се обърна и погледна още веднъж двете мъртви мравки до себе си. Двете създания в смъртта си се бяха вкопчили едно в друго. Адската температура на лазерните лъчи бе ги слепила напълно, така че за Черити бе невъзможно да каже кои крайници на кое същество принадлежат. Въпреки това с усилие на волята си разгледа по-подробно мравките.

— Всичко свърши — каза Скудър. — Мъртви са. А сега забрави глупавата си гордост и остави да се погрижат за раните ти.

Черити не му обърна внимание, приклепна до мъртвите мравки и протегна треперещата си ръка.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Скудър. Прозвуча раздражено, но също така и със загриженост, че чудовището още

веднъж може да възкръсне и да довърши докрай онова, което бе започнало.

Черити пак не отговори, а с чувство за голяма погнуса протегна ръка и докосна изгорения череп на една от двете мравки. С всички сили преодоля отвращението си, хвана по-здраво и накрая дръпна ръката си.

По пръстите ѝ проблясваше тънко, мрежовидно образувание, което бе покривало слепите очи и тила на морона.

— Какво е това? — попита Скудър и се наведе любопитно.

Черити стана, повдигна рамене и с протегнатата ръка държеше мрежовидната тъкан колкото можеше по-далеч от себе си.

— Нямам представа — каза тя. — Или може би все пак имам.

Изведнъж сви юмрук около мрежата, прибра ръка към тялото си и пусна находката в джоба на якето си. Скудър гледеше слисано.

— Ела — каза тя решително, — искам да видя и няколко от другите. И ако намеря онова, което предполагам, тогава губернатор Стоун ще трябва да ми отговори на куп въпроси.

Не се случи нищо. Хартман натисна още веднъж, но прозвуча само тихо, метално щракване.

Едновременно отчаян и ядосан, той отпусна оръжието, обърна се... и слисано погледна онова, което само преди миг бе изправна лазерна пушка.

Нещото, което Хартман държеше в ръката си, бе силно променена пушка. Оръжието дори не бе повредено, цевта бе само отсечена. Там, където се намираха обемистата прицелна автоматика заедно с енергийния контрол и уредът за нощно виждане, сега започваше направо цевта на пушката.

Хартман изкрещя и изпусна оръжието, сякаш изведнъж металът се бе нагорещил до червено. Политна малко назад. Удари тила си в един от уредите, които висяха от ниския таван, и приклепнал се обърна. Сърцето му спря. Като че невидима, челична ръка обхвана тила му и го стисна.

Зад него стоеше призрак.

Хартман не бе разказал нито на Нет, нито на Кайл за страховитото преживяване, но фигурата стоеше пред него — голяма,

обгърната в злокобна, вътрешна зелена светлина и толкова прозрачна, че можеше през нея да различи очертанията на предметите отзад като през завеса от зеленикаво проблясваща вода. Усещаше как се изправя всеки косъм по тялото му. Кожата на лицето му се напрегна и започна да го сърби, сякаш се намираше в близост до мощен източник на електричество, а пулсът му изведнъж се ускори. Едва дишаше. С ококорени от ужас очи бе вторачил поглед към фигурата и макар че не можеше да различи лицето ѝ, някак си чувстваше, че отвръща на погледа му.

Фигурата вдигна ръка и пристъпи към него. Хартман не се помръдна, а клечеше като вкаменен, а призракът не довърши движението, а задържа за малко светещата в зелено прозрачна ръка пред лицето му. Изглеждаше сякаш за момент размисля — и после отново дръпна ръката си. Хартман знаеше, че би умрял от страх, ако призракът го бе докоснал.

За още един последен миг призракът остана там и го погледна, после се обърна и с една крачка влезе в стената на машинното помещение и изчезна. Хартман гледаше вторачено към мястото, на което бе стоял призракът. Беше като парализиран, неспособен да мисли и чувства.

Така го намериха мороните, които след четвърт час отвориха с горелка входа към командната централа на планера и слязоха долу. Не се защитаваха, когато го хванаха и отнесоха.

За новото, затаяващо дъха приключение на Черити, Волфганг Холбайн разказва в следващия том: Звездният ад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.